

Heino Tahkokorpi

Kunfugongirumpu

Vuonna 1938 vanhan ison tornin ylimmässä kerroksessa oli monta vartijaa, jotka vartioivat erittäin arvokasta ja vanhaa kunfugongirumpua. Vartijoilla oli jousipyssyjä, miekkoja ja varusteita. Rumpu oli puhdasta kultaa, ja siinä luki varoituksia japaniksi. Rumpua oli yritetty varastaa useita kertoja, mutta kukaan ei ollut pystynyt varastamaan sitä. Torni sijaitsi japanilaisessa kaupungissa, joka oli pieni ja vanha. Kaupungin vieressä kasvoi iso, synkkä metsä.

Metsään oli tullut paha ninja ja nyt on ninjan aika hyökätä. "Unohdin sanoa, että viidenkymmenen rummunlyönnin jälkeen syntyy lohikäärme, en kerro enempää lohikäärmeestä." Ninjan varjot näkyivät juuri ja juuri metsän reunassa, ja hetken päästä ninja juoksi metsän pimeyteen. Kuului vain ropellin pörinää, kunnes metsän takaa nousi pieni helikopteri. Helikopterin ikkunat olivat tummennetut, niin ettei sisälle voinut nähdä. Helikopteri lensi tornin yläpuolelle ja mystinen hahmo, jolla oli musta univormu, hyppäsi katolle. Helikopteri lensi takaisin metsän taakse. Melkein kaikki kaupungin asukkaat katsoivat hahmoa tornin katolla ja olivat kauhuissaan. Henkilö otti taskustaan jotakin. Hän ampui kattoon reiän jollakin esineellä ja laittoi sen sitten takaisin taskuunsa. Tämän jälkeen hän otti kaasupommin ja heitti sen reiästä sisälle niin että vartijat pökertyivät.

Henkilö hyppäsi torniin ja sanoi "Olen ninja, saksalainen ninja, ja nostan natsit valtaan." Rumpuun oli vangittu toivelohikäärme. Ninja hakkasi rumpua viisikymmentä kertaa ja sanoi "Toivelohikäärme, nosta natsit valtaan."

Maailma pysähtyi hetkeksi. Kaikki alkoi taas liikkua. Maailma oli sama, mutta natsien valtaannousu oli alkanut. Ninja meni takaisin katolle ja huusi "Vaikka minä en ole täällä, niin tehkää se mitä natsit haluavat." Vartijat alimmasta kerroksesta olivat päässeet ylimpään kerrokseen ja tulivat katolle. Vartijat osoittivat ninjaa aseilla. Ninja sanoi vartioille "Ottakaa kiinni, jos voitte." Vartijat juoksivat ninjaa kohti ja yrittivät napata hänet. Ninja hyppäsi katolta ja katosi. Maailma kokosi hirveän järkytyksen, sillä seuraavana vuonna sota syttyisi ja natseilla olisi paljon valtaa Euroopassa.

Vuonna 2041 Islannissa ninja heräsi sängystään, ja hän kompastui esi-isänsä kaappiin. Kaapista tippui vanha kirja lattialle. Kirjan sivut avautuivat levälleen. Ninja nosti pölyisen kirjan lattialta ja luki otsikon. Hän ymmärsi, ettei kirjaan ollut koskettu sataan vuoteen. Hän luki vanhasta kirjasta, että "kunfugongirummun toivomusta ei voi peruttaa ja toivoa voi vain sadan vuoden välein." Ninja laittoi kirjan varovasti kaappiin ihan kuin kirja olisi ollut ikivanha löydös. Hän käveli ruokapöytänsä ja mietti asiaa. Hän mietti hiljaa "esi-isäni toivoi paha ja minä toivon hyvää." Samaan aikaan Euroopassa riehui virus. Maailmassa oli lentäviä autoja ja muita hienoja keksintöjä, mutta virukseen ei ollut keksitty mitään vastalääkettä. Ninja jatkoa miettimistään "En voi mennä Japaniin lyömään hyvin vartioitua rumpua. Se on liian kaukana, ja vartijoilla on liian hyviä aseita." Ninja meni varastoon, penkoi esi-isänsä laatikoita ja etsi isoa rautalevyä. Hän sanoi "Minä aion tehdä oman gongin, jossa on tarpeeksi taikaa toimiakseen. Minun tarvitsee vain etsiä taianlumouskirja jostain laatikosta." Varttitunnin päästä hän löysi sopivan levyn ja etsimänsä kirjan. Hän sanoi "Nyt vain rakentamaan gongia." Mutta on riski, että taika menee väärin. Se vain pitää taikoa varovasti. Hän otti levyn ja taikakirjan esille, sitten hän otti varastosta muutaman paksun ruuvin, porakoneen ja puulankkuja. Ensin hän porasi lankuista neliön, sen jälkeen hän

sanoi "Menen kauppaan ostamaan narua, jolla voin solmia levyn kiinni neliöön. Ai niin! Ei saa mennä kauppaan viruksen takia." Sitten ninja meni kotiin levähtämään ja nukkumaan yön yli.

Seuraavana aamuna hän meni varastoon ja järkyttyi, sillä ovi oli jäänyt auki ja kaikki teokset oli varastettu. Kului jonkin aikaa, että ninja rauhoittui. Hän sanoi "Tätä minä pelkäsin heti alussa". Hän lähti autotallistaan ja yritti keksiä jotain muuta. Ninja huudahti "En voi tehdä gongia uudestaan, koska ei ole materiaalia. Kaikki varastettiin." Hän mietti hiljaa "Miksi gongin osat varastettiin, mutta mitään arvokkaampaa ei varastettu?" Minulla on vain kolme taikaloitsua, jolla voi palauttaa jotain menneisyydestä. "Ensiksi minä aion palauttaa kivikauden, koska silloin on varmaan ollut samanlaisia tauteja." Ninja käveli lähellä olevaan metsään niin kauas, että taloja ei näkynyt metsästä. "Nyt pitää palauttaa kivikausi." Maailma pysähtyi ja alkoi taas liikkua, mutta yhtäkkiä kivikautinen ryhmä oli metsässä. Kivikautisilla ihmisillä, jotka ilmestyivät metsään, oli poron ja muiden eläinten nahasta tehtyjä vaatteita. Ryhmän keskeltä astui esiin kivikautinen vanha mies, jolla oli tuuhea parta. Hän sanoi ninjalle "Minä olen kylämme viisain mies." Ninja vastasi "Minä olen ninja ja nimeni on Cristiano. Voitteko auttaa voittamaan viruksen, joka levisi Eurooppaan nopeasti. Tulkaa nopeasti minun autolleni, niin näytän teille viruksen." Kaikki ryhmän jäsenet kysyivät heti, mikä on "autolle." Ninja sanoi samaan aikaan kun hän käveli autoa päin "Siis auto. Ei ole aikaa selittää, tulkaa perässä." Pienen kävelymatkan jälkeen ryhmäläiset jäivät tuijottamaan autoa ja puhuivat keskenään, kuinka hieno auto on. Sitten kivikautinen porukka pääsi ihmeellisen auton kyydissä sairaalaan ja katsoi virukseen sairastunutta potilasta. Viisas mies sanoi "Pahoittelut, mutta me ei valitettavasti voida auttaa. Emme tiedä, mikä on virus". Ryhmäläiset sanoivat "Hei hei" ninjalle, ja ninja palautti heidät takaisin kivikaudelle.

Ninja huokaili ”Harmin paikka, toivottavasti viikinkiaika voisi auttaa, koska ihmiset olivat erittäin kekseliäitä siihen aikaan. He esimerkiksi rakensivat hienoja taloja ja laivoja, joilla on voinut seilata kapeita jokia ja pitkiä matkoja. Hän palautti seuraavaksi viikinkiajan ja siinä sekunnissa paikalle ilmestyi viikinkejä, joilla oli aseita vyöllään ja hienot kypärät. Ninja kysyi viikingeiltä ”Voisitteko auttaa meitä voittamaan viruksen, joka levisi Eurooppaan nopeasti.” Viikingit vastasivat ”Valitettavasti ei, mutta onko täällä mitään ryöstettävää tai voisimmeko tehdä kauppaa?” Ninja huokaisi ja palautti viikingit viikinkiajalle.

Ninja yritti seuraavaksi keskiaikaa ja toivoi parasta, koska keskiaika oli kolmas ja viimeinen toive. Ninja ryhtyi palauttamaan ihmisiä keskiajalta ja muutamissa sekunneissa ei tullutkaan useita ihmisiä keskiajalta, ainoastaan yksi ihminen. Ihminen näytti hieman pelottavalta, sillä hänellä oli nokanmuotoinen naamari, pitkä keppi ja lisäksi musta kaapu. Ninja sanoi keskiajan ihmiselle ”Hei, minä olen ninja ja nimeni on Cristiano.” Mustakaapuinen ihminen vastasi ”Minä olen ruttolääkäri keskiajalta ja voin auttaa teitä, jos tarvitsee. Ninja sanoi ”Täydellistä, seuraa minua, niin näytän teille potilaan.” Lyhyen ajan kuluttua he olivat potilaiden luona. Yksi lääkäreistä säikähti ruttolääkäriin naamaria ja kysyi varovasti ”Miksi sinulla on nokanmuotoinen naamari.” Ruttolääkäri vastasi ”Nokassani on suojaavia yrttejä, kokeilkaa tekin niin voin opettaa kuinka tehdä nokkia teille, jotta voitte hengittää paremmin.” Lääkärit vastasivat ”Joo! Hyvä idea.” Ruttolääkäri käveli ulos tekemää maskeja. Lyhyen ajan kuluttua ruttolääkäri tuli takaisin maskien kanssa. Ja sanoi ”Laittakaa nokan sisälle näitä yrttejä”. Ruttolääkäri myös antoi hyviä vinkkejä lääkäreille. Sen jälkeen ruttolääkäri ja Cristiano lähtivät ninjan talolle lepäämään, koska ninjalla oli ollut rankka päivä, ja kello oli paljon. Seuraavana päivänä ninja ja ruttolääkäri olivat virkeitä ja menivät kahvilaan, jossa ei ollut ketään paitsi myyjä. Virus oli

jo melkein rauhoittunut, mutta edelleen piti käyttää maskeja. He ostivat kahvia ja yhden pullan. Ruttolääkäri maistoi ensimmäisen kerran kahvia ja pullaa. Hänen mielestään pulla ei ollut hyvää, mutta kahvi oli tosi hyvää. Hän kysyi ninjalta "Miten kahvi on tehty?" Ninja vastasi "Kahvinjauhe on jauhettu kahvipensaan pavuista. Kun haluaa tehdä kahvijauhosta kahvia, tarvitsee myös maitoa, kahvinkeitin ja suodatinpussin." Kun kahvit oli juotu ja pulla syöty, oli mietittävä lähtöä. Ninja ja ruttolääkäri menivät kauppaan ostamaan matkamuistoja. Heillä kesti kauan aikaa valita jotain sopivaa. Ninja löysi kaksi hienoa korua, joissa oli puolikkaat sydämet. Kun ne yhdisti, niin muodostui kokonainen sydän. Ruttolääkäri sanoi "Otetaan ne, ne ovat hyvät." Sen jälkeen hän ja ninja menivät ninjan varastoon ja kaiversivat omat nimensä puolikkaisiin sydämiin. Sitten oli aika hyvästellä toisensa ja sanoa "Hei hei." Ninja kyynelehti, koska hän oli jo ystävästynyt ruttolääkäriin kanssa. Ruttolääkäriin piti muutenkin palata keskiajalle hoitamaan ruttopotilaita. Ninja oli surullinen, koska kaikki kolme toivomusta oli käytetty, eikä hän näkisi uutta ystäväänsä ruttolääkäriä enää koskaan. Vuosisadat erottivat heidät toisistaan. Ninja oli kuitenkin myös iloinen, sillä hän oli nyt hyvittänyt esi-isänsä pahan ninjan teon ja auttanut Eurooppaa voittamaan viruksen.

Maija Vuonokari Heikki

Laiskiainen joka halusi tulla nopeaksi

Olipa kerran pieni laiskiainen nimeltä Hugo.

Hugo oli kyllästynyt laiskiaisen elämään, se oli niin hidasta ja tylsää.

Oli perinteenä nukkua koko päivät. Hugo halusi liikkua ja voimistella, mutta hänen vanhemmat kielsivät hänet olemasta voimistelija.

Yhtenä päivänä kun Hugo oli roikkumassa telineissä koulussa tuli eräs lisko katsomaan häntä. Hugo ei tiennyt kuka tämä lisko oli niin hän hyppäsi alas telineeltä ja esitteli itsensä Hugoksi.

–Mutta mitä sinä teet täällä meidän koulunpihalla? kysyi Hugo.

–Oi, pyydän anteeksi kun en esitellyt itseäni. Nimeni on Henrik Rosenkrantz ja olen täällä etsimässä jäseniä voimistelukerhooni. Näen että sinulla on kykyjä.

–Ehm...kiitos, vastasi Hugo.

–Hugo, haluaisitko sinä voimistella kerhossani? Harjoitukset ovat maanantaisin, torstaisin ja sunnuntaisin.

–Onko se nopea laji? kysyi Hugo.

–Nopea laji? Tietysti! vastasi Henrik.

–Tulen mielelläni! vastasi Hugo iso hymy kasvoissa.

Koulupäivän jälkeen meni Hugo suoraa tietä kotiin. Hän halusi kysyä vanhemmiltaan jos hän saisi aloittaa Henrikin voimistelukerhossa. Hugo meni sisään kotiovesta ja sisään keittiöön, siellä äiti oli tiskaamassa.

–Äiti, minulla on kysymys...

–Anna tulla, mumisi äiti.

–Saanko minä aloittaa voimistelukerhossa? kysyi Hugo.

–Kulta, me olemme jo keskustelleet tästä, sanoi äiti joka oli nyt lopettanut tiskaamisen. --Laiskiaiset ei voimistele. Se on perinne.

–Ei sitten noudateta sitä! Saat nähdä että minusta vielä tulee suuri voimistelija! huusi Hugo ja ryntäsi keittiöstä.

Seuraavana päivänä oli Henrik koululla taas. Kun Henrik näki Hugon hän alkoi kävelemään häntä päin.

–Huomenta Hugo! Oletko nukkunut hyvin? kysyi Henrik.

–Kiitos, olen nukkunut ihan hyvin, sanoi Hugo.

Oikeasti Hugo oli nukkunut tosi huonosti. Hän halusi aloittaa voimistelun.

–Onko sinulla harjoitusvaatteet? kysyi Henrik.

–No tietysti! vastasi Hugo. -Nyt soi sisään! Pitää mennä! sanoi Hugo ja juoksi sisään .

Treenit alkoivat 17:30. Treenit alkoi lämmittelyllä. Hugo ja toiset kahdeksan voimistelijaa harjoittelivat eniten tasapainoa. Lämmittelyn jälkeen Henrik otti kaikki työkalut esille. Hugo tuli kotiin treeneistä hiestä märkänä. Treenit olivat hauskat. Hugo jatkoi treenien menoja ja lopulta hänen vanhemmat antoivat periksi ja sai hyväksyä Hugon voimisteluinnon. Hugo sai paljon kehuja ja alkoi kilpailemaan. 6 vuotta myöhemmin hän voitti EM:än voimistelussa.

Anni Anjemo

Viikko maatilalla

Katson ulos autosta. Nyt on kesäloma, kymmenen viikkoa vapaata. Isi ja Andreas puhuvat palkasta, liian tylsää minun mielestä. Tyypillisiä asioita mitä aikuiset puhuvat. Miksei kukaan puhu feminismistä tai politiikasta? Se on sata kertaa kiinnostavampaa kuin palkka. Pikkuveljeni Daniel istuu takapenkillä kuin liimattuna puhelimen eteen. Ei se edes leiki mun kanssa enää. Sille tärkeintä elämässä on puhelin tai pelailu tietokoneen kanssa. Heti kun se tulee kotiin iltapäivällä niin se alkaa pelaamaan. Se sanoo, että se on väsynyt eikä jaksa leikkiä mun kanssa tai edes mennä kauppaan ostamaan karkkia. KARKKIA! Mikä ihme sekopää lapsi sanoo, että se ei jaksa mennä ostamaan karkkia?! Mä oon ihan varma, että joku alien on ottanut mun pikkuveljen ruumiin haltuunsa. Koska ennen aina se meni ostamaan karkkia mun kanssa perjantaisin. Ja se pahin on, että se ei enää syö karkkia vaan nyt se syö.... en voi käsittää, mutta se on totta: VIHANNEKSIA! Kuka hullu lapsi syö vihanneksia vapaaehtoisesti perjantaisin tai ylipäätään?! Äiti ja isi ei edes ehdi sanoa sille, että syö vihanneksia ennen kuin sillä on jo suu täynnä niitä. Usko mua, ei kukaan muu kuin mun pikkuveli tee niin. Isi ja äiti on sanonut mulle: -Svea ota vähän mallia sun pikkuveljestä, Daniel saa hirveästi vitamiineja kun se syö vihanneksia.

Kun me ollaan koulussa niin se leikkii, että se ei tunne mua, omaa isosiskoaan. Se pahin juttu mitä kerran tapahtui oli kun meidän piti ostaa äidille syntymäpäivälahja ja mä pakotin sen tulemaan mukaan. Mä lopetin aikaisemmin ja menin sitten hakemaan häntä.

Meillä oli vähän kiire koska äidin lempikarkkikauppa sulkisi kohta. Se on kallis paikka. Siellä on niin kallista, että jos joku koululainen ostaisi sieltä, niin voisi ihan oikeasti sanoa, että se kauppa varasti sun rahat. Äidin suosikki on "Lakrids by Bulow". Ja mä olen ajatellut tätä aika paljon nyt viime aikoina ja olen tullut siihen tulokseen, että jos äidin pitäisi valita isin tai lakritsin väliltä niin se syöksyisi lakritsin kimppuun.

Mutta ny mä jätän äidin rakkauden ja jatkan tarinaa siitä kun mun piti hakea mun pikkuveli koulusta. Mä katoin kelloa. Niiden pitäisi tulla ulos milloin tahansa. Harjoittelin Duolingosa Espanja kun kuulen pienen tytön äänen. -Odotatsä jotain kaks beeltä? hän sanoi ja katsoi minua silmiin.

-Joo mä odotan mun pikkuveljeä joka käy 2B:tä. Tiedätsä milloin ne lopettaa?

-Joo ne tulee varmaan ihan kohta ulos. Mä sain lähteä vähän aikaisemmin kotiin koska mulla on passikuvaus. Mikä sun nimi on?

-Svea.

Tyttö katsoo minua kauan. Ihan kuin hän ajattelisi jotain vaikeaa matikan kysymystä juuri nyt. Sitten hän sanoo:

-Mä käyn 2b:tä ja mä tiedän jos jollain on sisaruksia tai ei eikä kenenkään isosiskon nimi oo Svea. Ootsä ihan varma että sun pikkuveli ei käy 2A-luokkaa?

-Okej, mutta tiedätkö jos mun pikkuveli Daniel Andersson käy A- vai B-luokkaa?

Juuri silloin kuin mä sanoin "Daniel Anderson" niin tytön silmät leviää. Hän katsoo minua suu auki ihan kuin olisin sanonut hänelle että maapallo on ananaksen muotoinen eikä pyöreä. Hän katsoo minua ainakin kymmenen sekuntia ennen kuin hän kysyy:

-Onko Danielilla isosisko?!

-Joo on, minä.

Tyttö poistuu käytävältä tuhahtellen.

Ensin Daniel ei halua nähdä mua koulussa ja sitten tämä! Kukaan ei edes tiedä että mä olen olemassa. Kiva! Ja se pahin on että Daniel on vasta 9-vuotias.

Me ollaan matkalla meidän tädin Johannan ja hänen miehensä Andreaxen luokse. He asuvat maatilalla. He muuttivat sinne äskettäin. Heillä on myös ihana koira jonka nimi on Nappi. Nappi on valkoinen ja hänellä on ruskeita pilkkuja turkissa.

Daniel rakastaa koiria mutta erityisesti Nappia. Daniel sanoo, että Nappi on hänen paras kaveri ja että Nappi tulee ennen äitiä ja isiä rakkaus-listalla.

Ennen mä olin sen paras kaveri. Me ostettiin jopa BFF-korut, mutta sitten kuin Johanna hankki Napin niin KOIRA tulee ennen mua. Mutta mä tykkään myös tosi paljon Napista. Mä ostan yleensä sille aina joululahjoja. (Koska Daniel on ja tulee aina olemaan nuuka)

Koska äiti on Lontoossa työmatkalla ja isillä on uusi työ niin me mennään niille. Me oltiin siellä viimeksi yökylässä pääsiäislomalla ja meillä oli tosi kivaa. Me leikittiin Napin kanssa, syötiin Johannan tekemiä banaanilettuja ja katottiin leffoja illalla. Nyt meidän on tarkoitus olla siellä viikon. Nyt kun on kesä niin varmasti tehdään paljon kivoja juttuja. Isi ja äiti ajattelivat, että jos me mennään Napille niin Daniel ei katsoisi niin paljon puhelinta.

-Me ollaan nyt perillä, Andreas sanoo.

Daniel pelaa niin kovalla äänellä että se ei edes kuule kuin Andreas puhuu meille. Mä otan sen kuulokkeet pois päästä ja se huomaa heti.

-Mitä sä teet?!

-Me ollaan nyt perillä.

Daniel astu ulos autosta.

-Mobiili zombie

Daniel kääntyy nopeasti minuun päin, unohdin että hänellä on hyvä kuulo.

-Mitä sä sanoit?

- En mitään.

Miksi mä en koskaan ajattele ennen kuin mä sanon. Oliko mun pakko sanoa "Mobiili Zombie"?!

Astun ulos autosta ja venyttelen. Andreas haki meidät juna-asemalla, tunnin matkan päästä.

-Aj, mun selkä.

Aurinko paistaa kasvoihin ja laitan lippiksen syvemmälle päähän.

Avaamme portin ja samassa talon ulko-ovi avautuu ja jotain juoksee meitä kohti.

-Nappi! Daniel ja mä syksyn kohti koiraa. Tai oikeastaan se on Nappi joka eka hyppää meidän päälle ja nuolee meitä ihan kuin joku hullu koira.

-Hän on odottanut teitä kauan! Johanna joka tulee perässä sanoo.

-Johanna! Meillä on pitkä halaus.

Isi ja Andreas tulevat myös ja he puhuvat edelleen palkasta. Miten voi puhua niin kauan palkasta?!

-Roland! Johanna ja isi halaavat.

-Voisitko esitellä minulle vähän pihaa? Haluaisin mielelläni nähdä enemmän, isi sanoo ja he menevät kiertämään tonttia.

-Daniel ja Svea, voisitteko viedä teidän reput sinne ylös? Andreas sanoo.

-Tottakai! Otamme reput ja viemme ne sisään. Sitten menemme Napin kanssa leikkimään.

Heitämme Napin kanssa palloa, se on hänen lempileikki. Isi kävelee meitä kohti. Pitääkö hänen jo mennä?

-Svea ja Daniel mun pitää nyt lähteä. Andreas odottaa. Juna lähtee kahden tunnin päästä niin on vähän kiire.

-Voiko soittaa jos tulee koti-ikävä?

Isi hymyilee ja sanoo:

-Tottakai mussukat! Voitte soittaa mutta mieluiten illalla. Teillä tulee olla tosi kivaa Johannan kanssa. Kaikki tulee menemään tosi hyvin.

-Lupaatko?

-lupaan ja vannon. Isi antaa meille pitkän halin ja sitten hän lähtee.

-Svea mulla ei ole mitään tekemistä. On tylsää. Daniel makaa riippukeinussa. Olemme jo katsoneet neljä jaksoa lempisarjastamme. Ensin me leikittiin Napin kanssa mutta sitten kahden tunnin päästä pallon heittelystä niin hän halusi vain maata auringossa. Johanna nukkui päiväunia ja Andreas tekee töitä. Todellakin tylsää. Mutta ne ei edes ole puhunut meidän kanssa. Ainoa mitä Johanna on kysynyt meiltä on mitä haluatte syödä illalla. Hän ei edes ole kysynyt: "Miten menee koulussa?" Kun Isi vielä oli täällä niin olimme iloisia ja tiesimme että tulisi yhtä kivaa kuin oli viime kerralla. Mutta kun isi lähti niin Johanna antoi meille jätskit ja meni sen jälkeen nukkumaan. Ajattelimme kysyä jos Andreas haluaisi tehdä jotain meidän kanssa, mutta hän teki töitä tietokoneella.

-Me voidaan mennä leikkipuistoon, haluatko Daniel?

-Svea, me ollaan keskellä ei mitään, täällä on vain peltoja niin pitkälle kuin silmä kantaa. En mä näe mitään taloja missä vois asua lapsiperhe.

-Onko sulla mitään parempaa idea?! Daniel katso mua kauan.

-Me voidaan mennä Napin kanssa lenkille metsään, sanotaan vain Johannalle ja Andreakselle

Illalla kun tulimme takaisin niin ruoka oli valmis. Istumme alas pöytään. Johanna ja Andreas katsovat ensin toisiaan ja sitten meitä.

-Oletteko pesseet kädet ennen kuin te tulitte pöytään?

-Me pestin kädet kuin me tultiin takaisin sisään, niin me aina tehdään.

-Se voi olla syy miksi te aina kipeitä jos ette pese ennen ruokaa käsiä. menkää nyt pesemään ja tulkaa sitten takaisin.

Miksi Johanan piti sanoa noin? se ei ole hänen asia sanoa meille miten me tullaan kipeäksi. Mutta en halua mitään riitaa niin me menttiin pesemään kädet.

Kuin herään aamulla kello kahdeksalta, mutta emme saa mennä ulos huoneesta koska Johanna ja Andreas haluavat nukkua pitkään. Olemme vangittua meidän huoneessa. Mutta se ei minua haittaa. Olen iloinen koska Johanna sanoi eilen että me mentäisiin uimaan tänään. En voi ajatella mitään muuta kivempaa. Tämä on varmaan hirveän outoa mutta mä vähän pelkään vettä. Mitä jos joku kala koskee mun jalkoja. Saan väristyksiä päästä varpasiin kun ajattelenkin sitä paitsi uimahallissa.

Aika menee nopeasti ja olemme jo rannalla. Heti kun auton ovi avautuu niin minä ja Daniel juostaan värikkäissä uima-asuissa veteen

-Vesi, täältä tullaan! Me juostaan sillalle ja hypätään veteen. Johanna istuu ruohikolla ja katsoo puhelinta.

Daniel ja mä leikitään uimarenkaalla joita saa lainata rannalta. Daniel istuu siinä sisällä ja mä potkin takana. Kaikki on ihanaa kunnes näen ne varpaani ala... rapuja!

Päästän irti rinkelasta ja uin minkä jaksan sillalle.

-Etkö halua leikkiä enää Svea? Daniel katsoo minua ja hän meloo rinkelaa lähemmäs siltaa.

-Siellä vedessä on rapuja. Mulla on rapufobia kuin ne ovat eläviä!

-Onko vedessä rapuja!? Nyt Daniel katsoo vettä ja näyttää melkein siltä että hän alkaa itkemään.

-Svea, en pääse pois tästä rinkelasta. Tule pelastamaan minut.

Hyppään veteen ja uin häntä kohti, mutta ei se ole niin helppoa saada Daniel irti pienestä rinkelasta. Yritän ja yritän, ja viimein saan hänet ulos mutta joudun veden varaan. Uppoan vain alemmas ja alemmas, tai oikeastaan vain pari metriä, mutta se tuntuu hirvittävän syvältä päässäni mutta siten näen sen taas suoraan edessäni. Paniikki! Pitää päästä pois vedestä nyt heti! Syöksyn ylös vedestä ja näen että Johanna seisoo ylhäällä Daniel kanssa.

-Mitä tapahtuu oikein? Eikö ole kiva uida nyt ku on niin kuuma? Johanna kysyy ja katsoo meitä molempia.

-On kiva uid....

En ehti sanoa valmiiksi ennen kuin Daniel taas puhuu.

-Me nähtiin suuria rapuja, tai Svea näki ja varoitti minua. Ne on tosi pelottavia Johanna. Sun olisi pitänyt nähdä ne, sanoi Daniel

Johanna katsoo meitä ihan kuin me oltaisiin idiootteja, mutta hyvällä tavalla jos niin voi sanoa.

-Nehän on tosi pieniä. Ne pelkää teitä enemmän kuin te niitä hassut lapset. Johanna nauraa ja jatkaa sitten:

-Mun on pakko kertoa tästä Andreakselle. Oikeasti nehan on vain niin kuin "viisi senttimetriä".

- Kymmenen jos ollaan tarkkoja. Älä kiltti kerro Andreakselle.

Mä voin olla aika besserwisser mikä on rasittavaa kotona, mutta erityisesti koulussa. Heti kuin joku sanoo tai kirjoittaa väärin niin mun pitää sanoa sille tyypille mitä se teki väärin. Mulla on vain pari kaveria koulussa sen takia ja jos mä jatkan, niin mulla varmaan ei ole enää ikinä kavereita koko mun tylsässä elämässä. Mutta äiti on opettanut mulle miten mä voin olla vähän vähemmän besserwisser, mutta myös vähemmän drama queen. Mä olen tosi kiitollinen äidille jo nyt, että hän auttaa mua.

-Miksi mä en sais saada sanoa, sehän on vain hauskaa? Eikö teidän mielestä? Johanna kysyy.

"Eikö teidän mielestä" pieni lause aikuiselle joka sanoo niin mutta iso asia lapselle. Se porautuu sisään sieluuni.

-No tiedätkö Johanna, ei se ole kivaa meille, että sä teet meistä pilaa. Eikö 53-vuotias aikuinen ymmärrä sitä? sanon nopeasti perään:

-Toivottavasti en sanonut lian vihaisena.

Johanna pyörittelee silmiään ja kävelee vihaisena autolle. Joskus hän on kuin pieni lapsi jonka pitää saada tehdä mitä hän halua ja jos ei saa niin hän suuttuu.

Matka kotiin ei mene niin kivasti. Johanna puhuu vain isistä ja miten meillä on tuuria, että meillä on hänet.

-Teidän isillä kesti kaksi tuntia mennä teidän kanssa kouluun ja takaisin. Ja sitten se laittoi iltapäivällä toiset kaksi tuntia kun se sitten haki teidät sitten koulusta ja tarhasta kotiin, Johanna sanoo.

Daniel ja mä katsotaan toisiamme. Daniel pyörittelee silmiään koska hän tietää että matka ei kestä enemmän kuin 20 minuuttia.

-Johanna, meiltä kestää vain 20 minuuttia kouluun, sanon.

Ja taas mun pitää olla besserwisser.

-Kysy sitten Rolandilta. Hän on kertonut mulle sen niin Svea, sanoo Johanna.

Mutta mä en jaksa taistella Johannaa vastaan.

Päivät menevät hitaasti ja mitään ei tapahdu. On kiva leikkiä Napin kanssa mutta toivosimme, että jotain muutakin tapahtuisi täällä maatilalla.

Viimeisenä päivänä me autamme Johanna puutarhassa. Me istutetaan omenapuita, mutta meidän pitää tehdä kaikki työt. Johanna tekee sen helpoimman työn eli kastelee puut. Kun me istutetaan puut niin aina kuin me tehdään jotain väärin (melkein koko ajan) niin hän sanoo meille miten huonosti me tehdään ja meidän pitäisi osata tehdä paremmin. Hän vain seisoo vieressä ja tuijottaa miten kun me tehdään väärin.

-Te teette ihan väärin! Ettekö te kuuntele minua? Johanna sanoo ja pyörittele silmiään.

Se oli viimeinen pisara ja sanon ärsyyntyneenä:

-Etkö sä voisi autaa meitä myös? Nyt me tehdään kaikki yksin?

-Teidän pitää oppia miten istutetaan puu. Teistä on tullut laiskoja kakaroita jotka vain katsovat telkkaria päivät pitkät.

-Mutta...

-Ei mitään muttia Svea. Jatka nyt niin saatte sitten kaksi jäätelöä jos teette valmiiksi työt, sanoo Johanna ja kävelee sisälle.

“Saarte sitten kaksi jäätelöä jos teette valmiiksi työt”. Yrittääkö hän lahjoa meitä jätskillä niin että hän voi itse vaan ottaa rennosti nyt kun hänen veljen lapset ovat täällä. Sanat jäävät kauan päähäni enkä voi ajatella mitään muuta.

Kuin olemme valmiita niin Johanna ottaa hirveästi kuvia meistä puiden kanssa. Yritän näyttää vihaiselta ja kauhealta joka kuvassa.

Illalla me syödään lihaa ja perunoita- taas. Ruokapöydässä on hiirenhiljaista ja kukaan ei puhu toistensa kanssa mitään. Kuuluu vain maiskutusta.

-Mitä te tekisitte jos tulisi sota täällä Ruotsissa? sanon ja jatkan puhumista

-Me mentäisiin meidän isovanhempien luokse, jotka asuu Helsingissä koska niillä on pommisuoja niiden kellarissa.

Sanon sen vähän vitsikkäällä äänellä ja hymyilen. Andreas ja Johanna lopettavat syömisen, he katsovat toisiaan ja sitten meitä. En ole koskaan nähnyt heitä niin vakavana.

-Jos Venäjä hyökkää niin Andreaksen pitää astua palvelukseen. Minä olen ainoastaan kotona, sanoo Johanna

-Se on tosi tyhmä idea teiltä, että te menisitte Helsinkiin jos tulisi sota. Se hän on lähempänä Venäjää, ja ne hyökkäävät eka Tukholmaan ja Helsinkiin. Andreas sanoo ja katsoo meitä ja sitten Johanna.

-Mä on puhunut teidän isin kanssa, Johanna sanoo. Jos tulee sota Ruotsissa niin mä tulen hakemaan teidät. Täällä riittää ruokaa neljälle ihmiselle koko kuukaudeksi. Sanoo Johanna ja jatkaa puhumista.

En jaksa tätä. Miksi isi on sanonut ok siihen.

Sanon heille:

-Mä vain vitsailin!

-Mä vain vitsailin! Johanna matkii.

-MINÄ VAIN VITSAILIN! huudan ja poistun pöydästä juoksien. Menen huoneeseen jossa nukumme ja päräytän oven perässäni voimalla kiinni. Hyppään sängylle. Otan puhelimen esiin ja soitan isille. Kerron kaiken mitä on tapahtunut. Mutta isi vain sanoo "Harmi että on tapahtunut tällaista. Jätä se vain omaan arvoonsa. Mä EN ole sanonut Johannalle että se on ok että hän hakee meidät jos tulee sota. Hän lähetti mulle tekstarin keväällä kun sota Ukrainassa alkoi, mutta mä en vastannut." Koko sen ajan kun puhuin isin kanssa niin tuntuu ettei hän kuuntele eikä välitä. Juuri kuin mun piti soittaa äidille niin muistan yhden jutun minkä Johanna sanoi: "täällä riittää ruokaa neljälle ihmiselle." Minä, isi, Daniel ja Johanna tekee neljä ihmistä niin hän ei sitten laskenut mukaan äitiä. Soitan äidille ja puhun kauan. Kerron kaiken mitä on tapahtunut paitsi sen, että Johanna ei laskenut mukaan äitiä, en halua enempää draamaa. Kerron, että isi ei välittänyt kuin puhuin hänelle ja äiti vastasi vain: "Sä tiedät että Johannalla on kaksi puolta. Hän voi olla tosi mukava ja kiltti, mutta sitten on se toinen puoli. Hän osaa olla myös ilkeä ja itsekäs. Se on herkkä asia isille eikä hän halua puhua omasta siskostaan pahaa". Lopetan puhelun äidin kanssa. Isi ja äiti eivät oikein osanneet auttaa, mutta tuntui kuitenkin, että äiti kuunteli kun puhuin hänen kanssaan.

Olen odottanut tätä päivää melkein koko viikon. Vihdoinkin lähtöpäivä kotiin Tukholmaan. Olen jo pakannut kaikki meidän tavarat. Johanna on tehnyt meille evästä junamatkalle. Mä kysyin jos Daniel voisi pakata sen jutut, mutta se juoksi ulos leikkimään Napin kanssa. Mä odotin että se tulisi pakkaamaan, mutta kun se ei tullut niin mä luovutin ja pakkasin kaiken itse. Ja se kivoin kaikesta on että me lähdetään itse junalla kotiin Tukholmaan. Leikimme viimeiseksi Napin kanssa koska halusimme hyvästellä hänet.

-Tuletteko nytten Daniel ja Svea, meidän pitää ehtiä junaan! Johanna huusi auton vierestä.

-Joo me tullaan! annan Napille lentosuukon ja me juoksemme autolle. Andreas pitää Nappia sylissä. He vilkuttavat meille ja me heille. Katson ikkunasta ulos ja mietin mitä kaikkea oikein on tapahtunut.

Juho Juntti

REISSU YLI JÄÄTIKÖN

On pieni kylä etelänavalla nimeltään Borlow. Borlow on kylmä ja pimeä paikka. Borlow'ssa sataa lunta vähintään kerran päivässä. Borlow'ssa kaikki ihmiset tuntevat toisensa. Borlow'ssa on myös koiratarha, jossa on parikymmentä vetokoira. Ne ovat kylän koiria.

Eräänä päivänä Borlow'ssa puhkeaa tauti, jonka nimi on amboulla. Amboullan oireet ovat pääkipu ja vatsakipu. Amboulla tarttuu nopeasti eikä kylän lääkäreillä ole vastalääkettä. Sitä on vain Fosstleyssa. Se on myös kylä etelänavalla, mutta se on suurin pirtein viidensadan kilometrin päässä. Amboulla on vaarallinen. Lääkärit arvioivat, että jos lääkettä ei saada viikossa niin asukkaat voivat olla hengenvaarassa. Lääkärit kysyvät Aidenilta, voisiko hän lähteä kelkalla hakemaan lääkettä Fosstleystä.

”En voi lähteä ainaskaan kelkalla, koska en tiedä kuinka paksua jää on. Ehkä voin lähteä valjakolla,” ehdottaa Aiden.

”Kyllä se käy”, lääkärit sanovat. Aiden sanoo: ”Alan pakkaamaan reen.”

”Kiitos”, sanovat lääkärit.

Aiden on myös kylän asukas ja hänellä on kuusi vetokoira. Mustavalkoinen on johtajakoira Windy, ruskeamusta on Alex, harmaavalkoinen on Blanko, täysin valkoinen on Yoda, mustaharmaa on Rudy, toinen mustaharmaa on Max.

Iltapäivällä Aiden hyppää reen kyytiin.

”Windy, Alex, Blanko, Yoda, Rudy ja Max nyt Fosstleytä päin”, Aiden sanoo koirilleen. Hänellä on mukana lyhty, kartta, kompassi, koirat, evästä, vaihtovaatteet, päällä paksut vaatteet ja ensiapulaukku.

Sinä iltana sataa lunta ja tuulee. Lunta on yksi ja puoli metriä. Koirilla on alussa raskasta, mutta kun he pääsevät jäätikölle niin helpottaa. Aiden on päättänyt, että ei pidä montaa taukoa.

Muutama päivä kuluu eikä Aidenista kuulu mitään. Kylän asukkaat ovat huolissaan hänestä. He

ovat niin huolissaan, että lähettävät valjakon, jossa on kymmenen vetokoira. Valjakkoa ajaa Henry. Henry on aika mukava ja hauska.

Luku 2. Ongelmia

Aiden on melkein ylittänyt jäätikön. Ennen jälle tuloaan hän oli kokeillut, minkä paksuista jää on. Sitä oli suurin piirtein kaksi metriä. Hän päätti mennä suoraan yli. Vähän ajan päästä reenjalakset suhisivat jään päällä, koirat vetivät kuin höyryveturi, valkoiset linnut lensivät taivaalla niin kuin isot lumihutaleet, aurinko paistoi.

Aiden huomaa, että määränpää hämöttää. Se on Fosstley. Kylään päästyään hän yrittää etsiä sairaalaa. Hän löytää sen kylän perältä. Hän jättää koirat lepäämään ja menee sisälle. On kulunut jo neljä päivää hänen lähdöstään. Sairaalassa hän kysyy lääkettä ja hän saa sitä vähän ajan päästä. Sitten on aika lähteä kotiin. Koirat ovat valmiina, mutta vähän väsyneitä. On alkanut hämärtää. Kun Aiden on jättänyt Fosstleyn taakseen, hän huomaa, että lyhdystä alkaa himmentyä tuli ja on tullut pilkkopimeää. Yhtäkkiä joku alkaa piristä. Hän pysähtyy etsimään. Ensimmäiseksi hän katsoo taskut ja siellä hänellä on lälläradio, joka pirisee. Aiden on unohtanut sen sinne. Hän vastaa ja siellä on kotikylä. Hän yrittää saada signaalia kävellen ja heiluttaen käsiään. Hän saa heikon yhteyden.

”Huh, sinä olet en hengissä! Onko lääke sinulla?” kylän asukkaat kysyvät.

”On lääke. Miksi olisin kuollut?”

”Mennään suoraan asiaan. On tulossa myrsky.” Kylän asukkaat sanovat. Puhelu päättyi. ”Se tulee parin tunnin päästä”, he sanovat. Juuri kun he saavat asian loppuun, niin Aiden tippuu jälle. Hän luulee, että käsi on murtunut. Kun hän yrittää nousta, jää alkaa halkeamaan. Hän yrittää päästä rannalle, mutta turhaan. Hänen altaan hajoaa jää ja hän tippuu veteen. Hän yrittää potkia ja lyödä vettä, että selviäisi.

Aiden kuulee haukunna. Sieltä tulee mies, jonka kylä lähetti hänen peräänsä. Hän näkee, että Aidenin valjakossa ei seiso ketään. Hän huomaa Aidenin jäiden seassa. Henry menee heti alas ja ottaa köyden esille. Hän antaa johtajakoiralleen Milalle köyden. Hän yrittää rauhoitella Aidenia. Henry sanoo Milalle, että vie köysi Aidenille. Mila tulee varovasti, ja kun Mila on perillä, se laittaa köyden Aidenin kaulan ympäri. Sitten Henry sanoo, että tule tänne Mila. Kun Mila tulee takaisin rannalle, Henry pyytää Aidenin laittamaan käden silmukkaan. Hän saa tehtyä sen justinsa ennen jäätymistä. Henry sanoo, että takaisin riviin Mila.

”Mila, Alfa, Bobby, Cookie, Diesel, Foldo, Gucci, Hero, Indy ja Jedi vetäkää!”, Henry huutaa ja auttaa koiria. Koirat vetävät ihan täysillä, ja pikkuhiljaa Aiden alkaa nousta vedestä. ”Kyllä sinä kestät”, Henry sanoo ja Aiden pääsee ylös, mutta kangistuneena. Henry ottaa häneltä pois takin ja housut, koska ne ovat eniten märät. Henry laittaa Aidenin reen sisälle, että hän ei jäätyisi enemmän. Henry heittää kaiken turhan pois ja yhdistää Aidenin koirat rekeensä. Hän sanoo Windylle ja Milalle että vie heidät kotiin. He tulevat kovalla vauhdilla, koska hänellä on

kuusitoista koiraa yhteensä. Aiden ja Henry kulkevat 15 kilometriä tunnissa. Kun he ovat puolessa välissä, heillä on mennyt viisi päivää reissussa.

Lääkärissä yksi kylän asukas katsoo ikkunasta ulos ja toivoo että he tulisivat jo. Kun hän oli kääntymässä pois ikkunasta, niin hän kuulee haukuntaa. Hän näkee Henryn ja koirat. Hän riemuitsee: ”katsokaa he tulevat.” Henry ohjaa suoraan sairaalaa kohti. Hän antaa lääkkeen ja kysyy montako päivää on mennyt.

”Kuusi päivää”, lääkärit vastaavat.

Jonkun tarvitsee ottaa Aiden, Henry sanoo. Lääkärit kantavat hänet sisään. Henry menee viemään koirat tarhaan ja menee katsomaan Aidenia. Hän kysyy lääkäriltä, miten hän voi. Lääkärit sanovat, että hän elää, mutta käsi on murtunut.

Henry kysyy lääkäriltä saako mennä puhumaan Aidenin kanssa. Lääkäri nyökkää. Henry astelee sisään ja sanoo Aidenille, että kyllä kätesi paranee.

Lääke ehti ajoissa. Kylän asukkaat saavat lääkettä.

Kaikki on melkein ennallaan.

Nooa Männistö

Kummitustarina

Olipa kerran sateinen yö ja salamoita sykki taivaalta. Oli viidakossa paljon eläimiä. Yhteen eläimeen osui salama ja se katosi. Musta pantteri oli kauhuissaan. Hän näki kaiken koska hän oli samassa paikassa. Hän alkoi miettiä kaikkia muistoja joita muisti ukkosmyrskyistä. Jokainen ukkosmyrsky katosi monia ihmisiä tai eläimiä. Hän jakoi kaikille viestin: **TULKAA KAIKKI JOTKA HALUAA ETSIÄ YSTÄVIÄÄN.** Joka toinen hyväksyi kutsun ja tuli Mustan pantterin luo. Nyt etsintä voi alkaa.

LUKU 2

Musta pantteri odotti seuraavaa ukkosyötä. Ja sillä hetkellä mitä vähiten odottaa salama iski ja hän katosi. Yhtäkkiä hän näki vain valkoista ja kaikki kadonneet ihmiset. Mutta kaikki olivat jäässä. Miten musta pantteri selviää jäätymättä? Tämä paikka on aaveiden ja ukkosen päämaja. Miten hän palauttaisi kaikki haamut takaisin ruumiisiinsa. Miten hän pitäisi itsensä

hengissä. Hän ei voisi palauttaa ketään ilman ruumista.

”Mikä tuo on?

Koru ei se voi olla koru!

On se kyllä koru okei otan sen.”

Kun hän nosti sen niin

Heti kylmyys katosi koska se oli taika koru.

luku 3

Musta pantteri laittoi kaksi pisaraa jokaisen jään päälle. Kaikki sulivat. Kaikki hurrasivat, koska taika oli pelastanut kaikki. Musta pantteri mietti miten hän saisi itsensä ja kaikki muut pois aaveiden ja salamoiden päämajasta.

Taikaa oli tosi paljon joka tarkoittaa että kaikki voi teleportata kotiin.

LOPPU

Alvar Sundin

Ideoita koulun parantamiseen

Luokka

Mielestäni meidän pitäisi saada käyttää lippalakkia tai huppua, jos teemme kokeen, testin tai vain työskentelemme esimerkiksi matematiikan tunnilla.

Mielestäni pitäisi myös sallia purukummin käyttöä luokassa.

Miksi: Se voi tuntua hyvältä ja voi auttaa keskittymään paremmin tunnilla. Huppu tai lippalakki voi pitää pitkät hiukset poissa silmiltä, niin että se ei joudu suuhun ja niin edelleen.

Jos purukummiä saa käyttää, se rauhoittaisi meitä ja oppilaat pystyisivät keskittymään paremmin ja ottaisi pois nälän tunteen.

Miten: Ajattelen, että voisi keskustella rehtorin kanssa ja sitten voitaisiin järjestää pieni äänestys koulussa.

Tauolla

Mielestämme kännykkää pitäisi saada pitää mukana tauolla, mutta ei tunneilla. Sinun on kerrottava opettajalle ennen kuin voit käyttää sitä, ja tauon jälkeen jätät sen sisälle.

Ajattelemme myös, että kunta voisi lisätä koulun pihalle lisää asioita, kuten kiipeilytelineitä, parempia koripallokoreja ja jalkapallomaaleja.

Pitäisi myös saada nauttia purukumista tauon aikana.

Miksi: Meidän pitäisi saada pitää kännykkää tauolla, koska monilla ei ole tauolla mitään tekemistä, koska meillä ei ole niin paljon hauskoja tavaroita ulkona.

Kunnan pitäisi pystyä lisäämään asioita pihalle, koska meillä on vain 2 keinua ja 3 liukumäkeä.

Miten: Kunta voi aloittaa suunnittelun pian. Jos haluat kännykän tauon aikana, sinun tulee

kertoa opettajalle, että sinulla on kännykkä ja tauon jälkeen jätät sisälle sen.

Pukuhuone

Pitäisi olla sallittua kävellä kenkien kanssa kenkärajan ulkopuolella, jos kengät eivät ole likaiset tai märät.

Mielestäni pukuhuoneessa pitäisi olla rauhallista ja hiljaista. Tällä hetkellä joissain vaatehuoneissa on tosi korkea ääni.

En myöskään halua että kokeillaan muiden ihmisten lakkia kysymättä lupaa.

Miksi: Jos pystyt kävelemään sisälle kengilläsi, kun on kuivaa, kaikki pääsevät sisään nopeammin. Jonoja ei tule, mutta ei ole hyvä idea kävellä aamulla johonkin missä on märkää. Sinun on riisuttava vaatteet ja kengät kenkärajalla, jos on märkää tai mutaista ulkona.

Miten: Voit ottaa asian esille luokkaneuvostossa ja olla myös itse vastuussa siitä, että kengät ovat kuivat. Kerro

opettajalle, jos joku kävelee sisään kenkien kanssa, kun kengät ovat märät tai likaiset.

Koulutila

Mielestäni koulun pihalla saisi olla enemmän asioita, kuten enemmän kiipeilytelineitä, liukumäkiä tai kaverikeinuja.

Miksi: Koska monet lapset vain kävelevät tai istuvat paikoillaan, ja minun mielestäni useampien lasten pitäisi liikkua.

Miten: Kunnan pitää alkaa suunnittelemaan koulun pihan rakentamista/lisäämistä.

Ruokasali

Ruokasalissa haluan rauhaa ja hiljaisuutta. Haluan kaikkien siivottavan pois pudottamansa ruoan eikä koskaan tarkoituksella heitä mitään lattialle ja niin edelleen. Kaikkien tulee myös pyyhkiä pois, jos on läikkynyt maitoa tai jotain. Perunamuusi ja lihapullat ovat yksi yleisimmistä kouluruoista Ruotsissa. Kuinka usein Sörgårdetin koulu saa sitä? Siis kerran kolmessa kuukaudessa. Saamme LIIAN paljon

keittoa, LIIAN paljon vihanneskeitoja,
LIIAN paljon lasagnea. Ja mielestäni pitäisi
olla vähän parempaa salaattia. Opettajat
käskevät syömään salaattia, siksi kun me
emme saa ottaa enempää kuin KAKSI
makkaraa. Salaatti on myös liian sekoitettu.
Se olisi varmaan paljon parempi jos olisi
erikseen salaatti, maissi kulhossa, kurkku
kulhossa, tomaatti kulhossa ja niin edelleen.
Miksi: Jos emme pyyhi siistiksi meidän
peräämme, keittiön tai opettajien on
pyyhittävä pöydät oppilaiden perässä. Se on
myös likainen ja sotkuinen seuraavalle luokalle.
Jos ruokasalissa on hiljaisempaa ja
rauhallisempaa, voimme keskittyä paremmin
syömiseen.

Miten: Voimme keskustella kunnan ja rehtorin
kanssa ratkaisujen löytämisestä.

Älvkarleby

Älvkarlebyn kunnan on nyt käytettävä hieman
enemmän rahaa Sörgårdetin kouluun.

Miksi: Kuusi vuotta Luokka 6G on odottanut kiipeilytelinettä tai ainakin jotain uutta missä kiipeillä. Vihdoinkin kunta aikoo rakentaa pukuhuoneet uudelleen, mutta kuudennella luokalla ei tietenkään tulla näkemään miltä se tulee näyttämään tai tuntumaan.

Miten: Kunta voi alkaa suunnitella lisää asioita kouluun.

Tilda Östberg

TAIVASOHJELMA

- Tervetuloa illan jaksoon taivaan elämä. Meiän ensimmäinen vieras on Aurinko!!!
- Kiitos että minä sain tulla tänne tänään!
- Ensimmäinen kysymys miltä tuntuu olla tähti?
- No, en tarte tehdä nin paljon.
- Kiitos, Aurinko. Nyten meidän toinen vieras Pilvi.
- Olen niin kiitollinen että sain tulla.
- Minun ensimmäinen kysymys Pilvi sulle on – miten on nähdä kaikki taivaalta?
- No, kaikki on tosi pientä.
- Kiitos, sun vastauksesta. Nuten meidän kolmas vieras Tuuli.
- No, kiitos etä sain tulla.
- Meiän ensimmäinen kysymys on - miten sinun mielestä sinun sisko Pilvi on?
- No, minun mielestä hän on kiltti, mutta hidas.
- Nyten meiän neljäs vieras kuu!
- Minun ensimmäinen kysymys sinule Kuu - kuka on sinun idoli.
- Minun idoli on Jupiteri.
- Miksi just Jupiteri on sinun idoli?
- Kun hän pitää hyvää huolta monista minun kuu sisaruksista.
- Älä nyten lopeta katsoa. Myöhemmi täsä jaksosa meile tule pilvin kolme lasta Lumi, Sade ja Salama mutta ensin me aiotaan saada teiltä vastauksen parin kysymykseen. Ensimmäinen kysymys kaikile teile kuka pitää rankin työ?
- Minä olen tähti nin minä van istun paikoillaan koko ajan. Muta minun mielestä Pilvi ja Tuuli pitää ne rankinmat työt.
- Miksi sinun mielestä Tuulilla ja Pilvillä on ne rankinmat työt? Kun Tuuli vain töni Pilveä kun Pilvi vain menee Tuulin mukana kun minä Kuu juoksen ympäri maapalloa koko ajan.
- No, kun ne menee eri paikkoihin koko ajan kuin sinä Kuu vain juokset sama ympyrä koko ajan.
- Okej, voitko sinä nyten vain ottaa seuravan kysymyksen?!
- Okej, seuraava kysymys on - kuka teistä pitää isoin perhe?
- No, se ehkä on Aurinko. Kun se pitää niin paljon tähti sisaruksia. Ainakin enemmän sukulaisia kuin minä siksi kuin on vain yksi Tuuli.

- Mutta minä pidän paljon enemmän Kuu sisaruksia tässä aurinkokunnassa kuin sinä.
- Okej, sinä Kuu ehkä voit voittaa eniten sukulaisia tässä aurinkokunnassa. Muta minä pidän yli 100 miljoonaa sukulaista vain tässä galaksissa.
- Meiän vastaus on siis että Aurinko pitää eniten sukulaisia. Mutta nyten meidän erikoiset vieraat Pilven lapset Lumi, Sade ja Salama.
- Kiitos . että saatiin tulla!
- Ensimmäinen kysymys on kuka teistä tekee eniten töitä?
- No, meistä kolmesta se on tietysti Sade kuin se voi tarte mennä töihin miloin tahansa joka päivä.
- On se kyllä aika rankkaa mutta ei se ole niin paljon työtä.
- Hei, Lumi tekee vain töitä talvella ja pitää lomaa loppu vuodesta ja minä tartten vain mennä töihin pari kerta vuodessa.
- Okej, minä ehkä teken eniten töitä meistä kolmesta. Oliko enemmän kysymyksiä?
- No, ne oli kaikki kysymykset.
- Vain, yksi kysymys.
- Joo, emme ehditty tulla päälle enemmän kysymyksiä. Heippa, ja kiitos että halusitte tulla tänne tänään.
- Kiitos, että sain tulla tänne tänään. Heippa!
- Nytten mennään takasin teille Aurinko, Kuu, Pilvi ja Tuuli.
- Seuraava kysymys on kuka teistä on vanhoin?
- No, se on tietysti Aurinko.
- Miksi!?
- Se on melkein 4 ja puol miljardia vuotta vanha!
- Okej, no minä olen nuorin täällä!?
- Ei Kuu, se on minä tai Tuuli!
- Okej, mutta nytten meidän viimeinen kysymys on kestä teistä ihmiset eniten tykkää?
- No, se on tietysti minä. Kaikki tykkää minosta yöllä.
- Miksi sinä luulet sitä?
- Kun minä olen se ainoa valo taivaalla.
- No, minun tähti sisarukset. Ne on myös valoja taivala yölä.
- Okej, minä olen se ainoa iso valo yölä.
- Vau, miten iso juttu.
- Okej, Tuuli. Miksi ihmiset tykkää sinosta?
- Kun on kuuma niin ne tykkää minusta kun minä olen viileä.
- Okej, waau?

- No, mitä sinä Pilvi teket että ihmiset tykkää sinosta?
- Minä teen että ei ole liian kuumaa.
- Okej, mitä sinä teet Aurinko?
- Minä ja kaikki minun sisarukset ollaan ne ainoat mitkä tehtän paljon valoa ja me ollaan tosi tosi kuumia.
- Miksi se on hyvä?
- Kun ilman minua ei kukaan olisi voinut asua maapallolla.
- Okej, mutta minä loistan myös.
- Et sinä loista!
- Hä, mitä sinä tarkoitat.
- Sinä et ole tähti niin kuin minä.
- MITÄ TARKOTAT!!!?
- Minä vaan tarkoitan että sinä et loista niin kun minä.
- Mitä tarkoitat!!!
- Sinä vain otat osan minun valosta se on minä joka loistan ei sinä. HEIPPA, pärjää itse!
- Hei, odota! Se on totta minä otan vain sinun valoa että minä voin loistaa.
- Ajattele, ennen kuin sinä sanot mitään seuraava kerta!

No, tässä tarina on loppu. Mitä tapahtui Kuun ja Aurikon välillä? No Kuu sai loista seuraava päivä kuin ne tartti tavata toisensa töissä. Ne tuli kavereiksi taas.

Andreas Väyrynen

Pako olenoilta

Heräsin pieneen ääneen, joka kuulosti olevan lähellä. Avasin silmäni ja isossa häkissä oli viisi ihmistä. He sanoivat, että häkissä on ollut aiemmin 1000 ihmistä, mutta heidät haettiin sieltä yksitellen pois. En uskonut niitä, mutta sitten yksi olento tuli ja haki vielä yhden, jonka jälkeen meitä jäi jäljelle enää neljä.

Nousin seisomaan ja oli vaikea hengittää. Haistoin jotain palaneen käryä, mutta en ajatellut siitä mitään. Etsin ulospääsyä. Näin pienen reiän, mutta en päässyt sen läpi. Menin paniikkiin ja olento näki minut ja heitti minut takaisin häkkiin. Hän laittoi laatikon reiän eteen, mutta painovoima oli alhainen, joten siirsin laatikkoa ympäriinsä, avasin laatikon ja sisällä oli sytkäri. Häkkiin oli aikaisemmin rakennettu uusi puuseinä, koska joku oli lyönyt vanhaan seinään reiän josta olisi voinut paeta.

Yhdellä vangeista oli vasara, mutta hänet oli jo haettu häkistä pois. Poltin paitani aivan seinän edessä, saadakseni puuseinän palamaan. Onnistuin, vihdoinkin olisin vapaa. Palamisen jälkeen juoksin avaruusalukseseen, päästyäni avaruusalukseseen pysähdyin. En voinut jättää kaikkia taakseni ja mielessäni pyöri missä kaikki 996 ihmistä jotka oli yksitellen haettu häkistä pois? Vain 3 minun lisäksi häkissä olleista oli seurannut minua. Juostuani avaruusalukseseen sisälle avasin oven jotta alus ei pystyisi lähteä lentoon. Halusin ensin tarkistaa missä kaikki muut ovat?

Juoksin ja yritin piiloutua vartijoilta joita tuntui olevan joka puolella. Juostuani hetken tulin ison hallin etten. Avasin varovasti oven ja menin sisälle. Näin siellä 10 ihmistä jotka olivat haettu samasta häkistä jossa olin ollut. He eivät näyttäneet eläviltä. Otin heidät olkapäälleni ja ihmettelin kuinka vahva olin. Sitten muistin yhtäkkiä matalan painovoiman ja ymmärsin että siksi jaksoin kannatella heitä kaikkia yhtäaikaan. Eräs olento näki minut ja juoksi minua kohti veitsi pystyssä. Juoksin kiireesti avaruusalukseseen, suljin oven ja huusin MENE! Minä, 3 elävää ja 10 kuollutta pääsimme karkuun mutta mitä tapahtui lopuille 986 :lle ihmiselle?

Ella Hope

Maailmanloppu

Isä juoksi minun huoneeseni ja veti viltin pois.

–Ylös Emmi.

–Jojo.. sanon väsyneenä.

Katsoin seinäkelloa. Kello oli vasta kuusi ja uusi pitkä tavallinen päivä odotti. Ai, moi minä en ole ehtinyt esitellä itseni. Minä olen mun kylän viikinkipäälikön vanhin lapsi. Mun perheessä on 6 lasta, tai 7 jos lasketaan mun kanssa. Mä tykkään olla ulkona ja ratsastaa meidän vuohilla. Mä oon antanut kaikille niille nimen! Yksi on Ankka, toinen on porsas, kolmas on härkä, ja neljäs on Aku. Aku on mun lemppari!! Ne muut on aika tyhmiä. Varsinkin härkä... Hän syö viikinkikypäroitä. Mutta se on hyvä. Koska kun meidän kypärät on pienet tai on mennyt rikki, hän saa ne. Porsas on toisiks tyhmä hän kävelee takaperin, hän syö vettä ja juo ruokaa. Mutta se pahin juttu hänessä on että hän vain kakkaa kun hän ei saa.

Kerran minä ja Porsas oltiin kylän eläinlääkärissä, ja HETI, HETI kun me mentiin istumaan odottamaan hänellä tuli ripuli, ja aika kova semmoinen. Sen jälkeen pyysin äitiä rakentamaan niinku kupin minkä voi laittaa hänen takamuksiin kiinni ja joka kerta kun hän kakkaa ne menee sinne ja sitten me tyhjennämme sen joka ilta.

Mä rakastan purjehtimista! Se on parasta mitä mä tiedän. Isi on luvannut että kun mä täytän 13 niin hän ottaa mut mukaan meidän isoimpaan purjehduslaivaan, ja hän näyttää minulle maailmanloppun.

Mä oon miettinyt aika paljon miltä siellä voisi näyttää.

Ehkä se on iso, iso vesiputous joka tippuu avaruuteen.

Meidän viikinkikylässä on paljon teoriaa miltä siellä voisi näyttää.

Jotkut luulee että siellä on silta toiseen maailmaan. Toiset luulee että siellä on hirviö joka ottaa sinut vangiksi ja vangitsee sinut maailmaan sisään. Mun iso iso iso iso iso iso isä on käynyt siellä mutta hän ei ikinä tullut takaisin. Ainoat mitä mä tiedän on että kun hän oli 13- vuotias niin kun minä olen kohta, hän ja hänen isä purjehtivat maailmaan loppuun. Ja kukaan ei ikinä nähnyt niitä enää.

On kaunis päivä syyskuussa ja koko kylä herää niin kun tavallisesti.

KUCKELIKU! Mä nousen, puen, ja syön aamupalaa.

Sitten mä meen ratsastamaan porsaani päällä. Minähän kerroin ennen että Aku oli mun lemppari, mutta mä ehkä tykkään

porsaasta. Hän on niin tyhmä ja hassu niin kun mäkin. Me kävellään siellä metsässä takaperin niin kun ihan tavallinen aamu.

Mutta se mitä kohta tulee tapahtumaan tulee muuttaa koko mun ja porsaani elämän.

Me jatketaan kävelemässä metsässä. Porsas pysähtyy, mä luulen toki heti että hänellä on vessahätä. Mutta sitten ymmärrän ettei hän ikinä täällä kävisi vessassa koska tällä hän saa mennä vessaan. Porsas vain seiso siinä ihan jähmettyneenä. Kuulen pamauksen, kovan pamauksen. Katson ylös ja kokonainen lauma lintuja lentää kylästä pois päin. Porsas on huolissaan sen huomaa sillä hän alkaa kävellä eteenpäin.

– Mikä on? Älä nyt etempään kävele. Porsas? Yritän pitkään saada hänet rauhoittumaan. Me kuullaan uusi pamaus ja huutoja kylästä.

Porsas laukkaa takaperin onneksi kohti kylää. Pamaukset kuuluvat vaan korkeammin ja korkeammin. Mä pysäytän porsaan ja sidon sen puuhun lähellä kylää.

Hiivin hitaasti lähemmäs mutta kun metsä loppuu ja näen kylän. Sitä näkymää en ikinä unohda. Talot olivat palaneet. Miekkoja ja kilpejä olivat heitelty maahan. Oli ihan hiljasta.

Juoksen ympäri kylää ja etsin eläviä mutta ei.. ei.. ei kukaan. Ei isi. ei äiti, ei kukakaan. Minä kuulen voittohuutoja. Kaukana tuolla merellä näen ison viikinkilaivan joka on sininen.. ymmärrän heti. Täällä oli ollut “Meri-Miekat”. Ne on toinen viikinkikylä. Mutta isä on sanonut että ne asuu toisella puolella Atlantin valtamerä. Ne oli niin nopeita.. aivan liian nopeita.

Istun siellä rannalla ihan yksin kivellä. Porsas tulee mun luo. Hän ei ole niin kun tavallisesti. Hän on varmaan huomannut mitä on tapahtunut. Hän istahtaa mun syliin.

– Au! Porsas sä oot aivan liian painava! Mutta hän ei liiku. Jatkan tuijottamista merta. Nään meidän purjeveneeseen.

– Porsas! Mulla on maailman paras idea!!!

– Muistathan että isä lupasi minulle että hän ottaa mut mukaan seikkailulle maailman loppuun.

– Bhää, porsas sanoo.

– Me kaks voidaan purjehtia sinne!

– Bhää, porsas sanoo, taas.

– Ja samaan aikaan me voidaan yrittää ettiä kaikkia kyläläisiä!

– Bhää, porsas sanoo. Taas!

Minä haen ruokaa meidän salaisesta varastosta ja porsas hakee juomaa. Me laitetaan kaikki ruoka ja juoma veneeseen.

Mutta kun mä meen meidän naapurin taloon kuulen itkemistä.

Seuraan ääntä. Se hiljenee ja hiljenee, ja hiljenee. Sitten äkkiä se on taas tosi kova. Mä ymmärrän että se ei ikinä tule toimimaan.

– Porsas! Tule! Nyt!

– Bhääääää!

Kuulen miten porsas laukkaa ja katuu ja laukkaa taas.

– Hyvä Porsas! Seuraa sitä ääntä kiitos. Porsas ei tee mitään.

– Seuraa ääntä porsas! Ei mitään tapahdu.

En sano mitään pitkään aikaan. Sitten hän alkaa seurata sitä itkemistä, mutta nyt se on hiljennyt niin paljon että, se tuskin kuulee. Porsas hiipii takaperin kohti ääntä. Äkkiä kaikki hiljenee. Kuulen vain minun ja Porsaan hengityksen. Porsas pysähtyy. Ja pistää nenän maata päin. Hän jatkaa takaperin kävelyä.

Sitten, “Wääää” Porsas nostaa päänsä ja juoksee. Hän juoksee Alman luo. Alma on kylän ompelija, hän tekee kaikki vaatteet. Porsas pysähtyy oven eteen. Kokeilen ovea. Lukossa. Porsas ottaa pari isoa askelta taaksepäin. Sitten BOM! Ja ovi lentää auki. Nyt se itku on tosi kova. Se tulee kellarista. Porsas juoksee sinne.

–Odota minua Porsas!

– BÄHÄÄÄ! Hän huutaa.

–Jojo. Mä sanon.

Ja siellä kellarissa on..

Kissa.

– Kissa!?! Mä luulin että me oltaisiin löydetty ihminen.

–Bähää... Porsas sanoo.

Kissa juoksee portaita ylös.

Mä ja Porsas kävelään pettyneinä rantaan. Me päätetään että me mennään vain me kaksi seilaamaan toiselle puolelle maailmaa.

Maailman loppuun.

Aikaisin seuraavana aamuna minä ja porsas lähdettiin. Mukana meillä oli lämpimiä vaatteita, ruokaa, enimmäkseen kalaa ja perunaa ja porkkanoita. Ja paljon tosi paljon kenkiä. Niistä porsas tykkää.

–Grooooooh pyyyyyyh, grooooooh phyyy. Porsas kuorsaa niin kovaa että koko purjelaiva heiluu.

–Shhh Porsas! minä sanon unisena.

Hän lopettaa kuorsaamisen hetkeksi mutta alkaa sitten taas.

–Groooooooh phyyyyyyyyy, grooooooh phyyyyy. Porsas kuorsaa vielä kovempaa.

Minä ja porsas ollaan nukuttu ensimmäisen yön laivalla. Aurinko paistaa pienen ikkunan läpi. Mä kävelen rappusia ylös kannelle. Ilma on kostea, vesi on ihan vihreää ja niin puhdasta että näkee kaikki ne värikkäät kalat ja korallit. Minä ja Porsas ollaan siis ensimmäistä yötä täällä keskellä ei mitään. Purjeveneessä on mukavaa ja vähän tylsää, mutta meillä on kaksi huonetta kannen alla ja se on vessa ja makuuhuone. Makuuhuoneessa on vain yksi sänky, missä minä nukun. Me tehtiin Porsaalle oma sänky mun sängyn viereen vilttien avulla.

Kun minä istun siellä ja tuijotan merta minä muistan mitä kaikkea minä ja porsas tehtiin pienenä. Mulle tulee huono olo.

Ei, ei enään, ei. En jaksa. Ilman isää, ilman äitiä, ilman ketään.

Vuosi, niin kauan kesti siihen että Emmi ja porsas ymmärsivät että ei ole mitään maailmanloppua. Niin kauan kesti että Emmi ymmärsi, ymmärsi että hänen elämän on pakko jatku. Hänen pitää perustaa oma perhe, elää omaa elämää, antaa hänen omat lapset saada tehdä kaikkea sitä mitä hän ei saanut tehdä hänen vanhempien kanssa. Hänen pitää jatkaa.

Pitää..

Rebecka Louko

Ravintolavieras

Siiri astui ravintolaan ja katsoi ympärilleen. Ravintolan toisella puolella oli vapaa neljän hengen pöytä. Hän meni sinne, istahti tuolille joka oli päällystetty punaisella sametilla ja etsi katsellaan Romeo-tarjoilijaa. Silloin ovi keittiöstä avautui ja Romeo katsoi jos joku tarvitsi jotakin. Siiri yritti kiinnittää hänen huomiona ja otti takin pois päältä laajalla liikkeellä. Kun Siiri katsoi ylös taas, Romeo ei seisonut oven luona enää. Yhtäkkiä, käsi ilmestyi tyhjistä hänen eteen ruokalistan kanssa.

Silmillä Siiri seurasi kättä ylöspäin, ja hänen vieressään seisoj komea Romeo.

- A, a, m, moi. Kiitos, Siiri sanoi ja yritti hymyillä. Hänellä oli tuhansia perhosia vatsassa.
- Moi. Odota. Etkö sinä ollut täällä eilen, ja toissa päivänä, ja kolme päivää sitten, ja viime viikolla?, Romeo sanoi ja katsoi mietteliäästi.
- No, joo. Siiri sanoi epäröiden ja vaimeasti.
- Ai, miksi?, Romeo kysyi.
- Ehh, no, teillä on niin hyvää ruokaa!, Siiri vastasi.
- Mutta et ole koskaan tilannut mitään?
- Joo, mutta tänään minä ajattelin tilata jotakin, hän sanoi ja otti ylös ruokalistan.

Romeo odotti kärsivällisesti.

- Haluaisin lasillisen vettä, kiitos.

Romeo huokaisi syvään, palasi keittiöön, ja tuli nopeasti takaisin vesilasi kädessä.

- Kiitos, Siiri sanoi.

Romeo oli juuri lähdössä, kun Siiri huudahti:

- Odota! Etkö voi jäädä puhumaan kanssani?, hän räpsytteli ripsiään.
- En kerkeä, minun pitää tehdä töitä.

Hän käänsi selkensä ja oli juuri lähdössä, kun Siiri huudahti taas:

- Odota!
- Höh, mitä nyt?, Romeo vastasi ärsyyntyneenä.
- Ehhh, eh, haluaisin jääpaloja veteen.

Hän ojensi vesilasin Romeolle, joka otti sen vastaan. Romeo kiiruhti keittiöön ja palasi vesilasin kanssa. Siiri otti vesilasin vastaan, ja otti ison kulauksen.

- Mhmm.

Tällä kertaa Romeo oli jo kerennyt puoliväliin keittiöön, kun Siiri huusi:

- Odota!

Romeo tuli takaisin.

- No, mitä nyt?!
- Eh, mm, saisinko pillin?
- Tarvitsetko todellakin pillin?
- Kiltti, Siiri muikisti suutaan.

Romeo pyöritti silmiään ja vastasi lopulta.

- Selvä.

Hän oli poissa muutaman sekunnin ennen kun hän tuli takaisin pilli kädessään.

Ennen kun Siiri kerkesi avaamaan suunsa, Romeo kivahti:

- Mitä nyt? Mitä sinä **oikeasti** haluat?

Siiri katsoi häntä haaveilen ja suurin silmin. Hän mietti kauan aikaa ja vastasi lopulta:

- Kuplavettä.

Henna Tahkokorpi

Rouva Pitsihelma

Rouva Pitsihelma pölytti posliinikissoja olohuoneen hyllyillä. Rouva Pitsihelman olohuone oli valtava, jokaista seinää koristivat monet taulut, jotkut olivat valokuvia, toiset taas piirustuksia. Hänen sukkahienhajunpoistattajakone oli jälleen korjaamossa, minkä vuoksi talossa haisi kammottavalta. Tai niin hän aina valitti. Mutta yhdessä huoneessa haisi sitäkin pahemmalle: se oli huone numero 3. Siellä asusteli hänen kissansa Raatelia. Raatelia näytti hyvin viattomalta ja suloiselta kisulta, muttei kannattanut antaa ulkokuoren pettää.

Rouva Pitsihelma suoritti tavallisen aamurutiininsa loppuun, voiteli marmeladikerrosvoileivät ja aloitti päivänsä. Rouva Pitsihelma juoksi loputtomalta tuntuvat kierreportaat ylös huoneeseen numero 6. Hän juoksi melkein tiputtaen aamupalansa, ja siksi joutui hidastamaan vauhtia. Vihdoin hän avasi oven ja siristeli silmiään totutellessaan valoon. Huoneessa oli valtavia näyttöruutuja ja iso ohjaimisto keskellä vihertävää marmorilattiaa. Vihreitä, punaisia, keltaisia, sinisiä ja valkoisia nappuloita, pieniä sekä suuria vipuja oli kymmenittäin. Jokaisessa näyttöruudussa oli erilaisia huoneita ja ihmisiä. Parrakkaista takkutukkaisista pojista pikku tyttöihin nukeilla leikkimässä. Rouva Pitsihelma sulki oven takanaan ja istuutui isolle, hieman rönsyiselle nahkatuolille, joka narisi hänen istuessaan ja jonka vihlova ääni sai Rouvan hieman ärtyneeksi. Ainoat valot huoneessa olivat nappulat ja näyttöruudut. Hän tarkkaili jokaista naapuriaan, mutta suurin kiinnostuksen kohde olivat herttaiset pienet lapset. Kaikki ajattelivat, että hän oli ihan seonnut, naapureiden kesken hän oli rouva Sekopää. Hän asui pienellä kukkulalla isossa vanhassa kartanossa. Kukkulan alapuolella oli paljon rivitaloja, joista hän oli hyvin kiinnostunut. Nämä talot olivat aivan mitättömiä, mutta sitä ihmiset eivät suinkaan olleet. Rouva Pitsihelman kiinnostuksen kohde olivat tämän juuri mainitun kylän asukkaat. Hänen talonsa ei ollut suinkaan tavallinen, minkä vuoksi monet lapset tulivat rouvan luokse kyläilemään.

Rouva Pitsihelma kääntyi tuolillaan ihailemaan uusinta tulokastaan, pientä tyttöä nimeltä Leila, joka oli tullut kylään eilisiltana seitsemän aikoihin. Hänen tummat kiharahiuksensa liehuivat tuulen tahdissa. Leila oli vieläkin aivan ällistynyt ja tuijotti huonetta lumoutuneena, vaikka hänen tulostaan oli jo kulunut tovi. Hänen kirkkaat silmänsä peilasivat

vaaleanpunaisen taivaan hattarapilvineen. Voisi kai jo sanoa että rouva Pitsihelma piti lapsista ja lapset huoneista, joita hänellä oli tarjota. Monet lapset tulivat hänen luoksensa kylään ja kävivät erityisesti tutkimassa seuraavia huoneita: numero 7, karkkimaailma, numero 14, leikkimaailma ja numero 5, joka oli jokaisen lapsen lemppari, sillä siellä heidän jokainen mielikuvituskaverinsa oli lähes kuin ehtaa verta ja lihaa. Valonsäteet kehittivät lapsen ajatusten mukaisesti heidän kuvitteelliset kaverinsa. Se oli itse rouva Pitsihelman keksimä, vei monia vuosia saada tuollainen hullu idea toimimaan. Kyllä siitä maksettiin ja kovasti, mutta se oli lopputuloksen arvoinen. Lapset saivat nauttia ajastaan, ilman huolia tai murheita. Tai pelkoa, että vanhemmat sanovat että omaa "kuvitteellista" kaveria ei olekaan. Huone numero 5 oli mieletön ja se osittain tapahtuikin mielessä. Pieni poika nimeltä Viljami oli ollut yksinäinen, jolloin mielikuvitusystävä oli auttanut häntä sinnittelemään eteenpäin. Hänellä ei ollut sisaruksia tai minkäänlaista kaveria. Oli hänellä kyllä yksi hamsteri ollut, mutta se hukkui maitolasiin, traagista pikku Viljamille. Mutta huone numero 5 pelasti hänet ja hänen murheensa. Rouva Pitsihelma katseli Viljamia ja hänen ystäväänsä, jonka punertavat hiukset liehuivat kun he juoksivat ylämäkeä kisaa kuka pääsee ensimmäisenä karkkikojulle. Viljamin silmissä säteili ilo ja innostus, hän oli onnea täynnä.

Mutta on kai se ilmiselvää, että kaikki näin hyvä ei voi päättyä hyvin? Jotkut lapset katoavat, he ovat joko jääneet koukkuun maailmoihinsa tai eksyneet käytäville. Käytävät olivat kuin labyrintit; mutkikkaita, suorita, pyöriviä, kaltevia, ahtaita, pomppuisia. Tai kävellessään käytävillä he olivat saaneet vastaansa Raatelian... Niin, siitä ei tarvitse varmaan puhuaakaan.

Rouva Pitsihelma valpastui kuullessaan koputuksen kaksi kerrosta alempana. Taas jälleen hän pinkoi lyhyillä jaloillaan mutkikkaat portaat alas, siisti hiuksensa peilin edessä ja avasi oven leveä hymy kasvoillaan. Hän oli jo valmis kumartumaan alaspäin huomattessaan etteivät vieraat olleetkaan lapsia. Hän suoristi ryhtinsä ja pudotti hymynsä, tulijat olivat luultavasti jonkun lapsen vanhemmat.

-Hei, rouva Pistihelma ärähti.

-Hei, ethän ole sattunut näkemä..., mies aloitti lempeästi kunnes vieressä ollut nainen potkaisi häntä nilkkaan pitkällä korollaan.

-Miss mejän pikku Leila on!? Me ei olla sokeita, Leila katos eilen illalla ja hän sanoi että tulis luokses. No alahan puhua, miss Leila on? Tuo hänet tänne niin kuin olis jo! nainen huusi niin kiihkeästi, että hänen kalpea naamansa muuttui yhtä punaiseksi kuin hänen huonosti sudittu huulipunansa.

-Ei mitään hätää, Leila on täällä aivan turvassa. Hän vain halusi leikkiä kissani kanssa, rouva yskäisi punoessaan suunnitelmaa.

-No tuoppas se sun mirris tänne Leila mukanas, nainen sanoi hieman rauhallisemmin.

-Kuule, en ole niin varma missä he ovat niin mitä jos te seuraisitte minua hieman peremmälle?

Nainen ja mies vilkaisivat toisiaan, nainen pudisti vaivihkaa päätään ja mies kohautti harteikkaita olkapäitään. He astuivat kynnyksen yli ja rouva Pitsihelman hymy levisi korviin asti. Hän ohjasi heidät ensimmäiselle käytävälle, ja he kävelivät suoraa käytävää pitkin monta minuuttia. Perässätulijat vaihtelivat taas epävarmoja katseita, jotka rouva aisti ja sanoi.

-Kohta olemme perillä, hän sanoi mielissään. Rouva Pitsihelman laatima suunnitelma olisi taas toteutettu, jälleen kerran täydellisesti.

Hän myös tiesi, että perheellä oli talousongelmia, mikä teki suunnitelman suorittamisesta sitäkin helpomman. He kävelivät vielä hetken punaisella matolla useiden muotokuvien piirittämänä. Silloin tällöin lattialaudat narisivat, mikä säikäytti pariskunnan. Rouva Pitsihelma kiihdytti vauhtiaan ja seiso i suuren oven edessä, jossa luki "numero 11" ja alempana pienellä printillä, ainoastaan talon emännän huomattavissa "vain hätätilanteessa". Hän avasi oven, jonka sisältö loksautti vieraiden leuat sijoiltaan.

-No mikäs teille tuli? Rouva sanoi mukamas vaatimattomasti.

-E-ei mitään, vain että, en tiennyt teidän olevan näin rikas, mies sanoi.

-No enkai minä vanha käppänä tällä määrällä rahaa mitään tee. Voitte toki saada osan.

-Emme sais ottaa, nainen sanoi laskiessaan katseensa maahan.

-Hei, ei se mitään, ottakaa vain kuinka paljon tarvitsette, rouva Pitsihelma nosti naisen leuan pystyyn ja hymyili tälle rohkaisevasti.

Empimisen jälkeen pariskunta astui vaarallisen kynnyksen yli. Huoneen päässä oli iso kultaharkko, joka olisi lumonnut niin ihmisen kuin eläimenkin. He etenivät huoneen poikki katse kultaan liimattuna. He harppoivat setelikasojen läpi ja tunkivat suuria määriä rahaa housun taskuihin ja rintaliivien väleihin. Raha oli tehnyt heistä sokean. Rouva Pitsihelma hymähti ja sulki oven perässään, muttei lukinnut sitä. Hän käveli onnellisena takaisin

huoneeseen numero 6 ja jatkoi hommiaan. Rouva Pitsihelma istuutui työtuolilleen ja huomaamattaan hänen silmänsä lopahtivat kiinni.

PLING PLONG PLING PLONG PLING PLONG

Vanha rouva säpsähti hereille ja kellahti maahan. Hän kömpi ylös ja hinkkasi päätään. Ovikello soi lakkaamatta, ja se ärsytti häntä erittäin paljon. Rouva Pitsihelma ei edes viitsinyt kiiruhtaa, koska tiesi, ettei ovella oleva aikoisi luovuttaa vielä hetkeen. Lampsiessaan hitaasti portaat alas ja kompastuessaan, ja lopuksi vielä kieriessään viimeiset kolme porrasta alas, hän nousi pystyyn ja oli jo erittäin hermostunut. Rouva Pitsihelma avasi oven erittäin hitaasti, ja lukko loksautti auki. Hän väänsi oven kahvasta ja jähmettyi. Oven takana oli joukko siniseen pukeutuneita miehiä. Pisin heistä näytti virkamerkkiään ja sanoi:

-Oletko sinä Miranada Malma Selinda Pitsihelma?

Miehen viiksikarvat liikkuivat suun mukana ja silmät vaeltelivat ympäri huonetta oven takana kuin etsiessään jotain.

-J- joo, olen minä, Miranda Malma Selinda Pitsihelma sanoi yrittäessään vetää tavallisen hymynsä taivaaseen päin, mutta huulet pysyivät vain tiukasti supussa.

-Ovikello taisi mennä rikki, kuiskasi nuori poliisi työkaverilleen.

-Meidän täytyy tutkia asuntonne välittömästi, sanoi toinen pienempi mies möreämmällä äänellä ja virkamerkkiä pitänyt poliisi asteli peremmälle antamatta Mirandalle lainkaan suunvuoroa.

Sinivuokot kävelivät päättäväisesti. Miranda oli aivan pöyristynyt ja kääntyi katsomaan heidän menojaan hengittäen raskaasti ja tuntien sydämensä tykyttävän tuhatta ja sataa samalla kun hikipisarat valuivat pitkin otsaa. Rouva Pitsihelma hätkähti tuntiessaan kylmän kosketuksen ranteissaan. Käsiraudat loksauttivat kiinni nipistäen Mirandan ihoa.

-Sinä et sitten ole menossa minnekään, poliisi sanoi irvistäen ja johdatti Rouva Pitsihelman muiden perään.

Poliisit nousivat portaat ylös raskain askelin suuret saappaat jalassa. Portaissa kolisi ja avaimet kilisivät. Mirandan syke nousi nousemistaan ja hän tunsu olonsa hyvin ahdistuneeksi sekä pelokkaaksi. Portaiden päässä poliisit pysähtyivät ja jatkoivat matkaa vasta kun Miranda oli saapunut yläkertaan. Käytävässä kuuluivat vain askeleet, voimakas hengitys ja kauempana lasten kiljuntaa. Se valpastutti poliisit ja he käskivät Mirandaa kävelemään nopeammin ja

viemään heidät sinne mistä ääni tuli. Miranda keskeytti matkan ja kysyi voimakkaalla äänellä:

-Mistä on kyse? Miksi pidätitte minut ja tulitte tänne?

-Kysymyksiinne vastataan myöhemmin, sanoi virkamerkkimies töykeästi.

He jatkoivat matkaa kunnes tulivat ensimmäisen oven eteen. Ovi oli siro muihin verrattuna ja se oli tehty sileästä tammesta. Ovessa luki "1" eli se oli ensimmäisen huoneen ovi. Poliisi osoitti ovea taskulampulla, toinen poliisi avasi sen ja yllättyi kun se olikin auki. Huone oli aivan tyhjä, seinät olivat mustat ja lamppuna toimi pieni hehkulamppu, joka ei suinkaan valaissut huonetta.

-Kohteet eivät ole täällä, jatketaan matkaa.

-Ketä te etsitte? Rouva Pitsihelma kysyi.

-Eli todistat napanneesi heidät, sanoi nuorempi poliisi, luultavasti harjoittelija, yli-innokkaasti ja vanhempi mies laski kämmeniään merkkinä perääntyä. Hänen poskensa helähtivät punaisiksi ja sitten hän mutisi jotain.

-E-Ei, kysynpähän vaan, Miranda yskähti. En ole vielä keksinyt huoneelle mitään tarkoitusta.

Matka jatkui ja toinen huone tarkastettiin, ei edelleenkään mitään merkkiä "kohteista". Käytävälle levisi iljettävä haju, joka tuli kolmannelta huoneesta. Se oli yksin omistettu Raatelialle. Poliisit olivat hämillään ja rouva Pitsihelma varoitti heitä kissastaan, mutta poliisit astelivat väkisin huoneeseen. Raatelia oli nimensä mukaisesti tehnyt hieman tuhoa huoneeseen. Se hyppäsi aggressiivisesti ilmaan hyökkäysasentoon, mutta onneksi rouva Pitsihelmalla oli kokemusta Raatelian kanssa ja hän osasi toimia tilanteessa. Hän heitti sille palan raakaa lihaa jota hänellä oli aina kaiken varalta käden ulottuvissa.

He jatkoivat matkaa ja lähellä huonetta numero 6, rouva Pitsihelman syke nousi. Hän ei ollut sammuttanut näyttöjä ja syytteet nousisivat, jos poliisit saisivat tietää laittomasta vakoilusta. Hänen onnekseen Leilan naurua kuului kauempaa ja poliisit suuntasivat reittinsä ääntä kohti. Pinkovilla harppauksilla he lähestyivät huonetta, jossa Leila oli. Vihdoin he seisoivat huoneen numero 14 edessä ja avasivat sen. Leila kiikkui pyöreässä keinussa ja joi jotain vaaleanpunaista isosta lasista. Leila näytti onnelliselta. Hieman kauempana oli muutamia muitakin lapsia ja he leikkivät vesiputouksessa. Poliisien ilmeissä näkyi nyt lämpöä ja iloa. Heidän jäykkä ote aseista hellitti ja heidän ryhtinsä lysähtivät. Nuorimmainen alokas oli

ottamassa askelta hattarapilveä kohti, mutta jälleen sama poliisi joka oli pysäyttänyt hänet aiemmin, teki saman tempun taas. Se valpastutti poliisit ja toi heidät takaisin reaali maailmaan.

-Nyt ois aika jututtaa lapsosia, sanoi yksi heistä ja käveli lähemmäs lapsia.

Huone oli kuin toinen ulottuvuus, ei olisi uskonut kuinka jotain näin kaunista voisi olla yhdessä huoneessa, sen valtavasta koosta puhumattakaan. Huoneessa tulvi vaniljan tuoksu ja hattarakone pyöritti sokerisia pilviä itsekseen. Poliisi kyyristyi lapsen viereen.

-Hei, minä olen Petteri, oletko sinä Leila?

-Mm, Leila nyökkäsi reippaasti.

-Tulitko tänne yksin, missä äiti ja isi on? Petteri kysyi.

-Mm, kotona.

Petteri, Leila ja muut lapset keskustelivat jostain hieman kauempana ja rouva Pitsihelma oli peloissaan. Mitä nuo pienet ihanat lapset tulisivat poliisille kertomaan. Hetken päästä poliisi nimeltä Petteri asteli takaisin muiden luokse ja sanoi:

-Voimme lähteä paikalta, tämä oli väärä hälytys. Lapset ovat tulleet tänne vapaaehtoisesti ja ovat iloisia ja sanoivat että menisivät kotiin illalla.

Rouva Pitsihelma hymähti ja Petteri tiuskaisi: -Sinullako on jotain lisättävää?

Miranda pudisti päätään.

-Eli ovet ovat olleet auki, kukaan ei ollut lukkojen takana. Jokainen lapsi tuli vain tänne leikkimään.

Miranda tunsi jännityksen painon hellittävän kun poliisi julisti väärän hälytyksen. Poliisit lähtivät pois ja Miranda jäi yksin lukuun ottamatta lapsia, jotka puuhasivat jotain itsekseen.

Rouva Pitsihelmalla oli jo rutkasti ikää, mutta eleyistä vuosista huolimatta hänellä ei ollut ketään läheistä ihmistä. Nuoruuden vuodet olivat kuluneet erilaisten huoneiden rakentamiseen, jolloin hän oli sysännyt kaverit ja rakkaat sivuun. Hänellä oli ollut mahdollisuus avioliittoon ja onnelliseen elämään, mutta huoneista oli tullut hänelle suuri

pakkomielle. Miranda kiersi maailmaa etsiessään huoneisiin sisältöä. Siihen kului päiviä, viikkoja, kuukausia ja lopulta jopa vuosia. Hän pyrki täydellisyyteen.

Vuodet kuluivat nopeasti ja ikää sen kuin kertyi. Pian otsaa kaiversivat syvät rypyt, mutta hänellä ei ollut vielä mitään eikä ketään. Miranda rakasti lapsia mutta niitä hänellä ei ollut. Sen sijaan hänellä oli huoneet. Hän kutsui lapsia kylään tutkimaan erilaisia huoneita. Huoneet olivat hänen rakkautensa, ja niin lapsetkin tykästyivät niihin. Miranda Pitsihelmalla ei ollut kuitenkaan tuuria, koska lapset unohtivat hänet tyystin ja keskittyivät vain huoneisiin. Mutta niin kai huoneiden idea oli alun perin ollutkin. Lopulta, vaikka talossa vilisi lapsia kuin muurahaispesän asukkaita, oli Mirandalla edelleenkin tyhjä olo, kuin jotain vielä puuttuisi, jotakin hän yhä kaipaisi.

Rakkaus, niin sitä se oli. Oli hän ollut nuori tai vanha hänellä ei ollut ollut rakkautta, elämän kipinää joka pitäisi pään pystyssä synkkinä sadepäivinäkin. Miranda oli ypöyksin.

Rouva Pitsihelma meni lasten luokse, mutta hänelle ei riittänyt huomiota. Lapset jatkoivat leikkejään katsomatta häntä, joka tämän kaiken oli heille tehnyt mahdolliseksi. Miranda yritti kiinnittää huomion itseensä tekemällä hauskoja tanssiliikkeitä, mutta sekään ei tepsinyt.

-Haluatteko tulla alakertaan pullakahville? Sanoi Miranda hymyillen, mutta vastaukseksi hän sai vain vastauksen:

-Meillä on nyt muuta tekemistä.

Miranda lähti laahustaen ja itkien huoneesta. Hän ei ollut muistanut syödä hetkeen ja häntä heikotti. Miranda meni taas jälleen kerran huoneeseen numero 6 ja läsähti tuolille, joka päästi ison pierun. Hän hymähti ja pudisti päätään. Ei, miksi kaikki oli näin, hän mietti sulkiessaan näyttöjä yksi kerrallaan. Oli jo myöhä ja rouva Pitsihelma ei voinut kovin hyvin. Yleensä hän heräsi ovikellon kilisemiseen, mutta nyt sekin oli sukkahienpoistattajakoneen lisäksi rikki. Rouva Pitsihelma oli saavuttanut niin paljon, vaikkei se oikeasti ollut mitään, koska hänellä ei ollut ketään. Hän sulki silmänsä, tietämättömänä siitä ettei niitä enää koskaan avaisi.

Nora Louko

Erikoinen päivä

Moi, minun nimeni on Mia ja teen töitä kättilönä Helsingin sairaalassa. Olen elämäni aikana nähnyt satojen vauvojen syntyvän. Kaikki ovat erilaisia. Joillakin on pulleat posket ja suuret silmät, toisilla pitkä nenä ja hymykuopat, niin kuin minulla. Vaikka kaikki ovat ulkonäöltään erilaisia, he ovat ihmisiä ja siksi heillä on hyvin samanlainen anatomia. Heillä on kaikilla kaksi jalkaa, kaksi kättä, kaksi silmää, yksi suu ja niin edespäin. Tai, tarkemmin sanottuna, niin minä luulin eiliseen päivään asti... Tämä on minun tarinani siitä mitä tapahtui eilen ja mikä alussa näytti olevan ihan tavallinen päivä, mutta päättyikin ihan erilailla.

Aloitin päivän samalla tavalla kuin viimeiset kolme vuotta, pois laskettuna viikon kesäloma Hangossa heinäkuussa. Kulautin kupillisen kahvia ja niin kuin aina olin myöhässä enkä kerennyt harjaamaan hampaitani, niin työnsin kourallisen mintun makuista purukumia suuhun. Tärkeintä on että pussissa lukee "sweet mint" eikä "peppermint", iso ero ("sweet" mint on lempeämmän tuntuinen suussa ja tuo tuuria)! Otan aina vähän liian monta purukumia jotta olen varma ettei suuni haise kahville. En halua olla niin kuin kollegani, Hanu, taikka "Hanu-Haisuli" joksi kaikki häntä kutsuvat, (hänen haisevan hengityksen takia).

Juoksin sairaalaan ja vaikka sinne on vain 500 metriä minulle tuli hiki. Ennen kuin astuin isoista lasiovista läpi, suihkutin itseni kahdella eri parfyymien hajuilla, ruusulla ja tulppaanilla. Halusin nimittäin tuoksua romanttiselta kukkakimpulta jotta löytäisin kumppanin. Nykyäänhän "deittaus" tapahtuu työpaikalla. Eikä valkotakkisten, silmälasipäiden ulkonäköä voi valittaa...(Totuus on se että toivoin että heidän fiksuus saisi minut unohtamaan heidän ulkonäkönsä). Okei, palataan asiaan.

Astuin ovesta sisään ja kompastuin hissiin, jossa oli mainoksia hammaslääkärin urasta, eli jättiläisiä kuvia lumenvalkoisista ja kiiltävistä hampaista. Ajatelkaa jos mainostettaisiin kättilön uraa. Hisseissä olisi silloin kuvia hymyilevistä ja tosi suloisista vauvoista, vaikka todellisuudessa ne vain itkevät ja ovat tahmeita syntyessään. Huokaisin, ja ajattelin "kaikki mainokset valehtelevat". Astuin hissistä pois ja menin tapaamaan ensimmäistä potilastani. Pyysin potilaalta anteeksi myöhästymistäni ja

valehtelin että bussini oli ollut myöhässä (vaikka kävelen työpaikalle). Tämä potilas oli päättäväinen ja uskovainen nainen joka kieltäytyi ultraääni kuvauksesta. En ollut siis kertaakaan nähnyt lasta, enkä tiennyt jos kaikki oli kunnossa.

Tänään minun piti auttaa lapsen synnyttämisessä. Niinkuin aina pesin kädet hyvin huolellisesti. Lauloin "Tuiki, tuiki tähtönen" hitaasti kaksi kertaa, joka on kaiken kaikkea minuutin pitkä. Synnytys meni hyvin. Olin siinä vaiheessa melkein oppinut potilaani rukouksen ulkoa. Pieni poikavauva itki niinkuin muutkin vastasyntyneet. Nostaessani vauvan syliin, meinasin melkein tiputtaa sen lattialle ja samalla menettää työni.

Huokaisin helpotuksesta samalla kun olin täysin sanaton. Tuijotin vastasyntyneen kättä ja unohdin täysin pitää ammattilaisen ilmeen kasvoillani. Rypistin kulmakarvojani ja suuni oli hämmästyksestä auki. Vauvan käsi oli melkein tavallinen. Melkein. Mutta kun katsoin tarkemmin, hämmästyin vielä enemmän ja aloin laskemaan vauvan oikea käden sormia. Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi ja kuusi. Laskin uudestaan ja uudestaan sillä en ole kovin vahva matematiikassa. Pelkäsin myös että minusta oli tullut niin vanha että näössäni oli jokin vikana. Mutta olin laskenut ihan oikein. Vauvalla oli yhteensä kaksitoista sormea.

Ojensin varovasti hymyilen vauvan äidilleen ja sanoin:

- Teillä on ainutlaatuinen poika.

Äidin silmissä syttyi toivo ja hän otti vauvan syliinsä. Kun hän näki vauvan kädet toivo sammui ja hän alkoi kiljumaan:

- Tämä ei ole lapseni! Tämä on hirviö helvetistä.

Hän heitti lapsen lattialle ja nousi seisomaan. Hän käänsi päätään ja katsoi hysteerisenä kaikkiin suuntiin.

- Rouva, olkaa hyvä ja rauhoittukaa!

Juoksin lapsen luoksi ja nostin sen syliini. Onneksi vauvaa ei sattunut, hän ei edes itkenyt.

- Kuunnelkaa minua, sanoin ja yritin puhua rauhallisella äänellä, vaikka todellisuudessa olisin halunnut huutaa: "Olet ihan hullu, miten voit heittää lapsesi maahan?!"

Jatkoin:

- Tämä on lapsesi. Kuusisorminen vauva ei ole mitään vaaral....

Nainen keskeytti minut tukahtuneella äänellä:

- En halua pitää lasta. Mitä minä olen tehnyt väärin ansaitakseni tämän? Olen pyytänyt syntini anteeksi, olen rukoilut joka päivä, antanut rahaa hyväntekeväisyydelle, siltikin... Se on rangaistus Jumalalta!

Hän laitto kädet ristiin ja sulki silmänsä.

- Ei, se on siunaus Jumalaltasi, vastasin.

Nainen avasi silmänsä, hänen posket olivat märät. Ojensin varovasti vauvaa häntä kohti, mutta silloin hän nousi nopeasti seisomaan. Nyt hänen kasvot olivat ihan sileät ja ilmeettömät, mutta silmissä näkyi päättäväisyys ja viha. Hän alkoi kävelemään isoilla askeleilla ovea kohti ja näin että hän epäröi sekunnin jos hänen piti rynnätä ovesta ulos paiskaten oven kiinni, vai jättää sen auki mennessään. Mutta sitten nainen ryntäsi ovesta ulos ja paiskasi oven kiinni.

Seisoin vauva sylissäni. Oloni oli tyhjä. Katsoin tämän pienen pojan kasvoja, pientä sydämenmuotoista suuta. Valtava suru iski minua kun ajattelin että poika on haavoittuvainen ja ihan yksin. Yksin. Hänellä ei edes ole äitiä. Yhtäkkiä vauva avasi silmänsä. Ne olivat harmaansiniset. Tunsin sydämeni sykähtävän ja hengitykseni kiihtyvän. Poika puristi sormeani ja tein päätöksen, päätöksen että minä pitäisin hänestä huolta. Minä, joo, minä, pitäisin hänestä huolta. Hymyilin ja katsoin vauvan sormia jälleen kerran. Ajattelin että hänestä tulisi seuraava Mozart. Näin jo nyt hänen sormiensa lentävän pianon koskettimilla.

Olipa kerran sisarukset, Saga ja Sonja. He olivat yhdessä paljon ja tykkäsivät seikkailusta. Heidän perheensä kuuluivat äiti, isä ja koira nimeltä Zorro. Äidin mielestä Saga ja Sonja olivat liian pieniä seikkailuun vaikka he olivat 12. Heidän isä ei välittänyt. Hänellä oli liikaa töitä, aina.

Eräänä päivänä Saga nousi aamupalapöydästä ja sanoi äidilleen:

- Äiti! Me ollaan 12 ja isoja tyttöjä! Me saadaan mennä seikkailemaan jos me halutaan, piste!

Heidän äiti oli hämmästynyt. Sonja hymyili. Lopulta heidän äiti vastasi:

- Selvä, olen ehkä ollut liian ankara. Voitte mennä nyt jos haluatte. Mutta tulkaa kotiin puoli kaksi, silloin me syödään.
- Okej! sanoivat Saga ja Sonja yhteen ääneen. Heillä oli nyt kiire ulos. He halusivat hauskan seikkailun. He tiesivät täsmälleen minne mennä. Heidän isä vain katsoi tietokonettaan, eikä välittänyt.

Mutta mitä he eivät tienneet, on että tästä seikkailusta tulee kaikkea muuta kuin hauska...

Saga ja Sonja lähtivät heti kun olivat syöneet aamupalan.

- Muistakaa ottaa puhelimet mukaan! Ja pukekaa lämpimästi! heidän äiti oli sanonut.
- Joo joo! Sonja vastasi.

Kun he lähtivät ulos, oli kylmempi kun he olivat luulleet.

- Brrr.. Onpa kylmä! Saga sanoi.
- Joo, niin on! Sonja vastasi.

He saapuivat metsään, jonka päässä oli pelto. Siellä he yleensä löysivät jotain kivaa. Mutta metsä oli pelottava ja pimeä. He yleensä juoksivat sen läpi, mutta tänään oli niin kylmä että he eivät jaksaneet. Saga katsoi puhelintaan. 12.45. Enää tunti jäljellä. Yhtäkkiä he kuulivat jotain. Ihan kun joku nauroi. Ilkeästi.

- Sonja.. Mikä se on? Saga kysyi peloissaan.
- En.. En mä tiedä.. Sonja kysyi yhtä peloissaan.

Nauru loppui. Mutta sitten se alkoi taas. Lähempänä. Se lähestyi ja lähestyi. Sitten se loppu.

- Pitäisikö meidän juosta? Saga kysyi.

- Joo! Sonja vastasi ja alkoi juosta.

Sitten Sagakin alkoi myös juosta. Kun he saapuivat pellolle, aurinko tuli heitä vastaan.

- Menikö se pois? Saga kysyi.
- Joo, tai ei me tiedetä mikä "se" on, Sonja vastasi.
- Totta!

He päättivät mennä takaisin metsään. Saga katsoi kelloa. 13.10.

- Kello on kymmentä yli yksi. Pitäisikö meidän kohta lähteä?
- Katsotaan ensin mikä "se" on, Sonja vastasi ja alkoi kävellä metsään.

Saga seurasi. He kävelivät kymmenen minuuttia ilman että he kuulivat mitään. Yhtäkkiä he kuulivat jonkun juoksevan.

- SAGA! MIKÄ SE ON?! Sonja huusi. Saga ei vastannut. Hän vain nauroi.
- MIKSI SINÄ NAURAT?! Sonja huusi taas.
- Hahaha, koska "se" on Zorro! Muistatko kun me opeteltiin Zorro nauramaan?

Sonja oli hämmästynyt. Zorro juoksi heitä kohti. Ja nauroi. Koira joka nauroi. Sitten Sonja purskahti nauruun. Saga myös. Zorro lakkasi nauramasta ja sen sijaan haukkui. Kun Saga ja Sonja lakkasivat nauramasta, he katsoivat kelloa. 13.48.

- Voi ei! Meidän pitää juosta kotiin ja kertoa äidille mitä on tapahtunut! Saga sanoi.

Zorro taisi ymmärtää mitä Saga sanoi, koska hän alkoi jo juosta kotiin. Niin alkoivat myös Sonja ja Saga. Kun he saapuivat kotiin, he kertoivat heti mitä oli tapahtunut vanhemmilleen. Saga kertoi ja Sonja nyökkäsi perässä. Kun he olivat valmiit, heidän äiti ja isä nauroivat. Sitten Saga ja Sonja alkoivat myös. Ja jopa Zorro. Kaikki nauroivat. Loppu!

Saga ja Sonja kävelivät koulusta kotiin. He ajattelivat sitä mitä tapahtui kuukausi sitten metsässä.

- Mä haluan uuden seikkailun Zorron kanssa! Saga sanoi.
- Niin mäkin! Sonja vastasi.
- Eikö me voida etsiä jotain pelottavaa ja tutkia sitä Zorron kanssa? Saga ehdotti.

Sonja mietti hetken. Sitten hän vastasi:

- Joo, niinkun semmonen talo! On yksi hylätty talo rannan lähellä.

Saga nyökkäsi. He juoksivat kotiin ja hakivat Zorron. Sitten he pyöräilivät rannalle. Zorro juoksi koko matkan. Hän tykkäsi juosta.

- Katso! Tuolla se talo on! Saga huusi ja osoitti taloa.

Talo oli korkea ja vanha. Se oli tehty puusta. Pihalla oli vanha keinu jossa oli kasvanut jotain vihreää sammalta. Talon katosta roikkui hämähäkinseittiä.

Zorro katsoi taloa ja alkoi haukkua.

- Ole hiljaa Zorro! Sonja sanoi.
- Oletko ihan varma tästä...? Saga kysyi peloissaan.
- Tietty! Nyt mennään talon sisälle! Sonja sanoi ja marssi kohti taloa. Saga huokaisi mutta lähti perään. Zorro juoksi edeltä. Hänkin oli vähän hermostunut.

Zorro pysähtyi oven eteen ja alkoi haukkua.

- Mä luulen että Zorro ei halua mennä sisälle, Saga sanoi ja katsoi Sonjaa.
- No jätetään se ulos vahtimaan! Sonja sanoi ja marssi sisälle.

Saga huokaisi. Sitten hänkin meni sisälle. Sisällä haisi vanhalle kengälle. Siellä oli sohva keskellä huonetta. Oli pimeää ja pelottavaa. Oli pölyistä ja yksi kuollut hiiri lattialla.

- Eikö meidän pitäisi mennä ulos? Zorro odottaa, Saga sanoi peloissaan.
- Ei, tule nyt! Sonja sanoi ja käveli portaita kohti.

Saga huokaisi.

- En mä halua mennä ylös, mitä jos siellä on joku! Tai mitä jos siellä on ansa!
- Ei ole! Tuu nyt tai muuten mä meen yksin ansaan! Sonja sanoi ilkeästi. Saga seurasi. Zorro alkoi yhtäkkiä haukkua ulkona. Molemmat jähmettyivät.
- Mitä jos joku tulee ja ottaa Zorron? Saga kysyi.
- Zorro on pelottava, kukaan ei ota sitä!

Zorro vain jatkoi ja jatkoi haukkumista. Yhtäkkiä he kuulivat jotain. Ihan kun joku kävelisi yläkerrassa. Se tuli lähemmäs ja lähemmäs.

- Juostaanko? Saga kuiskasi. Sonja ei vastannut.

- Sonja? Saga kysyi taas. Juostaanko?
- Ei! Ole hiljaa! Sonja vastasi vihaisena.

Zorro lakkasi haukkumasta. Askeleet oli nyt niin lähellä että Sonja melkein näki kengät.

- Huhuu? joku huusi.

Saga ja Sonja jähmettyivät taas.

- Onko siellä ketään? joku huusi taas. Kuulosti mieheltä.
- Joo, Sonja vastasi hiljaa.

Saga meinasi pyörtyä koska häntä pelotti niin paljon.

- Oletko kunnossa Saga? Sonja kuiskasi.

Saga nyökkäsi. Askeleet tulivat alas rappusia. Nyt Sonjaakin alkoi huimata. Hän näki mutaiset saappaat tulevan alas. Zorro pysyi hiljaa.

Sonja alkoi kävellä ovea kohti ja Saga oli kuin liimautunut lattiaan kiinni.

- Saga! Sonja kuiskasi kovaa.

Saga ei vastannut. Kohta näkyi miehen kasvot. Sonja juoksi loppumatkan ovelle ja otti Zorron mukaan. He juoksivat koko matkan kotiin. Samalla mies näyttäytyi.

- Kuka olet ja mitä teet täällä? Mies kysyi.

- Olen.. Saga. Minä ja minun sisko tutkitaan tätä kummitustaloa. Anteeksi, ei tiedetty että sinä asut täällä, Saga vastasi epävarmana.
- Ei ei! En asu täällä! Olen jumissa! Mies vastasi.
- Mitä? Saga kysyi.
- Tulin katsomaan tätä taloa joka “kummittelee” ja jäin ansaan. Yritin soittaa mutta kukaan ei vastannut!
- Ai jaa, me luultiin että tämä on oikea kummitustalo! Saga sanoi helpottuneelta.
- On tämä! Kun jäin ansaan, näin myös jotain karmivaa... Mies sanoi täristen.
- Mitä karmivaa? Kummituksen? Saga kysyi.
- Näin jonkun varjon liikkuvan. Se oli nopea, mutta ei tarpeeksi nopea että minä en nähnyt mikä se oli!
- No mikä se oli?
- Otin kuvan siitä... Mies sanoi ja otti kännykän esiin.

Saga pelästyi niin paljon että hän pomppasi taakse. Mies kertoi tarkkaan mitä oli tapahtunut. Sitten hän kysyi:

- Missä sinun sisko on?

- Mitä? Saga kysyi hölmösti.
- Sanoit että tulit siskosi kanssa, missä hän on?

Saga katsoi ympärilleen. Sonjaa ei näkynyt.

- Ehm...
- Mitä jos kummitus on ottanut hänet?! Mies kysyi kauhuissaan.
- Ei, hän olisi kyllä huutanut. Hetkinen... Missä Zorro on?
- Kuka? Mies kysyi.

Mutta Saga ei ehtinyt vastata. Hän juoksi täyttä vauhtia pyörien luo. Sonjan pyörä oli paikallaan joten hän ei ole kotona, Saga ajatteli. Hän soitti Sonjalle. Ei vastausta. Hän kokeili uudestaan. Ei taaskaan vastausta. Mies tuli ulos.

- Olen vapaa! hän huusi.

Saga ei välittänyt. Hän päätti että pyöräilisi kotiin kertomaan äidille.

Mies huusi jotain perässä, mutta Saga ei kuunnellut. Yhtäkkiä puhelin soi.

- SONJA! MISSÄ OLET?! Saga huusi.
  - Rauhoitu! Olen kotona. Zorro myös. Entä se mies? Oliko se kummitus?
- Sonja vastasi.

Saga pysäytti pyörän, otti happea ja kertoi kaiken. Lopulta he päättivät mennä takaisin talolle katsomaan sitä kuvaa.

- Minä juoksen sinne, Sonja sanoi.

Saga pyöräili nopeasti talolle. Mies oli puhelimesta selkä Sagaan päin.

- Joo, hän pelästyi. Kyllä pomo. Selvä! mies puhui.
- Sen nimi oli Saga, mies sanoi yhtäkkiä.

Saga jäi kuuntelemaan. Kenelle hän puhui? Saga mietti. Sitten mies lopetti puhelun ja kääntyi. Hän pelästyi nähdessään Sagan.

- Mitä ihmettä sinä teet?! hän huusi.
- Anteeksi, kenelle puhuit? Saga kysyi.
- En kenellekään! mies vastasi.

Samalla Sonja ilmestyi Zorron kanssa.

- Moi! Näytä se kuva! hän sanoi.
- En... Minun pitää mennä, mies sanoi ja alkoi juosta. Hän ei huomannut että puhelin tippui taskusta. Saga meni sen luo, avasi sen ja soitti sille jonka kanssa mies oli puhunut.
- Niklas, pelästyikö se Saga oikeasti? Siis jos sä haluat tienata rahaa, sun pitää olla hyvä pelästyttämään! puhelimesta kuului.
- Anteeksi, mutta olen Saga. Siis tarkoitatko oikeasti että se mies saa rahaa, ja että tämä kaikki oli vitsi? Saga kysyi nopeasti ja vihaisena.
- Joo tietty. Nyt en ehdi puhua kanssasi! hän sanoi ja katkaisi puhelun.

Sonja lähestyi.

- Mitä on tapahtunut?

Sitten Saga selitti kaiken puhelusta.

- Meidän pitää soittaa poliisille! Sonja sanoi.
- Oikeesti? Saga kysyi.
- Joo, luin että tämä on tavallista! Ihmiset huijaa lapsia kummituksilla.

Sitten he soittivat poliisille ja kertoivat puhelinnumeron ihmiselle joka oli näköjään miehen pomo. Poliisi sanoi kiitos ja että he jatkavat tästä koska he tiesivät ketkä nämä ihmiset olivat. Sen jälkeen Saga ja Sonja pyöräilivät rauhallisesti kotiin ja ihmettelivät kaikkea mitä oli tapahtunut. Zorrokin oli ihan väsynyt.

Kaksi päivää myöhemmin, lehdessä luki että poliisit olivat napanneet kaksi miestä 30 vuotiaita jotka pelottelivat lapsia. Miehet istuivat nyt vankilassa. Saga ja Sonja kertoi vanhemmilleen mitä oli tapahtunut. Heidän äitinsä suuttui vähän ja sanoi että pitää olla varovaisempi ulkona. Heidän isänsä sanoi vain että onneksi ne miehet saatiin kiinni. Loppu!

Zorro hyppäsi Sonjan sänkyyn ja alkoi nuolla Sonjan kasvoja.

- Huomenta sinullekin! Sonja sanoi ja nauroi.
- Sonja! Saga huusi keittiöstä.

Zorro hyppäsi alas sängystä ja juoksi ulos huoneesta.

- Tulen! Sonja huusi takas ja haukotteli. Hän ryömi pois sängystä ja meni keittiöön. Hän näki Sagan istumassa tuolilla tärysten.
- Mikä hätänä? Sonja kysyi huolissaan.
- Ne... Ne ovat.... Saga sanoi.
- Mitä? Missä? Ketkä? Milloin? Sonja kysyi nopeasti.
- HE OVAT..... POISSA! Saga huusi ja alkoi itkeä. Zorro alkoi haukkua. Niin hän teki aina kun joku itki.
- Ketkä? Sonja kysyi ja lohdutti Sagaa. Saga antoi Sonjalle lapun, missä luki:

Olen vienyt teidän vanhemmat ja ette enää ikinä näe heitä. Toivottavasti pärjätte

// Tuntematon poika...

Sonja oli järkyttynyt. Hän oli lukenut kirjan jossa tapahtui näin. Ihan eilis iltana.

- Onko tämä joku vitsi vai? Sonja kysyi. Saga pudisti päätään.
- Luin eilen kirjan missä tapahtui juuri sama asia. Siinä sanottiin että tuntematon poika oli sillan alla, mutta eihän täällä lähistöllä ole mitään siltaa? Sonja sanoi ja mietti.
- Luuletko että me oikeasti mennään etsimään heitä?! Mitä jos se tuntematon poika on joku sarjamurhaaja? Saga kysyi vapisten.

- Kirjassa se oli vain poika jolla ei ollut vanhempia. Hän ei halunnut että kenelläkään muulla olisi joten hän kidnappasi muiden vanhempia.
- Miten yksi pikkupoika voisi kidnapata kaksi vahvaa ja isoa aikuista?
- En tiedä, meidän pitää selvittää! Sonja sanoi ja otti aamupalaa.
- No miten siinä kirjassa kävi? Saga kysyi ja antoi Zorrolle aamupalla. Koira alkoi heiluttaa häntäänsä ja haukkui.
- Heidän vanhempansa kuolivat, koska lapset eivät ikinä uskaltanut etsiä heitä, Sonja sanoi ja otti lasin appelsiinimehua. Zorro söi kaiken ruuan kerrallaan.
- Luulen että näen unta... Saga mumisi.
- Mitä sanoit? Sonja kysyi. Saga ei vastannut vaan avasi tietokoneensa. Hän googlasi missä lähistöllä oli silta. Mistään ei löytynyt mitään. Hän etsi puoli tuntia löytämättä mitään. Sonja tuli viereen.
- Hei, sä olet etsinyt ihan väärästä paikasta! hän sanoi ja googlasi jotain mitä Saga ei nähnyt.
- Katso! Tuon sillan nimi on tuntematon poika! Sonja huusi ja osoitti tietokoneen näyttöä.
- Lukiko se sinun kirjassa? Saga kysyi.
- Ei, eihän ne lapset ikinä etsinyt!

Zorro alkoi vinkua ovella. Se halusi ulos. Saga meni eteiseen, otti takin ja kengät, laittoi Zorron taluttimeen ja lähti pienelle kävelyllä sen kanssa. Sillä aikaan Sonja etsi tietoa sillasta.

Puolen tunnin päästä Saga ja Zorro tulivat kotiin. Sonja istui vieläkin tietokoneen edessä.

- Löytyikö mitään? Saga kysyi kun oli ottanut takin ja kengät pois. Sonja pudisti päätään.
- Pitääkö meidän kävellä sinne?
- Me pyöräillään sinne nyt heti! Sonja sanoi ja juoksi eteiseen. Saga seurasi perässä. Zorro myös, haukkuen. Kun he olivat lähteneet matkaan Saga kysyi:
- Oletko ihan varma että se silta on tähän suuntaan? Tämä on sama reitti kun sinne pelottavaan taloon. Zorro juoksi perässä niinkun aina.
- Olen!

Kun he ajoivat talon ohi Zorro haukkui. Hän ei selvästikään pitänyt tästä paikasta.

- Tämän pikkutien lopussa sen sillan pitäisi olla, Sonja sanoi.

Tie oli pieni ja siinä oli paljon kiviä ja oksia joka teki että oli vaikeaa pyöräillä. He pyöräilivät viisi minuuttia kun he pääsivät sillan luo. Se oli pieni ja aika vanhan näköinen.

- Asuuko se tuolla alla? Saga kuiskasi varovasti.
- En tiedä, Sonja vastasi.

Zorro oli menossa sillan päälle, kun he kuulivat kuiskauksen.

- Tulkaa lähemmäs! Tulkaa!

Zorro alkoi haukkua. Saga ja Sonja pelästivät niin paljon että he pomppasi taakse ainakin metrin.

- Oi ei! Ei tarvitse pelätä! En tee paha!

Zorro lopetti haukkumisen ja meni sillan päälle seisomaan ihan tavalisest.

- Zorro, tänne! Saga huusi. Häntä pelotti että Zorrolle kävisi jotain.
- Älä huuda, mitä jos se poika kuulee? Sonja sanoi.
- Se on se poika joka yrittää pelotella!
- Mutta eikö ole hassua että ensin Zorro haukkui ja oli hermostunut ja nytten yhtäkkiä seisoo ihan rauhallisesti sillan päällä!
- Zorro! Saga huusi taas.

Mutta Zorro ei kuunnellut, vaan seisoi ja katso jokea.

- Mennäänkö katsomaan sillan alta? Saga kysyi ja oli jo kävelemässä siltaa kohti.
- Odota! Sonja sanoi ja juoksi perässä.

Saga meni seisomaan kiven päälle ja kurkisti sillan alle. Ei näkynyt mitään. Sitten hän meni sinne alle ja tasapainotteli kivien päällä.

- Ole varovainen! En voi tulla sinne, pitää katsoa Zorroa ettei se livahda! Sonja huusi perässä. Saga nyökkäsi. Sillan alla oli pimeää ja kosteaa. Saga ei tykännyt siitä. Silta oli aika leveä niin oli pitkä matka toiseen päähän. Kun Saga oli kävellyt sinne tänne minne kivet menikään, hän löysi jotain. Se näytti käsiraudoilta. Hän katsoi ympärilleen mutta ei näkynyt ketään. Yhtäkkiä hän kuuli jotain, kuiskauksen. Mutta tällä kertaa se ei ollut sama kuiskaus, vaan joku huusi:
  - Apua..! Apua..!

- Mitä, missä? Saga kysyi huolissaan ja katsoi ympärilleen.
- Sinun... takana!

Saga katsoi taakse. Siellä hän näki viltin. Sitä ei ollut siellä ennen! Viltin päällä istui kaksi ihmistä, tai ne makasi. Oli vaikea nähdä pimeässä.

- Auta, kiltti! Se poika on ihan hullu! yksi heistä sanoi.
- Kuka poika..? Saga kysyi peloissaan.
- Tuntematon poika!

Saga mietti. Sitten hän kysyi:

- Keitä olette?

Oli hetken ihan hiljaista. Sagaa alkoi jo vähän suututtaa kun kukaan heistä ei vastannut.

- Haloo?
- Olen Maria ja tässä mieheni Aleksanteri.

Saga hämmästyí. Hänen äitinsä ja isänsä nimet olivat Maria ja Aleksanteri.

- Onko teillä lapsia, missä asutte? Miten jouduitte tänne?
- On, meillä on kaksi ihanaa lasta nimeltä Saga ja Sonja. Asumme aika lähellä omakotitalossa, he vastasivat.

Nyt Sagaa pelotti oikeasti. Oliko nuo ihmiset tuossa äiti ja isi? Hän mietti.

- Okei, minun nimeni on Saga ja minun siskoni nimi on Sonja. Asumme myös omakotitalossa ja meidän äidin nimi on Maria ja meidän isin nimi on Aleksanteri...
- SAGA! SE TODELLA OLET SINÄ! he huusivat.

- Äiti, isi? Saga nyyhkytti.

Sitten he halasivat. Ja itkivät. Maria kertoi että häntä pelotti ettei hän enää ikinä näkisi hänen lapsiaan. Mutta Aleksanteri oli ihan hiljaa. Hän kertoi sitten että jos tuntematon poika tulee niinkun hän sanoi niin hän tappaa heidät kaikki.

- Mitä? Miksi et kertonut aiemmin? Saga huusi.
- Jaahas jaahas, mitäs meillä täällä on? joku sanoi ilkeästi pimeästä.
- Ei älä! Tapa minut, mutta älä satuta noita! Tämä on minun syytä! hänen isänsä sanoi.
- Ei ei! Älä huoli en tapa ketään, ainakaan vielä... hahaha!

Saga näki että pimeydestä tuli esiin lyhyt poika. Sillä oli lyhyt ruskea likainen tukka ja vanhat vaatteet.

- Kuka sinä olet? poika kysyi Sagalta.
- Olen... Miksi olet... Saga sanoi vapisten.
- Miksi olet mitä? poika karju. Saga pelästyi.
- Hän oli kysymässä miksi olet kidnapannut meidät! hänen äitinsä sanoi yhtäkkiä.
- Koska haluan! poika vastasi.

Yhtäkkiä he kuulivat tömistelyä sillan päältä. Saga katsoi poikaa joka näytti pelästyneeltä. Sitten he kuulivat haukkumista. Saga helpottui. Se oli vain Zorro. Mutta poika ei näyttänyt että se tykkäsi siitä.

- Kuka ihme on taas tuolla, hän mumisi.
- Ei hätää, se on vain minun koirani Zorro, Saga vastasi.

Hänen vanhempansa näytti myös helpottuneilta.

- Saga? Sonja huusi kaukaa.
- Täällä! Ja äiti ja isä myös!! Saga huusi innokkaana.
- Hei hei hetkinen! Ette te saa tulla tänne. Vain nuo kaksi! poika huusi vihaisena ja osotti Mariaa ja Aleksanteria.

Mutta se oli jo liian myöhäistä. Sonja ja Zorro oli tasapainotellut heidän luo.

- Sinä olet se tuntematon poika! Sonja huusi.
- Mistä tiesit..? poika kysyi hämmästyneenä.

Mutta Sonja ei voinut vastata, vaan hän halasi äitiään ja isiään.

- Minulla on ollut ikävä teitä, Sonja kuiskasi heidän korvaan.
- Nyt ei ole aikaa tällaiseen höpsötelyyn! poika karjui, mutta samassa he kuulivat poliisit.
- Ai niin, unohdin kai sanoa että soitin poliisille, Aleksanteri nauroi.

Poika hermostui.

- Ei ei ei! hän huusi.

Sonja ja Saga halusivat ja poika vain huusi ja lähti juoksemaan.

- Tänne! poliisi huusi.

Aleksanteri meni poliisin luo kertomaan mitä oli tapahtunut. Sonja näki miten toinen poliisi tuli toista kautta ja otti pojan kiinni. Poika alkoi potkia mutta rauhoittui sitten.

Aleksanteri tuli Sonjan, Sagan ja Marian luo.

- He vievät pojan poliisilaitokselle, hän sanoi. Muut nyökkäsivät. He saivat nyt mennä kotiin koska poliisilla oli jo kaikki tieto mitä he halusivat.

Tyytyväisinä he lähtivät kotiin, Zorro myös, joka oli ollut hiljaa melkein koko ajan. He puhuivat kaikista asioista mitä oli tapahtunut. Kun he pääsivät kotiin Aleksanteri ja Maria menivät suihkuun sillä aikaan kun Saga ja Sonja laitto ruokaa. Sitten he söivät ja kaikki oli kunnossa. Pojan ei käynyt mitenkään, mutta he löysivät perheen jotka pystyi hoitamaan poikaa. Pojan nimi oli Niklas ja hän viihtyi uudessa perheessään. Loppu!

Saga ja Sonja istuivat ruokapöydässä syömässä päivällistä. Aleksanteri ja Maria, jotka olivat heidän äiti ja isi, miettivät mitä oli tapahtunut viikko sitten. Silloin kun heidät vietiin sillan alle. Zorro istui pöydän alla odottamassa että joku tiputtaisi ruokaa hänelle. Sonja mietti uutta seikkailua ja kun hän kertoi Sagalle sen, Saga vastasi:

- Ei, ei! Ei missään nimessä tehdä uutta seikkailua!

Zorro alkoi haukkua hermostuneesti kun se kuuli sanan "seikkailu".

- Mutta siitä tulee kivaa! Sonja yritti.

Mutta Saga ei muuttanut mielipidettään.

Seuraavana aamuna Sonja heräsi hyvällä tuulella. Saga ihmetteli mikä Sonjaa vaivaa ja silloin Sonja kertoi että hänellä oli maailman paras ajatus. Saga huokaisi vaikka oli vähän innostunut.

- Ei kai se ole mikään seikkailu? hän oli kysynyt.
- On! Sonja vastasi ylpeänä.

Sitten Sonja kertoi. He menisivät hylättyyn tehtaaseen joka oli kaukana heidän taloa. Tehtaassa oli tehty kauan sitten paperia. Mutta se oli jo yli 200 vuotta sitten. Niin ainakin luki kirjassa joka Sagalla ja Sonjalla oli kotona. Mutta Saga vain pudisti päätään sille ajatukselle.

- No jos sinä et halua, niin lähden yksin! Zorron kanssa! Sonja oli vastannut.

Saga mietti hetken. Sitten hän päätti tulla mukaan, mutta vain kerran. He menivät kysymään heidän isältään voiko hän viedä heidät sinne koska sinne kestää muuten kaksi tuntia pyörällä.

Mutta Aleksanteri pudisti päätään. Hän sanoi että nyt saa tuo seikkaileminen riittää. Ja sitten hän meni tietokoneensa luokse. He menivät kysymään äidiltään, mutta hänkin sanoi ei. Saga alkoi jo miettiä että heidän pitää pyöräillä mutta Sonja ei antanut periksi. Hän ei missään nimessä pyöräile. Zorro oli nukkumassa Sagan sängyn päällä.

- Minä menen kysymään vielä kerran heiltä, Sonja sanoi ja lähti kävelemään isinsä työhuonetta päin.
- Minä voin mennä kysymään äidiltä! Saga huusi perässä.

Mutta tälläkään kerralla Maria sanoi ei, vaikka Saga miten yritti kertoa että he menevät sinne vain yhden kerran käymään katsomassa.

- Mitä jos jotain tapahtuu ja te ette pääse sieltä pois? Maria oli vastannut.

Saga huokaisi ja meni omaan huoneeseen Zorron luo. Yhtäkkiä Sonja tuli ovelle ja hymyili.

- Isi voi viedä meidät! hän sanoi iloisesti.

Saga hymyili takaisin ja nyt häntä alkoi vähän jo jännittää. Mitä jos siellä kummittelee? Hän ajatteli.

- Zorro, tänne! Sonja huusi ja oli laittamassa kenkiä eteisessä. Hän otti talutushihnan esiin ja Zorro hyppäsi sängystä alas hirveällä vauhdilla. Zorro rakasti mennä ulos.
- Lähdetäänkö me nyt? Saga kysyi.
- Joo, laita äkkiä kengät päälle! Sonja vastasi ja lähti ulos auton luo. Aleksanteri oli jo siellä. Saga laittoi kengät ja takin päälle, haki puhelimensa ja lähti ulos. Kotiin jäi vain Maria jolla oli huono aavistus tästä.

Autolla kesti suurinpiirtein tunti ajaa. Zorro istui takapenkillä Sagan kanssa ja Sonja etupenkillä. Sagaa jännitti jo paljon enemmän. Sonja vaikutti ihan rauhoittuneelta.

- Tulen hakemaan teidät neljältä. Soittakaa jos tulee jotain. Ja olkaa varovaisia! Aleksanteri oli sanonut kun he olivat perillä.
- Joo joo! Sonja vastasi ja lähti tutkimaan tehdasta ulkopuolelta.
- Odota! Saga huusi ja juoksi perään.

Zorro juoksi myös, mutta alkoi pian haukkua.

- Kaikki hyvin Zorro! Hyvä poika, Saga sanoi.
- Ajattele että tämä paikka on hylätty, vaikka se näyttää niin uudelta, Sonja sanoi ja koski seinää.

Mutta sisältä se ei näyttänyt uudelta, päinvastoin. Siellä oli iso pöytä keskellä huonetta ja sen päällä oli papereita. Seinät olivat likaiset ja lattiat mutaiset.

- Täällä pitäisi siivota! Sonja huusi.

Zorro meni haistelemaan lattiaa ja alkoi haukkua. Sagaa pelotti.

- Eikö meidän pitäisi mennä ulos nyt? hän kysyi vapisten.

Saga katsoi kelloa. Se oli vain varttia yli kolme.

- Katso! Sonja huusi yhtäkkiä.

Hän osoitti yhtä mutaista paperia. Saga meni lähemmäs. Paperissa luki jotain. Siinä luki:

7/9 1849 Olen kiinni täällä kummitus tehtaassa. Kuulin yöllä rapinaa katolta. Isi sanoi vaan että se oli lintu. Mutta en luule että se oli lintu.

Saga luki tekstin monta monta kertaa. Se oli 171 vuotta sitten!

- Mikä tämä on? Joku vitsi vai? Ei kukaan voi kirjoittaa paperiin noin 171 vuotta sitten! Sonja huusi.

Saga ei vastannut vaan luki tekstin uudestaan. Zorro tuli heidän luo ja ihmetteli mitä Saga ja Sonja tekivät.

- Onko tämä se kummitus tehdas? Saga kysyi lopulta ja katsoi ympärilleen.
- Ehkä, kuka on kirjoittanut tämän? Sonja vastasi ja käänsi paperin.

Takana luki:

//Anton 1849

- Anton niminen poika, Saga vastasi.

Sitten hän katsoi kelloa. Se oli nyt varttia vaille neljä.

- Ehkä meidän pitäisi mennä ulos? Isi tulee hakemaan meidät varti päästä, Saga sanoi.
- Ei, vielä pari minuuttia!

Sonja katsoi ympärilleen. Nurkassa oli vanha sohva ja sen vieressä rappuset yläkertaan. Sonja osoitti rappusia. Hän halusi mennä yläkertaan.

- Ei! Ollaan jo löydetty tarpeeksi. Nyt mennään ulos! Zorrokaan ei halua olla täällä! Saga sanoi vihaisena ja katsoi Zorroa joka vinkui. Sitten Saga avasi oven ja meni ulos lämpimään aurinkoon. Sonja tuli perässä vihaisena. Heidän isinsä tuli juuri ajoissa. Autossa hän kysyi miten tytöillä oli mennyt.
- Hyvin, Saga vastasi.
- Hyvin, Sonjakin vastasi.

- Näytät vähän vihaiselta Sonja. Onko jotain tapahtunut? Aleksanteri kysyi. Sonja pudisti päätään. Sitten hän otti esiin taskusta paperin niin että Aleksanteri ei näkisi. Hän näytti sen Sagalle. Se oli se paperi missä oli teksti. Sonja hymyili mutta Saga ei.
- Nyt voidaan tutkia sitä paremmin kotona! Sonja kuiskasi.
- Ei ei ei! Miksi otit sen mukaan? Saga kuiskasi takaisin.
- Koska oltiin siellä niin lyhyen ajan ja tässä lukee vielä jotain! Sonja vastasi ja laittoi paperin takaisin taskuun.

Kotona Maria oli laittamassa ruokaa ja katsoi iloisena siskoihin jotka tulivat kotiin.

- Moi! Oliko teillä kivaa? Maria kysyi ja hymyili.
- Saga meni heti omaan huoneeseen ja paiskasi oven kiinni. Sonja vastasi nopeasti "hyvin" ja meni myös omaan huoneeseensa.
- Mitä heitä vaivaa? Maria kysyi Aleksanterilta.
- Zorro juoksi heti vesikulholleen juomaan.
- En tiedä, autossa ne vastasi vain että oli mennyt hyvin ja sitten ei enää puhuttu. Ehkä jotain tapahtui siellä.

Maria nyökkäsi ja alkoi kattamaan pöytää. Sitten hän huusi että on ruoka-aika.

Ruokapöydässä kaikki söivät hiljaisuudessa. Lopulta Maria kysyi:

- Löysittekö te mitään kiinnostavaa?

Tytöt pudistivat päätään.

- Vain mutaa, Saga sanoi ja hymyili vähän.

Maria hymyili takaisin. Zorro istui taas pöydän alla odottamassa että joku tiputtaisi jotain.

- Kuka haluaa jälkiruokaa? Aleksanteri kysyi kun kaikki olivat syöneet.

Kaikki huusivat:

- MINÄ!

Aleksanteri meni ottamaan pakastimesta jäätelöä. Saga otti esiin kulhot ja Sonja esiin lusikat. Kaikki heidän perheessä rakastivat jäätelöä. Aleksanteri otti esiin suklaajäätelön. He ottivat isot annokset ja menivät istumaan ruokapöytänsä taas.

- Mitäs te haluatte tehdä huomenna? Mennä takaisin tutkimaan ehkä?

Aleksanteri kysyi.

Sonja katsoi ylös kulhostaan ja hymyili.

- Joo! hän huusi.

Sitten hän katsoi Sagaa. Hän nyökkäsi ja söi lopun jäätelön.

Ruuan jälkeen Saga ja Sonja menivät Sonjan huoneeseen tutkimaan paperia. Paperissa oli iso mutainen jälki mutta sen alla luki jotain. Jotain mitä Anton oli kirjoittanut 171 vuotta sitten.

He raapivat ja raapivat mudan pois. Sitten he lukivat tekstin ja pelästyivät kunnolla.

Tekstissä luki:

Kuulin taas sen äänen. Joku kummitus on vihainen. Olen kuullut että jos kummitus on vihainen niin taloon tulee kylmä ja ulkona alkaa sataa vettä. Nyt sataa vettä ja on kylmä sisällä. Näin eilen verta minun sängyn vieressä mutta isi sanoi vaan että se oli punaista maalia. En kyllä usko sitä koska meillä ei ole varaa maaliin. Se joka lukee tämän: Älä ikinä mene sinne tehtaaseen kun se on hylätty. Älä ikinä!

Sonja katsoi Sagaa. Sitten hän katsoi paperia.

- Onko meidän pakko mennä huomenna sinne? Saga kysyi.
- Mennään katsomaan sitä yläkertaa. Jos siellä vaikka oli Antonin makuuhuone. Mitä jos se veri on jäljellä!
- Sitten me juostaan! Saga sanoi ja luki tekstin uudestaan.

Yöllä Saga ei nukkunut hyvin. Hän miettii liikaa mitä Antonille kävi. Hän mietti että onko tehtaassa vielä lisää papereita joihin Anton oli kirjoittanut. Hän nukahti kolmen ja neljän välin. Aamulla hän heräsi kello 12:45. Sonja oli jo pukemassa ulkovaatetta.

- Huomenta prinsessa ruusunen! Olen jo lähdössä, tuletko mukaan? Sonja sanoi nähdessään Sagan.
- Joo mutta odota hetki! Saga sanoi ja meni pukemaan päivävaatteet päälle.

Tällä kertaa Maria ajoi heidät sinne. Hän puhui ja puhui paljon matkalla. Sonja vain huokaisi mutta Saga yritti olla ystävällinen. Zorro oli innoissaan. Matkalla Sonja katsoi ulos ikkunasta. Ulkona satoi ja autossa oli kylmempi kuin tavallisesti. Sitten hän säpsähti. Ulkona satoi, oli kylmä autossa.. Kummitukset olivat vihasia! Hän kuiskasi Sagalle sen niin että Maria ei kuulisi. Saga pelästyi. Mutta sitten hän sanoi rauhallisesti:

- Ei kummituksia ole olemassa.

Sonja katsoi taas ikkunasta ulos. Kun he viimein tulivat perille satoi vielä enemmän. Tytös juoksivat sisään katon alle. Zorro juoksi edellä. Sonja meni heti yläkertaan etsimään ja Saga jäi alakertaan. Zorro meni Sonjan kanssa ylös. Ensin sieltä ei löytynyt mitään. Siellä oli vain pölyistä ja yksi tyhjä sänky. Sonja meni sen luo ja katsoi lakanan alta. Ei löytynyt mitään. Sitten hän katsoi sängyn alta. Ensin hän näki vain pölyä, mutta sitten hän löysi kaulakorun. Hän juoksi alakertaan ja näytti sen Sagalle. Kaulakorussa luki:

Rohkealle pojalleni, ANTON

- Mistä löysit sen? Saga kysyi ja otti kaulakorunsa käsiinsä.
- Sängyn alta. Ensin siellä näkyi vain pölyä mutta sitten löysin sen! Sonja sanoi ja katsoi Zorroa joka oli nuuhkimassa ovea.
- Haluan mennä myös sinne ylös katsomaan! Saga sanoi ja lähti portaiden luo.

Sonja meni katsomaan pöydälle jos siellä olisi lisää paperia mitä Anton oli kirjoittanut. Mutta ei ollut. Sonja meni ylös Sagan luo.

- Löysitkö mitään? Sonja huusi.

Mutta hän ei saanut vastausta.

Sonja kiipesi portaat ylös. Hän näki että Sagalla oli paperi käsissä. Hän luki jotain ja pelästyi.

- Mikä se on? Sonja kysyi ja meni lukemaan.

Siinä luki:

Anton kysyi tänään miksi kuuluu rapinaa katosta. Haluaisin kertoa mutta pomo suuttuisi. Anton kysyi myös miksi oli verta lattialla. En saa sitäkään kertoa. Toivottavasti Antonia ei pelota likaa. En halua että se luulee että tämä on joku kummitustalo. Annoin tänään hänelle kaulakorun missä luki "Rohkealle pojalleni, ANTON". Ajattelin että hän tulisi iloiseksi.

// Magnus 1849

Saga ja Sonja olivat hiljaisia.

- Mä luulen että toi Magnus on Antonin isä, Sonja sanoi lopulta.

- Joo, niin mäkin. Mutta miksi se kaulakoru on täällä? Saga kysyi.

- En tiedä. Hetkinen! Tuolla on lisää paperia! Sonja huusi ja osoitti hyllyä.

Molemmat juoksivat sinne. Hyllyllä oli kaksi paperi. Yksi oli tyhjä, mutta toisessa luki jotain:

Sain isältä kaulakorun. Tulin tosi iloiseksi. Mutta tuntuu siltä että isi huijaa minua koska ei kerro miksi oli maalia mun sängyn vieressä ta miksi kuuluu rapinaa katolta. Ja isin pomo on tosi ilkeä joskus. Olen kuullut kun isi ja sen pomo riitelee öisin kun ne luulevat että nukun.

Silloin pomo sanoo paljon ilkeitä asioita. En halua kuulla mutta en voi nukkua kun katolta kuuluu yleensä rapinaa öisin. Joskus tuntuu siltä että se on pomo joka on katolla koska joka kerta kun kuuluu rapinaa niin menen isin luo ja isi kertoo että pomo on ulkona kävelyllä. Mutta en luule että se on pomo. Eihän pomot tee niin. Äsken kuulin jonkun huutavan. ULKONA ON TULIPALO!

Enenpää siinä ei lukenut ja tytöt etsivät koko tehtaata lisää paperia mutta ei löytynyt. Sitten yhtäkkiä Sonja huusi.

- Missä Zorro on?!

Tytös juoksivat alakertaan nopeasti. Zorroa ei näkynyt missään. Saga pelästyi kunnolla ja alkoi itkeä. Sitten kuului haukuntaa. Molemmat juoksivat haukkua kohti. Sitten he löysivät Zorron joka oli löytänyt jotain. Hänellä oli suussa vanha kirja. Sonja otti kirjan käsiinsä ja avasi sen. Sisällä luki nimiä. Sonja ja Saga hämmästyivät. Mitä nämä nime olivat, he ajattelivat. Mutta sitten he kuulivat auton ja juoksivat ulos kaikki kolme. Maria oli tulossa hakemaan heidät.

- Moikka tytöt! Yritin soittaa mutta ette vastannut niin aloin huolestua. Onneksi olette kunnossa! Maria sanoi kun kaikki istuivat autossa. Sitten he lähtivät ajamaan kotiin päin. Kaikilla oli hirveä nälkä ja kello oli jo yli kolme. Oli lounasaika. Kotona oli katettu pöytä ja he söivät pastaa ja jauhelihakastiketta. Tytöt ahmivat sen ja menivät sitten lepäämään. Zorro oli niin väsynyt että se nukahti heti kun he tulivat kotiin.

Kun Sonja heräsi, hän meni takkinsa luokse. Saga heräsi myös ja meni eteiseen.

- Mitä sä teet Sonja? Saga kysyi väsyneenä.
- Otin sen kirjan mukaan minkä Zorro löysi! Sonja sanoi ylpeänä.

Saga hämmästyí ja mietti mikä ihmeen kirja. Sitten hän muisti. Se kirja jossa oli niitä nimiä!

- Mennäänkö mun huoneeseen katsomaan sitä? Mulla on isompi kirjoituspöytä kun sulla! Saga kysyi innoissaan.

Sonja nyökkäsi ja juoksi edeltä. Zorro meni perässä ja vikana Saga. Hän laittoi oven kiinni perässään.

- Mitä sä luulet että ne nimet tarkoittaa? Sonja kysyi ja avasi ekan sivun kirjasta.
- Ehkä ihmisiä jotka elivät silloin? Saga ehdotti.
- Tai ihmisiä jotka olivat sodassa silloin. Hetkinen! Kannessa lukee jotain! Sonja huudahti.

Zorro meni sängyn alle ja Saga yritti lukea kantta. Siinä luki jotain mutta hän ei tiennyt mitä. Sonja sanoi että siinä luki "Sotilaat vuodet 1845-1860" mutta Sagan mielestä siinä luki "Sodat vuodet 1848-1880"

- Eikö me voida mennä kysymään isältä tai äidiltä? Saga ehdotti.
- EI! He ei saa tietää tästä kirjasta tai Antonista! Ymmärrätkö?
- Joo okei, Saga sanoi ja huokaisi.

- Lupaatko että et kerro?
- Joo, lupaan!

Sonja avasi taas kirjan. Sitten hän jähmettyi ja katsoi kirjaa kauan.

- Mikä on? Saga kysyi.
- Siinä... Siinä... Siinä lukee... Anton.. Sonja sanoi ja osoitti yhtä nimeä kirjasta.

Saga katsoi ja joo, siinä luki "Anton Liinus Juosivuori vuosi 1836-1861". Antonista tuli 25 vuotias. Siinä luki myös hänen äitinsä ja isänsä nimet. Saga ja Sona olivat hiljaa pitkän ajan siihen asti kun Zorro alkoi haukkua. Hän halusi ulos. Maria tuli hakemaan Zorron ja Sonja työnsi kirjan äkkiä patjan alle että Maria ei näkisi.

- Miksi olette noin kalpeita?

Kukaan ei vastannut. Lopulta Zorro alkoi vinkua niin Marian piti viedä hänet ulos. Sonja katsoi Sagaa ja otti kirjan esiin.

- Miten vanhaksi Anton tuli? Sonja kysyi.

Saga tiesi että Sonja oikeasti on hyvä matikassa mutta silloin kun hän on stressaannut hän ei edes pysty laskemaan 1 plus 1.

- Siitä tuli 25, se kuoli aika nuorena. Tässä lukee että hän kuoli koska joku tappoi hänet. Mutta kuka? Saga vastasi ja alkoi lukemaan eteenpäin.

Aleksanteri kurkisti oven raosta.

- Kukkuu! Mitä te teette?

Saga pamautti kirjan kiinni ja heitti sen peiton alle nopeasti kuin salama.

- Noh, mitäs te piilotatte? Aleksanteri nauroi ja meni sängylle.
- EI! ÄLÄ KATSO! Saga huusi nopeasti.

Aleksanteri katsoi hämmästyneesti tyttöjä. Sitten hän meni istumaan Sonjan viereen.

- Mikä on? Näytät hirmu kalpealta. Onko jotain tapahtunut?

Sonja ei vastannut vaan katsoi Sagaa.

- Hän on okei, Saga vastasi ja katsoi Aleksanteria.
- Oletko varma? Et kai ala tulla kipeäksi?

Juuri silloin Sonja alkoi itkemään. Saga katsoi hämmästyneesti Sonjaa ja Aleksanteri vielä hämmästyneenä.

- Mikä hätänä pikkuinen? Aleksanteri kysyi ja halasi Sonjaa.
- Hän ei saanut kuolla, hän ei vaan saanut! Sonja sanoi ja itki vielä lisää.

Aleksanteri katsoi hämmästyneesti Sagaa ja sitten takaisin Sonjaa. Vielä kerran Sagaa ja sitten hän kysyi Sonjalta:

- Kuka kuoli? Jossain elokuvassako?

Kukaan ei vastannut. Sonja alkoi rauhoittua ja sanoi sen jälkeen että he löysivät papereita mihin yksi Anton niminen poika oli kirjoittanut ja että Zorro löysi kirjan jossa luki Antonin nimi ja että hänestä tuli vaan 25. Saga kertoi myös Antonin isästä ja sen pomosta. Aleksanteri istui hiljaa koko sen ajan ja kuunteli ja nyökkäsi. Välillä hän sanoi "voi ei" hiljaa itsekseen. Lopulta hän sanoi että hänen piti nähdä ne paperit ja kirja. Saga meni hakemaan kirjan ja Sonja ekan paperin minkä he löysi jonka hän oli ottanut kotiin.

Aleksanteri avasi kirjan ja selaili sitä pitkän ajan. Sonjan mielestä oli hassua nähdä Aleksanteri kirja kädessä koska hän on vaan yleensä tietokoneensa kanssa. Aleksanteri selaili ja selaili. Sitten hän lopulta pysähtyi yhdelle sivulle aika lopussa. Hän etsi jotain nimeä. Sitten hän osoitti yhtä nimeä ja sanoi "tiesin sen!".

- Mitä? Saga ja Sonja kysyi samaan aikaan.
- Antonin sukunimi oli Jousivuroi ja mun isin isin nimi oli Jousivuori. Niin me ollaan sukua Antonille! Aleksanteri sanoi ylpeänä.

Saga ja Sonja ei käsittänyt.

- Miksi sitten sun sukunimi on Ahjosaari? Eikö sen pitäisi olla Jousivuori jos me ollaan sun puolelta sukua Antonille? Saga kysyi.
- Joo, mutta minähän otin Marian sukunimen kun me mentiin naimisiin. Siitähän on nytten... Hetkinen... Kymmenen vuotta! Oltiin kyllä aika nuoria silloin. Voi että kun se oli kivaa! Vuosi oli 1998 ja.... Aleksanteri alkoi.
- Joo joo! Nyt on tärkeämpiä asioita kun sun ja äidin naimiset! Sonja huusi.

Aleksanteri näytti pettyneeltä mutta nyökkäsi silti.

- Kuka oli Antonin isä sitten? kysyi Saga joka ei kuunnellut yhtään mitä Aleksanteri oli sanonut vaan mielti.
- Se oli minun isin, isin isi!
- Elikä sun isän isä joka oli sen isä? Sonja kysyi joka oli ihan hämmästynyt.

Kukaan ei vastannut vaan Saga kysyi jo toista:

- Miksi se kuoli?
- Ai Anton vai sen isä? Hetkinen.. Milloin Antonin isä kuoli? Aleksanteri kysyi ja selasi kirjaa.

Sitten hän löysi sen, Magnus Karl Juosivuori.

- Hän kuoli.. Vuotta ennen Antonia! hän huudahti.
- Hä?! Mutta miksi? tytöt huusivat.

Aleksanteri luki ja yritti etsiä vastausta.

- En tiedä... Ei kun kyllä! He kuolivat tulipalon seurauksena vakaviin vammoihin. Tai niin siinä ainakin lukee.

Sonja pompahti ylös. Hänellä oli jotain kerrottavaa mutta ei saanut mitään esiin.

Aleksanteri ei huomannut mitään vai jatkoi lukemista ja mumisi aina silloin tällöin.

- Se...! Paperi...! Tulipalo! Sonja sanoi ja heilutti käsillä.

Saga yritti miettiä mitä hän yritti kertoa. Sitten hän muisti. Tulipalo!

- Ai niin! Saga huudahti ja pompahti myös ylös.
- Isi, vie meidät sinne tehtaalle! Sonja huusi ja meni eteiseen.
- Mitä täällä tapahtuu? Hei Sonja, minne olet lähdössä? Kohta ruoka on valmista ja sen jälkeen sä teet läksyt niin et mene minnekään kaverille nyt! Maria huusi.

Silloin Sagakin tuli eteiseen. Molemmilla oli hirveä kiire.

- Hei tytöt! Kuuletteko te? Saga sä myös, teet läksyt ruuan jälkeen. Nyt kattamaan pöytä! Maria huusi ja alkoi tuli vihaiseksi.
- Ei.... Sonja alkoi mutta ei jatkanut.
- Ehditä! Saga huusi ja juoksi ulos.

Aleksanteri tuli perässä ja laittoi kengät nopeasti päälle.

- Minne sä olet menossa? Maria kysyi ja hämmästyti.
- En ehdi selittää, nyt on kova kiire! Aleksanteri sanoi, juoksi ulos ja pamautti oven takanaan.

Kun he tulivat perille Saga ja Sonja hyppäsi ulos autosta.

- Olkaa varovaisia! Aleksanteri huusi perässä ja alkoi selailla sitä kirjaa jonka hän oli ottanut mukaansa.

Saga ja Sonja juoksivat täyttä vauhtia sisälle. Oli alkanut sataa. Ovi oli raollaan ja he menivät siitä sisään. Sisällä näytti samalta ja pöydällä oli nyt vähemmän papereita kun yleensä. Saga mietti ja tuli siihen tulokseen että he olivat ottanut paperia siitä kasasta. Sonja juoksi yläkertaan etsimään ja Saga etsi alakerrasta.

- Saga! Sonja huusi.

Saga juoksi ylös ja siellä se paperi oli missä Anton oli kirjoittanut tulipalosta. He lukivat sen jälleen kerran:

Sain isältä kaulakorun. Tulin tosi iloiseksi. Mutta tuntuu siltä että isi huijaa minua koska ei kerro miksi oli maalia mun sängyn vieressä tai miksi kuuluu rapinaa katolta. Ja isin pomo on tosi ilkeä joskus. Olen kuullut kun isi ja sen pomo riitelee öisin kun ne luulevat että nukun. Silloin pomo sanoo paljon ilkeitä asioita. En halua kuulla mutta en voi nukkua kun katolta kuuluu yleensä rapinaa öisin. Joskus tuntuu siltä että se on pomo joka on katolla koska joka kerta kun kuuluu rapinaa niin menen isin luo ja isi kertoo että pomo on ulkona kävelyllä. Mutta en luule että se on pomo. Eihän pomot tee niin. Äsken kuulin jonkun huutavan. ULKONA ON TULIPALO!

Muuta ei lukenut. Saga katsoi takasivua. Siellä oli Antonin nimi ja vuosi 1849 mutta ei muuta. Lopulta Sonja kysyi:

- Jos se tulipalo oli vuonna 1849 niin miten Anton kuoli vuonna 1861?
- Koska sille tuli varmaan vakavia haavoja ja tuohon aikaan ei ollut lääkkeitä niin se varmaan sai kärsiä ennen kun se kuoli.

Sonja ei vastannut. Aleksanteri tööttäsi ulkona.

- Meidän pitää varmaan mennä isin luo, Saga sanoi ja nousi ylös.

Sonjakin nousi ylös ja lähti kävelemään ovea kohti paperi kädessä.

- Löysittekö? Aleksanteri kysyi ja näytti vähän hermostuneelta.

Hän tarkoitti että löysikö Sonja ja Saga paperin. Molemmat nyökkäsi ja Sonja näytti paperin Aleksanterille. Hän luki sen ja huokaisi.

- Onko tämä se vika paperi?
- Joo, ei ainakaan löydetty lisää, Sonja vastasi.

Aleksanteri nyökkäsi ja antoi paperin takaisin. Sitten hän sanoi:

- Mennään nyt kotiin syömään, Maria on soittanut mulle ainakin viisi kertaa ja ihmetellyt missä ollaan. En vastannut koska ajattelin että te haluaisitte kertoa itse.

Saga nyökkäsi ja otti taskusta esiin kasan paperia.

- Mitä ihmettä noi on? Sonja kysyi ja katsoi papereita.
- Kaikki paperit mitä Anton kirjoitti. Tai ainakin ne mitkä me löydettiin. Keräsin ne sillä aikaa kun olit etsimässä tota paperia yläkerrasta, Saga vastasi ja osoitti paperia joka oli Sonjan kädessä.

Sonja katsoi ulos ikkunasta. Mitähän äiti tulee sanomaan tästä? Hän ajatteli. Kun he saapuivat perille Sonja ja Saga hyppäsi ulos autosta, Sonja meni huoneeseensa piilottamaan paperin mutta Saga sanoi että heidän pitää kuitenkin kertoa Marialle tästä, He menivät istumaan ruokapöytänsä ja Maria oli vihainen.

- Ruoka on jo ihan jääkylmää, hän mumisi.

Sonja ja Saga söivät vain vähän ennen kun he alkoivat kertomaan. Koko tarinan.

Mariakin kuunteli hyvin ja vähän pelästyi kun he kertoivat tulipalosta.

Kun tarina oli kerrottu loppuun Maria ei sanonut mitään. Silloin kun hän mielti piti olla hiljaa, muuten hän suuttui. Kaikki olivat hiljaa ja ainoa mikä kuului oli Zorron hengitys pöydän alta. Hän kai odotti että joku tiputtaisi ruokaa.

- Ai niin! Me ollaan kuulemma sukua Antonille! Saga huudahti.

Sonja nyökkäsi innokkaasti. Maria katsoi hämmästyneesti Aleksanteria. Sitten hänen piti kertoa miten he olivat sukua Antonille.

- Milloin Anton eli? Maria kysyi.
- Se syntyi vuonna 1836 ja kuoli 1861, Saga vastasi.
- Hä? Miten siitä vaan tuli 25 vuotias?

Aleksanteri ja Sonja kertoivat tulipalosta. Saga lisäsi lopuksi:

- Se tulipalo oli vuonna 1849 niin Anton kärsi vammoista siihen asti kun hän kuoli.
- Anton parka! Maria huudahti ja näytti surulliselta.

Zorro alkoi kuorsata pöydän alla ja kaikki alkoivat nauraa. Sagan mielestä pöydän päällä oli ollut kupla missä oli surua mutta nyt kun he alkoivat nauraa kuplan sisälle tuli ainakin vähän iloa. Kello alkoi jo olla paljon ja oli sisarusten nukkumaanmeno aika. He menivät pesemään hampaat vaikka molemmilla oli nälkä koska kylmä ruoka ei ollut täyttävää. Ja he ei sitä paitsi ehtinyt syödä paljon kun piti kertoa Marialle Antonista. Sen jälkeen he menivät sänkyyn ja lukivat vielä paperit kerran. Saga lähetti kuvat sen papereista Sonjalle että sekin pysty lukemaan ne koska Maria ja Aleksanteri ei tykännyt kun he hiipivät toistensa huoneiden välillä. Sonja ei vastannut viesteihin mutta Saga näki että se luki ne. Saga oli juuri nukahtamassa kun Sonja lähetti kuvan sen omasta paperista mutta sitä Saga ei jaksanut katsoa. Parempi odottaa huomiseksi, hän ajatteli ja nukahti. Pian myös Sonja nukkui syvää unta.

Kevään 2020 aikana olen kirjoittanut tarinaa Sagasta ja Sonjasta.

Tänään on torstai 4. kesäkuuta 2020.

Koulu loppuu pian ja olen perheeni kanssa lähdössä Suomeen kesäksi.

Jatkan Sonjan ja Sagan seikkailuja syksyllä, jos en innostu kirjoittamaan jotakin jo kesän aikana. Voihan se olla, että sateisena päivänä minun tekee mieli kirjoittaa.

Aamulla kun Saga heräsi hän ihmetteli miksi ovi oli raollaan. Hän oli kyllä laittanut sen kiinni! Sitten hänelle tuli pelottava ajatus. Mitä jos jotkut rosvot on tullut taloon yöllä ja ottanut Antonin kirjottamat paperit. Sitten Saga avasi laatikon sängyn vierestä. Huh, paperit oli tallella. Puhelin myös. Hän otti sen ja lähetti tekstiviestin Sonjalle: “**Oletko hereillä?**” Vastaus tuli nopeasti: “**Hereillä ollaan!**” Saga kuuli miten Sonja kiipesi alas sen korkeasta sängystä ja meni keittiöön. Siellä istui Maria ja Aleksanteri. He näyttivät surullisilta. Sagakin nousi ylös ja meni keittiöön. Sonja oli ottamassa leipää aamupalaksi.

- Ei, ei! Älä ota vikaa leipää, minäkin haluan! Saga huusi Sonjalle joka oli ottamassa leipäpussista vikan paahtoleivän.

Sonja huokaisi.

- No mitä minä sitten syön?

Nyt oli Aleksanterin vuoro huokaista.

- Lopettakaa se riitely. Kuukan ei saa leipää, ottakaa vaikka muroja tai tehkää puuroa! Sitä riittää vaikka kaikille.

Sisarukset tekivät itselleen aamupalaa ja istuivat pöydän ääreen. Maria avasi suun monta kertaa mutta ei ikinä sanonut mitään. Aleksanteri taas yritti puhua koulusta ja kavereista. Pöytä oli tehty lasista ja oli keskellä keittiötä. Ympärillä oli kaappeja ja uuni ja tiskikone. Saga ja Sonja ei melkein ikinä auttanut kotitöissä. He aina olivat jossain muualla.

- Äiti? Sonja yhtäkkiä sanoi ja katsoi murokulhostaan.
- Mm?

Sonja vetäisi henkeä sisään.

- Mä ajattelin yhtä juttua...

Saga katsoi Sonja ja ihmetteli mitä hän oli tekemässä.

- Tarviiko meidän jatkaa tätä Anton juttua? Tarkoitan, eihän se enää sen kummempaa ole. Hän oli meille sukua ja kuoli tulipalossa. Mitä meidän pitäisi tehdä? Soittaa poliisille? Sehän on jo liian myöhäistä.

Maria katsoi Sonjaa silmiin ja hymyili.

- Ei tietenkään tarvitse jatkaa. Minäkin olen ajatellut tuota jo jonkin aikaa nyt. Saga, mitä mieltä olet?

Saga oli ihan hämmästynyt. Huijasivatko he? Nehän olivat tullut jo niin pitkälle jo!

- Eh.. Mitä? hän kysyi hämmästyneenä.
- Eikö meidän pitäisi lopettaa koko tämä Anton juttu?
- Mitä? Ei, ei, ei! Mehän ollaan jo tultu niin kauas jo!
- Mutta ehkä se riittää? Sonja kysyi ja hymyili vähäsen.

Mutta Sagan ei yhtään tehnyt mieli hymyillä. Päinvastoin, hän oli raivona! Miksi Sonjan piti sanoa noin? Hän katsoi vihaisena Sonjaa joka lopetti heti hymyilemisen.

- Mun pitää... Mennä... Harjaamaan hampaat! hän sanoi äkkiä ja juoksi vessaan.
- Saga? Mikä on? Sinä näytät aika vihaiselta? Maria kysyi varovasti.

Saga kääntyi Marian vastaan. Hän ei sanonut mitään, vain tuijotti Mariaa.

- Saga? Maria kysyi taas.
- Kiitos aamupalasta, Saga vastasi nopeasti ja ryntäsi huoneeseen.

Aleksanteri katsoi ihmelisesti Sagan perään.

- Mikä hänelle tuli?

Maria huokaisi. Sitten hän meni Sagan perään.

- Isi? kysyi yhtäkkiä Sonja joka oli hiipinyt oven viereen.

Aleksanteri pelästyi. Sitten hän rupesi nauramaan. Mutta Sonja ei nauranut. Hän näytti tosi surulliselta ja kun Aleksanteri huomasi sen, hän kysyi huolissaan:

- Noh, mikä on?

- Pilasinko minä koko aamun Sagalta? Tarkoitan, näin kun hän ryntäsi huoneeseen ja oli vihainen. Onko hän vihainen minulle koska pilasin meidän seikkailun?

Aleksanteri heilutti käsillään.

- Hei hei hei! Ekaksi, sinä et pilannut MITÄÄN! Toiseksi, hän ehkä on vihainen mutta se ei ole sinun syytäsi vaikka sinä et enää halunnut jatkaa sitä teidän seikkailua. Hän vain käyttäytyi huonosti, tuo seikkailu on aika mystinen. Mutta annetaan nyt Sagan olla hetki, Maria meni puhumaan hänen kanssa.

Sonja hymyili. Sitten hän lähti eteiseen.

- Menen kävelylle! hän huusi ennen kun meni ulos.

- Vai niin... Aleksanteri mumisi joka oli jo työn parissa.

Ulkona oli kaunis aurinkoinen aamu. Linnut lauloivat ja oli lämmintä. Heti kuin Sonja tuli ulos hänen piti ottaa takin pois. Juuri kun hän tuli metsän tielle hän näki jotain mikä sai hänen sydämen pysähtymään. Puiden takana pimeydessä oli hauta. Sonja ei ihan nähnyt mitä haudassa luki, mutta jotain mikä aloki A:lla. Sitten N.... Hetkinen..!

Sonja meni lähemmäs. AN....TO...N. ANTON!

- Onko Anton haudattu tänne? Mutta, miksi? Antonin koti on kaukana täältä ja tuskinpa Antonin haudan kivi on noin puhdas, hän sanoi itsekseen.

Sitten hän otti puhelimen esiin ja otti kuvan haudasta. Hän lähetti sen Sagalle ja toivoi että hänelle tulisi parempi mieli siitä. Vastaus tuli alle minuutissa: **“Älä vitsaile, pilasit jo paljon ja sähän et halunnut lisää seikkailuja. Jätä mut rauhaan!”** Aha, Saga luuli että Sonja hujaa. Tietysti. Sonja tunsu vihan nousevan ja meinasi vastata takaisin ilkeästi mutta juuri kun hän oli lähettämässä, hän kuuli jotain. Jonkun itkevän. Sonja kääntyi ympäri ja näki jonkun haudan vieressä. Sonjan sydän pumputti ja hän meinasi juosta karkuun, kun joku sanoi varovasti:

- Sonja, sinäkö siellä?

Sonjan jalat pysähtyivät heti kun kuuli äänen. Sehän kuulosti ihan mummilta! Henkilö joka istui haudan vierestä nousi ylös seisomaan. Silloin Sonja tajusi, se ei vaan kuulosta mummilta, se ON mummi! Sonja juoksi mummin syliin.

- Mitä sä teet täällä? Ja miksi sinä olet Antonin haudalla?
- Tiedätkö sinä kuka Anton on? mummi, Helena, kysyi.

Sonja mietti hetken. Hän ei jaksanut kertoa kaikkea nyt, se sai odottaa.

- Joo, tunnetko sinä?
- Tietysti! Hän on sukua minulle. Minun isäni hautasi hänet tänne kun hän kuoli. Voivoi, muistan kun olin sinun ikäinen ja tutkin meidän sukua. Anton kuoli tulipalossa, siksi olin niin kiinnostunut hänestä. Pidän hänen Antonin haudan kiven puhtaana.

Sonja kuunteli joka ikisen asian. Se selittää puhtaan kiven.

- Mutta, miten SINÄ tunnet hänet? Hän eli jo yli 170 vuotta sitten!
- Eh, voin selittää sitten. Sagankin pitää olla mukana, Sonja vastasi.

Helena nyökkäsi.

- Luulisitko että voisin tulla kahville teille? Haluaisin nähdä kaikkia, siitä on niin pitkä aika!
- Voit varmasti, voin lähettää viestin isille! Sonja vastasi ja heilutti puhelimia.

Helena katsoi taakse haudan päälle ja taputti kiveä.

- Heippa Anton, nähdään taas kohta, Helena mumisi ja hymyili varovasti.

Matkalla kotiin Sonja ja Helena puhui Antonista. Helena tiesi paljon enemmän kuin Sonja ja Saga. Hän tunsu Antonin isän ja melkein kaiken tulipalosta.

- Paitsi yksi juttu on vielä mysteeri, Sonja sanoi.

Helena katsoi Sonjaa.

- Mikä?
- Kuka sytytti tulipalon?

Helena vetäsi henkeä ja pudisti päätään.

- En tiedä, kukaan ei tiedä. Ei edes poliisi. Ja nyt kaikki on jo unohtanut sen...

Sonja pettyi vähän. Hän olisi halunnut tietää. Kohta näkyi jo Sonjan ja Selman talo.

- Varo sitten, Saga on huonolla tuulella! Sonja varoitti ennen kuin ne astui sisään taloon.
- Ei hätää, hän varmasti ilahtuu jos tulen kylään, Helena hymyili ja avasi oven.

Sonja hymyili takaisin ja otti kengät ja takin pois. Zorro ryntäsi eteiseen iloisena ja heilutti häntää.

- Voi Zorro, minulla oli ikävä sinua! Helena sanoi ja rapsutti Zorroa joka nautti siitä.

Saga tuli eteiseen kirja kädessä.

- Mummi! hän huudahti ja meni halaamaan Helena.

Sitten tuli myös Aleksanteri ja Maria eteiseen.

- Moi, kahvi on juuri valmista ja pullat ovat uunissa! Maria sanoi ja halasi Helena.

Kaikki menivät keittiöön pöydän ääreen syömään. Lapset saivat mehua ja aikuiset kahvia. Tarjolla oli myös pullaa ja keksiä. Keittiön pöytä oli iso ja sinne mahtui paljon asioita. Sen ympärillä oli kaappeja, uuni, astianpesukone ja vesihana. Pöytä oli puuta ja tuolit pehmeää kangasta. Zorro meni pöydän alle makaamaan ja Helena nauroi.

- Aina se menee tuonne!

Mutta sitten hänelle tuli vakava ilme. Hän katsoi Sonjaa joka ymmärsi. Sitten Sonja katsoi Sagaa joka oli juuri ottamassa yhden keksin.

- Niin, ajattelin että me kerrottaisiin mummille Antonista. Tarkoitan, hän tietää kuka Anton on mutta ei sitä mitä me löydettiin, Sonja sanoi Sagalle.
- Aha, luulin että halusit unohtaa sen, Saga vastasi vihasena takaisin.
- Saga! Ole nyt kiltisti! Maria sanoi ja katsoi Sagaa joka heti alkoi kiukuttelemaan vielä enemmän.
- Mutta ei... Saga alkoi.
- Saga! Aleksanteri sanoi vihasena.
- Okei okei... Noh, kuka aloittaa? Saga kysyi ja katsoi Sonjaa.

Ja niinpä he alkoivat kertomaan tarinan alusta loppuun. Joka ikisen asian. Helena kuunteli hyvin ja näytti hämmästyneeltä kuin sai kuulla papereista.

Kun he olivat valmiita Helena sanoi että ei ikinä ole kuullut mitään samanlaista. Saga ryntäsi huoneensa luokse ja haki paperit. Helena otti ne käteensä ja luki joka ikisen tarkasti.

- Tämä on ihan uskomatonta... hän mumisi pari kertaa.

Maria oli lähtenyt ulos Zorron kanssa ja tuli nyt takaisin sisälle. Zorro juoksi heti vesikupilleen ja alkoi juoda.

- Oho! Olipas hänellä jano! Maria naurahti ja otti takin pois.

Sitten hän hiljeni kun näki kaikkien vakavat naamat.

- Mummi, ei me enää voida tehdä tuolle asialle mitään, siitä on jo yli 150 vuotta jo, Saga sanoi ja taputti Helenaa selkään.
- Joo, olet oikeassa, hän sanoi. Ehkä minun vain pitää antaa tämän mennä.
- Samoin meidän, Sonja vastasi nopeasti ja katsoi Sagaa.

Saga nyökkäsi.

- Joo, olet oikeassa Sonja. Tämä oli jännittävä seikkailu mutta ehkä se päättyy tähän. Ei meidän tarvitse unohtaa koko tätä juttua.

Maria istuutui pöydän ääreen.

- Hyvä että tämä seikkailu loppuu nyt tähän, olen ollut niin huolissaan!
- Äiti, **TÄMÄ** seikkailu loppuu, mutta kohta alkaa taas uusi! Saga nauroi.

Ja Saga oli oikeassa. Kohta alkaisi taas uusi seikkailu, uusissa paikoissa ja uusina päivinä. Loppu!

Sonja ja Saga heräsivät samaan aikaan. Oli aurinkoinen aamu ja linnut lauloivat. He menivät ruokapöytään aamupalalle.

- Tänä on tasan vuosi sitten kuin Helena oli täällä ja te kerroitte Antonista, siksi me “juhlitaan” sitä tänään. Mennään kaikki pyöräilyretkelle! Maria sanoi iloisena siskoksille.

Molemmat tulivat iloisiksi ja alkoivat heti pakkaamaan.

- Hetkinen, hetkinen. Ensin te syötte aamupalaa ja sillä aikaan minä käyn kaupassa ja Maria paistaa lettuja. Sovittu?

Kaikki kolme huusivat “JOO”. Sitten he ryhtyivät hommiin. Maria paistoi maailman parhaita lettuja ja Aleksanteri teki maailman parhaita voileipiä. Sonja ja Saga söivät nopeasti aamupalaa että hekin voisivat auttaa. Zorro tuli keittiöön ja Saga antoi hänelle kinkkua.

Kun Sonja söi hän ajatteli paljon Antonia. Sen jälkeen kun he päättivät antaa sen mennä, kukaan ei ole sanonut sanaakaan siitä tai edes ajatellut sitä. Joskus Saga näki paperit pesutuvan hyllyllä mutta ei ikinä lukenut niitä. Kun Aleksanteri tuli kotiin hänellä oli kaksi isoa pussia täynnä ruokaa ja juomaa. Siellä oli muun muassa: Mehua, leipää, kurkkua, juustoa, keksejä, kananmunia, nutellaa, voita, paprikaa, salaattia, limua, kaakaota ja vähän karkkia. Saga auttoi purkamaan ja Sonja aloitti tekemällä leipiä. Kun kaikki oli valmista, he pakkasivat kaikki reppuun, laittoivat vaatteet päälle ja lähtivät pyöräilemään kohti metsää. Siellä oli alkanut tulla kevät ja kukat tulivat esiin. Linnut lauloivat ja oli lämmintä. Saga otti hänen paksun takin pois ja laittoi sen maahan kun he tulivat perille. Maria otti eväskorin esiin ja kuiskasi jotain Aleksanterin korvaan. Sonja huomasi ja halusi heti tietää mitä.

- Ei ei, se on salaisuus! Aleksanteri sanoi ja heilutti käsillään.

- Vai niin, Sonja mumisi.

Sitten hän meni Sagan luo ja kertoi.

- Älä nyt mökötä siitä asiasta, sehän on yllätys. Jos ne kertoisi niin se ei olisi yllätys!

He olivat pysähtyneet metsään ison kiven luokse missä he kaikki istuivat. Se oli kotoisaa. Siellä oli varjoisaa ja vähän kylmä mutta heillä oli vilttejä mukana.

- Kuka haluaa keksiä? Maria sanoi.
- MINÄ! kaikki kolme huusi yhteen ääneen.

Sitten he söivät ja puhuivat eri asioista. Yhtäkkiä Saga muisti hänen takkinsa. Hän lähti äkkiä pyörien luokse jotka oli vähän matkan päässä. Takki oli siellä, mutta sen päällä oli jotain. Jotain, joka näytti paperin palalta. Saga otti sen ja avasi. Siellä luki vain "ayuda". Saga katsoi sitä ja mietti mitä se voisi tarkoittaa. Hänellä ei ollut aavistustakaan ja jätti sen maahan. Hän otti takin ja meni muiden luokse.

- Mikä sinulla kesti? Sonja kysyi.

Saga halusi kertoa mutta samalla ei.

- Ei mikään, etsin vain takkiani, hän vastasi.

Kun he olivat syöneet ja juonut oli aika lähteä kotiin. Kello alkoi olla paljon ja tuli pimeää.

- Äiti! Mikä se yllätys on? Sonja kysyi.

- Äh, ei mikään! Saatte tietää myöhemmin, Maria vastasi ja hymyili Aleksanterille.
- Aha... Sonja vastasi pettyneenä.

Kotiin tultuaan Saga ja Sonja alkoivat heti tekemään läksyjä jotka olivat myöhässä.

Päivällisen jälkeen he käyttivät Zorron pienellä lenkillä. Kaikki, paitsi Saga. Hän jäi kotiin miettimään lappua takin luona. Hän katui että ei ottanut lappua mukaan kotiin.

- Saga! Tule äkkiä! yhtäkkiä kuului ulko ovelta.

Saga pomppasi ylös sängystä ja juoksi eteiseen.

- Mitä? hän kysyi hengästyneenä.

Ulko oven luona seisoj Sonja joka näytti ihan tavalliselta.

- Voitko antaa ruokaa Zorrollle? Me mennään takapihalle hetkeksi aikaa, Sonja vastasi rauhallisesti.
- Oikeesti?! Mä luulin että oli jotain vakavaa!

Sonja huokaisi, päästi Zorron sisälle ja meni takapihalle. Zorro juoksi täyttä vauhtia keittiöön koska sillä oli nälkä. Juuri kun Zorro oli alkanut syömään, Saga huomasi paperin palan sen turkissa. Hän otti paperin palasen ja avasi sen. Sitten hän järkyttyi. Paperin palassa luki "ayuda". Se oli sama paperi jonka hän oli nähnyt aiemmin. Sagan sydän hakkasi ja hän meinasi alkaa huutamaan kun loput perheestä tuli sisälle.

- Saga! Tule ulos niin me näytetään teille se yllätys! Maria huusi.

Saga käveli eteiseen Zorro perässä.

- Tietääkö Sonja jo?
- Ei ei, en tiedä mitään! Tule nyt, haluan tietää mitä se on! Sonja vastasi ja alkoi hyppiä ylös alas.

Ulkona oli jo alkanut tulla hämärää ja kaikki meni takapihalle. Siellä oli iso musta pitkulainen pahvilaatikko. Sen päällä luki "TRAMPOLIINI". Sonja juoksi heti sen luo ja huusi ilosta. Molemmat olivat toivoneet trampoliinia syntymäpäivälahjaksi jo kaksi vuotta.

- Kiitos! Sonja huusi ja alkoi repiä pahvilaatikkoa auki.

Saga tuli myös iloiseksi ja unohti täysin paperilapun.

He kasasivat trampoliinin ja hyppivät siellä myöhään iltaan asti. Kun piti mennä nukkumaan, Sagan mieleen tuli taas lappu. Mutta hän yritti ajatella muita kivoja asioita, esimerkiksi trampoliinia.

Aamulla kaikki heräsivät samaan aikaan. Sonja oli jo heti aamupalan jälkeen matkalla ulos pihalle, mutta Maria pysäytti hänet.

- Odotas hetki, eikö voida leipoa jotain? Kohta teillä on synttärit ja olisi kiva leipoa jotain!

Saga ja Sonja nyökkäsivät. He rakastivat leipomista. Eniten he tykkäsivät tehdä pullia mutta nyt he tekisivät kakun.

- Minä menen kävelylle Zorron kanssa, Aleksanteri sanoi.
- Okei, sen talutin on siinä kenkien vieressä! Maria huusi ja osoitti kenkiä eteisessä.
- Kiitos! Mä menen pienen lenkin vain, ei mene kauan ja... Hetkinen, mikä tämä on? Aleksanteri hämmästytti ja otti paperinpalasen lattialta.

Saga tunsu miten sydän alkoi hakata.

- Mikä? hän sanoi ja juoksi eteiseen.
- Siinä lukee... Adua... Audda... Ayuda! Aleksanteri vastasi hämmästyneenä ja katsoi Mariaa.

Marialla oli huolestunut ilme ja Sonja ihmetteli mitä on tapahtunut.

- Se... En tiedä... miten se joutui tänne? Maria sanoi ja otti lappun käteensä.
- Tiedätkö sä mikä toi lappu on? Saga kysyi.

Maria katsoi vieläkin lappuun.

- Äiti?

Yhtäkkiä Zorro alkoi haukkua. Ulkona seiso joku ja kuului koputusta.

Aleksanteri, joka ei välittänyt lapusta, meni avaamaan. Siellä seiso Helena.

- Mummi! Sonja huusi ja juoksi Helenan syliin.
- No moi! Helena sanoi. Kuulin että täällä leivotaan kakkua!

Maria katsoi Aleksanteria joka rapsutti partaansa ja hymyili.

- No tuota... Minä kerroin että leivotaan kakku ja ajattelin että Helena haluaisi olla mukana, hän sanoi Marialle joka huokaisi.

Sitten Sonja ja Helena menivät keittiöön, Aleksanteri ja Zorro ulos ja Saga ja Maria jäivät lapun luokse eteiseen.

- Mitä sä tiedät siitä lapusta? Saga kysyi.
- Oletko nähnyt tämän ennen? Maria kysyi vastaamatta Sagan kysymykseen.
- Joo, eilen kun olin hakemassa takkiani ja myös kun annoin Zorrolle ruokaa. Miten niin?

Maria mietti. Sitten hän meni työhuoneeseen Saga perässä.

- Voitko kertoa?! hän sanoi vihaisena.
- Jos kerron niin te alatte etsiä ja siitä tulee uusi seikkailu ja minä en jaksakaan että te koko ajan olette jossain ja ette kerro mitään!

Tuli hetken hiljaista. Maria meni tietokoneelle näppäilemään jotain ja Saga kysyi:

- Etsiä mitä?

Maria katsoi ylös ruudusta.

- Hä?
- Sä sanoit että jos sinä kerrot niin me aletaan etsimään jotain, mutta mitä?

Maria mumisi jotain ja näppäili lisää.

- Nyt kakku on uunissa! kuului keittiöstä.

Juuri silloin Aleksanteri ja Zorro tuli sisään.

- Täällä tuoksuu hyvälle! Aleksanteri huusi ja otti takkia pois.

Zorro juoksi heti keittiöön juomaan vettä. Helena seiso i uunin edessä vahtimassa kakkua ja Sonja siivosi pois vehnä jauhoa pöydältä. Saga hiipi keittiöön ja tuns i sen ihanan tuoksun.

- NAM! hän huusi niin kovaa että Helena ja Sonja pelästyivät.

Sitten he alkoivat nauraa. Maria tuli keittiöön ja oli kokonaan unohtanut Sagan ja sen kysymykset lapusta.

Kun kakku oli valmis oli jo nukkumaanmeno aika Sonjalla ja Sagalla. Helena oli lähtenyt kotiin päivällisen jälkeen. Juuri kun Saga oli menossa sänkyyn Maria sanoi:

- Puhutaan siitä lapusta huomenna, älä pelkää.
- Mitä minun tarvitsisi pelätä? Saga kysyi hämmästyneenä.
- Ei... ei mitään! Hyvää yötä!

Sonja nukkui hyvin mutta Saga nukkui vain neljä tuntia. Aamulla hänellä oli silmäpussit ja haukotteli jatkuvasti.

- Nukuitko huonosti? Maria kysyi aamupalapöydässä.
- Joo, ajattelin vain sitä lappua, Saga vastasi ja haukotteli taas.

Kukaan ei puhunut aamupalan aikana. Sonja halusi mennä trampoliinille ja Aleksanterin piti mennä töihin. Maria taas meni työhuoneeseen ja laittoi oven kiinni. Saga meni perässä. Hän koputti oveen.

- Mitä sä teet? Saga kysyi.

Ei tullut vastausta. Saga kysyi uudestaan. Ei vieläkään, kummallista! Sitten hän avasi oven ja meni sisään. Siellä työpöydän ääressä Maria istui lappu kädessä ja luki jotain tietokoneesta.

- Ei voi olla totta..! hän mumisi.
- Mitä? Saga kysyi joka nyt seisoj Marian vieressä.
- Tämä ei voi olla...
- MITÄ?

Maria katsoi huolestuneesti Sagaan.

- Menisitkö hakemaan Sonjan? Minulla on jotain tärkeää kerrottavaa teille.

Saga juoksi ulos työhuoneesta, laittoi kengät päälle ja juoksi ulos takapihalle missä Sonja hyppi trampoliiniä. Saga kertoi että Marialla on jotain kerrottavaa.

- Niin mitä? Saga kysyi taas työhuoneessa Sonjan kanssa.
- Kun sinä näit tämän lapun ekaa kertaa, lukiko siinä täsmälleen näin? Maria kysyi ja näytti lappua Sagalle ja Sonjalle.

Mutta Saga hämmästyí. Lapussa luki “iglesia” eikä “ayuda”. Saga pudisti päätään.

- Silloin siinä luki ayuda.
- No voi ei..! Maria sanoi ja kääntyi takaisin tietokoneeseen.
- Mä en tiedä onko tässä mitään apua mutta mäkin näin lapun eilen... Sonja yhtäkkiä sanoi.

Maria ja Saga katsoi hämmästyneenä Sonjaa.

- Tai siis siinä luki vain numeroita, niinkun kellonaika ja ajattelin että se ei ollut tärkeää.

Maria katsoi Sagaa joka ei ymmärtänyt.

- En halua tätä, mutta teille tulee uusi seikkailu! Maria sanoo.
- Onko se lappu tallella?

Sonja vastasi että se oli hänen takin taskussa ja meni hakemaan sen. Sitten kun hän tuli takaisin Maria selitti:

- Kun minä olin yläasteella oli yksi poika joka osasi vain puhua espanjaa. Kaikki luokassa tiedettiin että hänen isänsä on ilkeä hänelle ja että heillä ei ollut paljon ruokaa. Mutta kerran tapahtui jotain... Me oltiin ihan tavallisesti koulussa mutta se poika ei ollut siellä. Hän ei ikinä ollut poissa. Sitten välitunilla me löydettiin lappuja missä luki eri asoita, espanijaksi. Ensin me ei ymmärretty mutta sitten me käännettiin sanat ja siinä luki suurinpiirtein “Apua, uimahalli 22:30”.

Maria piti paussin ja Saga ja Sonja katsoi suurilla silmillä häntä.

- Ja kun mentiin uimahalliin siihen aikaan, nähtiin poika siellä, ihan verisenä. Hän yritti kertoa että isänsä oli tullut vihaiseksi.

- Luuletko että se on sama poika joka pyytää apua? Saga ja Sonja sanoivat yhteen ääneen.

Maria nyökkäsi hitaasti.

- Mitä tarkoittaa “iglesia”? Sonja kysyi ja osoitti lappua mikä Marialla oli kädessä.
- Kirkko, saanko nähdä sen kellonajan lapun?

Sonja antoi lapun jossa luki “a las 22:00”.

- Elikä se tarkoittaa “apua, kirkko kello 22:00? Saga kysyi nopeasti.
- Joo, luulisin, Maria vastasi.
- Mutta mikä päivä pitää mennä kirkolle?

Maria otti lapun missä luki apua, käänsi sen ja sanoi että 23. helmikuuta.

- Mutta sehän on tänään! Sonja huudahti.

Ruokapöydässä oli hiljaista kun he söivät päivällistä. He olivat kertoneet Aleksanterille asiasta ja he kaikki päättivät mennä yhdessä kirkolle. Zorro myös. Sitten yhtäkkiä Saga hoksasi.

- Mutta jos se on se sama poika, eikö se oli saman ikäinen kuin sinä nyt?

Maria katsoi lautasesta ylös.

- Niin, mitä jos se vain on huijari! Sonja lisäsi.

Yhtäkkiä Zorro alkoi haukkua ikkunaa päin. Kaikki neljä pelästyivät ja Maria meni ikkunan luo. Oli tulossa hämärää ja hän näki vain varjon joka juoksi poispäin.

- Siellä oli joku! Maria huudahti.

Kaikki ryntäsivät ikkunalle ja Zorro loppetti haukkumisen.

Nyt varjo oli hävinnyt.

- Oletko varma? Aleksanteri kysyi kuin kaikki olivat mennyt takaisin ruokapöytään.
- Joo, olen! Näin sen omin silmin!
- Ei kuin tarkoitin niistä lapuista. Mennäänkö me kirkolle vai luuletko että se on vain huijausta niin kuin tytöt sanoivat?

Maria hiljeni taas. Hän näytti miettivän.

- Miksi hän huijasi? Mennään ainakin katsomaan kerran, hän sanoi lopuksi.

Sitten kaikki jatkoivat syömistä, hiljaa. Zorro makasi pöydän alla ja silloin tällöin murisi koska sitä pelotti että joku tulee taas.

Kun kello oli puoli kymmenen he päättivät lähteä. Kun takit ja kengät olivat päällä, he menivät autoon. Zorro oli aina takakontissa mutta tällä kertaa se sai istua takana Sagan ja Sonjan kanssa. Tie kirkolle oli mutainen ja heillä kesti aika kauan ennen kuin pääsivät perille. Silloin kello oli jo kymmentä vaille. Ei näkynyt missään ketään.

- Miksi hän kirjoitti edes kellonajan? Ilmestyykö hän tänne juuri kello kymmenen vai? Saga mietti.

Maria nyökkäsi. Kun kello oli kymmenen ei vieläkään näkynyt ketään. Zorro inisi koska halusi päästä ulos juoksemaan.

- Jos minä menen Zorron kanssa pienen lenkin niin jääkää te tänne? Aleksanteri ehdotti.

Muut nyökkäsivät. Mutta kello ehti jo tulla puoli yksitoista ja ei vielääkään näkynyt ketään.

- Lähdetään jo kotiin, minua väsyttää, Sonja sanoi ja haukotteli.
- Ja minun pitää tehdä töitä! Aleksanteri sanoi.

Mutta Maria ei halunnut lähteä. Hän halusi odottaa vielä puoli tuntia. Ja niinpä he tekivät vaikka kukaan ei tullut.

- Nyt lähdetään! Aleksanteri sanoi ja laitto auton käyntiin kun kello oli yksitoista.
- Ei! Maria huusi.
- Mutta kukaan ei tule, ollaan jo odotettu yli tunti! Aleksanteri väitti vastaan.
- Minä jään odottamaan, lähtekää te! Maria sanoi, avasi auton oven ja meni ulos.

Saga ja Sonja oli nukkumassa kun Maria tuli kotiin.

- No, tuliko kukaan? Aleksanteri sanoi ja laitto työasioita pois.

Hän luulisi että Maria sanoisi ei, mutta hän nyökkäsi.

- Se... Oli huijaus... Maria sanoi hiljaa.
- Siis mitä?

Tuli hiljaista. Kuuli vain Zorron joka nukkui levottomasti sohvalla mutta heräsi kuin Aleksanteri ja Maria istahti sen viereen. Sitten Maria selitti että kun he olivat lähteneet joku mies tuli esiin kirkon takaa. Hän pyysi Mariaa mennä kirkon sisälle, että siellä olisi yllätys. Mutta Maria ei halunnut ja juoksi takaisin kotiin.

- Pitää ilmoittaa poliisille! Aleksanteri huudahti.
- Shhh...!

Sitten he päättivät mennä kirkolle huomisaamuna, kun Saga ja Sonja olivat mukana.

Yöllä Maria nukkui huonosti. Hän näki painajaisia ja heräsi monta kertaa. Kaikki muut nukkuvat syvää unta, paitsi Zorro joka oli hermostunut.

- Huomenta tytöt! Aleksanteri sanoi aamulla kuin Saga, Sonja ja Maria nousivat kello seitsemän kamalaan meteliin.
- Mitä täällä tapahtuu? Maria kysyi vihaisena. Minä nukuin vain neljä tuntia viime yönä ja täällä sinä vain metelöit!

Aleksanteri katsoi huolestuneesti ympärilleen. Tiskiä oli kaikkialla, tuli savua paistinpannusta joka oli helalla. Seinillä oli tahroja ja pöydällä jauhoja kaikkialla.

- Niin... Ajattelin että tekisin aamupalan, mutta... En tainnut onnistua.
- No et kyllä! Nyt menen takaisin nukkumaan ja te olette hiljaa! Maria sanoi ja lähti vihaisena makuhuoneeseen päin.

Saga ja Sonja auttoivat Aleksanteria siivoamaan sotkun ja kun kaikki oli puhdasta, he tekivät lettuja. Aleksanteri ei yhtään osannut tehdä ruokaa, ja vielä vähemmän leipoa.

Siksi se oli Saga ja Sonja jotka paistoivat letut. Aleksanteri vain istui tuolilla ruokapöydän ääressä. Kun letut olivat valmiita he menivät herättämään Marian.

Syödessään Saga kysyi:

- No entäs se mies eilen?

Maria jähmettyi. Hän ei halunnut puhua siitä juuri nytten.

- Se ei tullut, Aleksanteri sanoi nopeasti ja Maria katsoi helpottuneesti häntä.

- Aha, Saga vastasi ja jatkoi syömistä.

Aamupalan jälkeen Aleksanteri sanoi että heidän pitää kertoa suunnitelmasta. Mutta Maria vain pudisti päätään.

- Ei missään nimessä lisää seikkailuja!
- No mitä me sitten tehdään?! Unohdetaan asia? Aleksanteri sanoi järkyttyneenä.
- Just niin!
- Ei me vain voida unohtaa!
- Unohtaa mitä? Saga kysyi joka oli tullut keittiöön.
- Ei mitään! Maria sanoi ja lähti työhuoneeseen.

Aleksanteri jatkoi siivoamista.

- Isi, unohtaa mitä? Saga kysyi ja lähestyi.
- Ei mitään! Maria huusi.

Sitten Zorro tuli keittiöön. Hänellä oli talutin suussa.

- Saga, voitko viedä Zorron lenkille? Aleksanteri kysyi.

Saga huokaisi ja vei Zorron ulos.

Ulkona satoi ja tuuli. Ei ollut yhtään kiva sää. Mutta Zorro rakasti vesilätäköitä ja joka kerta kun se näki yhden, hän meni hyppimään sinne. Saga oli koko ajan vihainen ja ei antanut Zorron hyppiä. Sitten yhtäkkiä Saga näki kirkon. Juuri sama kirkko mihin he olivat menneet eilen. Nyt tie oli vielä mutaisempi veden takia. Ei ollut helppoa tulla kirkon luokse.

Zorro ei yhtään tykännyt että he menivät sinne. Hän inisi ja murisi ja veti koko ajan.

- Zorro, lopeta!

Mutta Zorro ei lopettanut. Mutaa lensi kaikkialle ja kohta Sagan jalat olivat ihan mudassa. Sitten hän ei enää jaksanut pidellä Zorroa ja he lähtivät takaisin kotiin.

Kun Saga avasi oven Maria seisoj eteisessä ja otti päälleen kenkiä ja takkia.

- Miksi olet noin mutainen? hän kysyi.

Saga ei vastannut koska oli vielä vihainen.

- Et kai käynyt kirkolla?!
- No mä menin sinne mutta Zorro vain veti pois päin niin ei ikinä tultu perille.
- Mutta Saga, sinne EI saa mennä yksin! Maria huusi.
- Joo, joo...

Nyt Sonja ilmestyi eteiseen.

- Mitä täällä tapahtuu?

Ja sitten vielä Aleksanteri tuli ja kysyi samaa asiaa.

- Kaikki olkaa hiljaa! Maria huusi, meni ulos ja pamautti oven kiinni.
- Olipas se vihainen, Sonja mumisi ja lähti takaisin omaan huoneeseensa.
- Ota joku pyyhe ja pyyhi Zorron tassut, ne on ihan mutaisia, Aleksanteri sanoi ja lähti olohuoneeseen.

Saga tunsu miten hän tuli vielä vihaiseksi. Hänellä on ihan mutaiset jalat ja nyt hänen pitää pyyhkiä Zorron tassut ILMAN APUA! Zorro vihasi kun hänen tassuista pidettiin kiinni.

- Ja säkö et ajatellut auttaa?! Saga huusi Aleksanterille.

Aleksanteri katsoi Sagaa ja sitten Zorroa.

- En, hän sanoi ja käänsi takaisin päänsä.

Saga halusi huutaa Aleksanterin perään mutta ajatteli että oli parempi olla hiljaa. Mutta hän ei aikonut pyyhkiä Zorron tassuja. Sen Aleksanteri sai vaikka tehdä ite. Saga otti taluttimen pois ja päästi Zorron olohuoneeseen. Tuli mutaisia tassun jälkiä.

- Mitä! Etkö pyyhkinyt Zorron tassuja?! Aleksanteri huudahti.

Saga ei vastannut ja meni vain omaan huoneeseen.

- Saga!

Aleksanteri tuli huoneeseen.

- En pyyhkinyt, tiedätkö miksi? Koska Zorro VIHAA jos sen tassuista pidetään kiinni ja sen sun pitäisi tietää!

Aleksanteri rapsutti partaansa.

- Joo, mutta olisit voinut kysyä...
- Mähän kysyin!

Sitten Aleksanteri meni hakemaan pyyhettä ja pyyhki Zorron tassut.

- Mutta sä saat pyyhkiä tassunjäljet lattialta, Aleksanteri sanoi.

Saga huokaisi ja haki pyyhkeen.

Tuli ilta ja Maria ei ollut vielääkään tullut kotiin. Kaikkia alkoi jo huolestuttaa mutta Aleksanteri erí halunnut soittaa.

- Hän tulee ihan kohta, hän sanoi koko ajan.

Mutta ei Maria tullut. Kun kello oli kymmenen Aleksanteri päätti vihdoinkin soittaa. Saga ja Sonja istuivat sohvalla Zorron kanssa katsomassa telkkaria kun Aleksanteri meni makuuhuoneeseen puhumaan. Sitten yhtäkkiä Aleksanteri tuli istumaan sohvalle sanomatta mitään.

- Missä äiti on? Saga kysyi.
- Matkalla kotiin, Aleksanteri vastasi.
- Missä se oli?
- Kirkolla.

Saga ja Sonja katsoivat toisiaan hämmästyneenä.

- Näin kauan? Onko kaikki hyvin?
- Joo, ei mitään pelättävää, Aleksanteri sanoi ja meni keittiöön.

Samalla ulko ovi avautui. Maria tuli sisään ja Zorro alkoi haukkua. Kaikki juoksivat eteiseen. Maria näytti hämmästyneeltä ja jalat olivat ihan mudassa.

- Menikö kaikki hyvin? Aleksanteri kysyi ja meni halaamaan Mariaa.

Maria nyökkäsi.

- Mitä tapahtui? Saga ja Sonja kysyivät.

Maria katsoi Aleksanteria joka katsoi Sagaa ja Sonjaa.

- Etkö kertonut? Maria kysyi.
- Ajattelin että sinä saat kertoa, Aleksanteri vastasi.
- Kertoa mitä? Sonja kysyi.

Kymmenen minuutin jälkeen kaikki istuivat ruokapöydän ääressä.

- Minä soitin poliisin hakemaan sen miehen. Ja sitten poliisit tulivat hakemaan hänet.
- Mitä? Sen miehen joka lähetti lappuja? Saga kysyi.
- Joo, hän halusi koko ajan että mennä kirkon sisälle, Maria vastasi.

Tuli hetken hiljaista. Kuului vain Zorron hengitystä.

- Niin onko tämä seikkailu nyt loppu? Tämän miehen ja lappujen kanssa? Aleksanteri kysyi lopuksi.

Maria nyökkäsi hitaasti.

- No ehkä se oli hyvä. Minun mielestä se mies oli aika pelottava, Sonja sanoi ja haukotteli. Pitää varmaan mennä nukkumaan.
- Joo, hyvää yötä! Saga sanoi ja meni omaan huoneensa.

Pöydän äärelle jäi vain Aleksanteri ja Maria.

- Mennäänkö mekin nukkumaan? Aleksanteri kysyi.

Maria nyökkäsi taas.

Aamulla kaikki oli hyvällä tuulella ja kukaan ei ajatellut eilistä tapahtumaa. Mutta illalla tuli puhelu poliisilta. He sanoivat että oli pitänyt silmällä sitä miestä jo pitkään mutta että ei ollut tarpeeksi todistusta ottaa hänet kiinni. Sitten he kiittivät Mariaa soittamassa eilen. LOPPU!

Oli ilta ja Saga ja Sonja olivat yksin kotona. Ulkona satoi ja oli jo pimeää. He istuivat sohvalla katsomassa elokuvaa kun yhtäkkiä kuului jotain ulkoa.

- Mikä se oli? Saga kysyi.
- En tiedä, Sonja vastasi ja laittoi elokuvan paussille.

Sitten se ääni kuului taas. Ihan kuin joku olisi menossa talon alle. Saga ja Sonja päättivät mennä ulos katsomaan. He ottivat taskulampun mukaan. Ensin he ei löytänyt mitään mutta sitten yhtäkkiä talon alta tuli harmaa kissa esiin. Se näytti vihaiselta ja juoksi pois naapurin pihalle.

- En yleensä muista kissoja mitä olen nähnyt mutta en ole ikinä nähnyt tuota kissaa ennen! Saga sanoi kun he pääsivät sisälle.
- En minäkään, ehkä naapuri on hankkinut uuden kissan, Sonja sanoi.

Saga nyökkäsi ja he menivät jatkamaan elokuvaa. Mutta ei kestänyt kauan ennenkuin sama ääni kuului taas. Sonja mutisi että sen kissan pitäisi lopettaa ja he menivät takaisin ulos. Mutta nyt se oli eri kissa. Sen turkki oli harmaa ja masu valkoinen. Sekin juoksi naapurin pihalle vihaisena.

- Mitä siellä alla on? Saga kysyi ja yritti katsoa ilman että kastuisi.
- Näkyykö mitään? Sonja kysyi.

Ei vastausta. Sagan pää oli melkein jo talon alla.

- Saga?
- Siellä on hirveästi kissanleluja! Saga vastasi ja katsoi Sonjaa.
- Mitä? Anna minun katsoa!

Nyt oli Sonjan vuoro työntää pään talon alle. Ja Saga oli oikeassa, talon alla oli kasa kissanleluja.

- Miten ne joutui tonne? Ei meillä ole ikinä ollut kissaa! Sonja sanoi.
- Mennään vain takaisin sisälle, täällä on kylmä. Voidaan sitten kertoa äidille ja isille kun he tulevat kotiin.

Sonja oli samaa mieltä. Sitten he menivät taas sisälle. Kesti puoli tuntia ennen kuin Maria ja Aleksanteri tulivat kotiin. Saga oli heti kertomassa heille kissan leluista ja kaikki viisi menivät katsomaan, Zorro myös. Ei enää satanut yhtä paljon.

- Mistä nämä kaikki kissanlelut tuli? Aleksanteri kysyi kun oli nähnyt mitä talon alla oli.

Maria näytti miettivät. Kun Saga kysyi mitä hän miettii Maria otti puhelimen esiin. Hän näytti vanhaa uutista, kuusi vuotta sitten. Otsikko oli “Kissat tartuttaa kamalaa tautia ihmisille”.

- Mitä jos joku on vaan laittanut kissanlelut pois heidän talon luota? Maria kysyi kun kaikki oli lukenut uutisen.
- En kyllä luule että kenelläkään on noin paljon kissanleluja.

Sillä aikaa kun perhe mietti ja keskustelivat, Zorro oli mennyt talon alle. Yhtäkkiä hän tuli sieltä pois juoksien ja haukkuen.

- Mikä hätänä? Sonja kysyi ja katsoi talon alle.

Nyt siellä oli viisi eri väristä kissaa. Kaikki katsoivat vihaisesti Sonjaa. Sitten he juoksivat naapurin pihalle.

- Miksi kaikki juoksee tuonne? Sonja kysyi ja osoitti naapurin taloa.
- Sinne muutti viime viikolla yksi vanha mies jolla on kymmenen kissaa, Maria vastasi.
- Kymmenen? Miksi joku haluaisi niin monta kissaa? Aleksanteri kysyi.

Kukaan ei tiennyt ja he päättivät mennä takaisin sisälle.

Myöhään illalla, Saga ei pystynyt nukahtamaan. Hän otti tietokoneen esille ja kirjoitti hakusanaksi “kissat jotka tartuttavat kamalaa tautia”.

Uutinen jonka Maria oli näyttänyt aiemmin tuli ekana. Siellä luki että koko Suomessa oli tauti jonka voi saada jos koskee kissaan. Vähän pelottavaa, mutta siitä oli jo kuusi vuotta sitten, Saga ajatteli. Uutisessa luki myös että voi saada rokotteen sitä vastaan, ja että yli puolet suomalaisista oli saanut sen rokotteen. Ja nyt varmaan jo kaikki oli saanut sen. Sitten Saga ei enää jaksanut lukea, vaan meni nukkumaan.

Seuraavana aamuna Saga kysyi äidiltään että miksi hän oli näyttänyt uutisen eilen.

- Ajattelin vain että olisi kiva tietää, hän vastasi rauhallisesti.
- Ai jaa, niin se ei ollut siksi että sä luulet että se tauti on takaisin? Saga kysyi.

Maria katsoi Sagaa ja hymyili.

- En tietenkään. Syöppäs nyt aamupalasi!

Saga jatkoi syömistä mutta ei ollut täysin varma puhuiko Maria totta. Tuntui siltä että hän piilottaa jotain. Sonja tuli keittiöön. Hän oli juuri herännyt.

- Huomenta! Täällä on aamupala valmiina! Maria sanoi iloisesti.

Koko päivä meni hitaasti. Saga ja Sonja ei tehny paljon mitään. Kävivät muutaman kerran Zorron kanssa ulkona mutta siinä kaikki. Illalla Maria ehdotti että he kävisivät iltalenkin koko perhe. Mutta Aleksanterilla oli töitä ja Sonjalla läksyjä. Niinpä Saga ja Maria lähtivät. Ja Zorro tietysti.

- Joku koulussa puhui siitä, en muista kuka.
- No mennään sitten äkkiä kotiin ennen kuin Zorro nuolee tota! Maria vastasi.

Kotona oli hiljaista. Kuului vain Aleksanterin tietokoneen surina. Saga meni Sonjan huoneeseen kertomaan valkoisesta jauhosta. Sonja sanoi että hän ei ikinä ole kuullut mistään sellaisesta.

- Etkö sä usko minua? Saga sanoi.
- Uskon, uskon! En vain ole kuullut siitä.

Sitten oli nukkumaanmeno aika. Sagan oli taas vaikea nukahtaa. Hän mietti vieläkin miksi joku laittoi juhoa ulos. Ja miksi oli niin paljon kissanleluja heidän talon alla. Yöllä Sonja heräsi johonkin äänen. Kuulosti siltä että joku oli keittiössä. Hän meni sinne. Keittiön pöydän ääressä istui Saga tietokoneella.

- Miksi sinä olet hereillä? Sonja kysyi.
- En pystynyt nukahtamaan. Ja ihmettelen miksi joku laittaisi valkoista jauhoa ympäri kaupunkia.
- Ai jaa. Unohdin sen jo. Älä mieti tollasta, eihän se sua vaikuta mitenkään.
- No kyllähän se vähän vaikuttaa! Kun Zorro meinas nuolla sitä ja meillä on jostain syystä kasa kissanleluja talon alla! Saga sanoi vähän vihaisesti.

Sonja istahti Sagan viereen.

- Voidaan soittaa poliisille?
- Ei ne tekisi mitään. Miksi he tulisivat tänne vain koska meillä on kissanleluja talon alla?

Sonja mietti hetken.

- No mitä jos me sanotaan jotain siitä meidän oudosta naapurista?

Nyt oli Sagan vuoro miettiä. Zorro kuuli heidän keskustelun ja heräsi myös.

Kello oli melkein puoli kaksi.

- Voidaan soittaa vaikka huomenna, Sonja lisäsi.

He päättivät tehdä niin ja menivät nukkumaan. Mutta Saga ei pystynyt nukahtamaan. Kello oli melkein puoli kuusi kun hän katsoi viimeisen kerran ennen kuin nukahti. Hän näki unta että oli vihaisia kissoja joka nurkassa.

Seuraavana aamuna Maria kysyi miten Saga oli nukkunut. Hänellä oli isot silmäpussit ja naama oli kalpea. Hän vastasi että huonosti.

- Sen kyllä näkee! Aleksanteri nauroi ja luuli että kaikki muutkin nauraisivat.

Mutta kukaan ei edes hymyillyt.

- Miksi? Maria kysyi ja katsoi huolestuneesti Sagaa.

Saga vastasi että hän ei tiennyt.

- Yritä saada unta tänä yönä, huomennahan on koulua, Maria sanoi ja lähti olohuoneeseen.

Saga katsoi Sonjaa joka ei katsonut takaisin. Hän vain tuijotti puhelintaan. Zorro odotti ulko ovella, sillä oli kauhea pissahätä. Saga huokaisi ja meni laittamaan kenkiä päälle. Ulkona oli pilvistä ja viileää. Zorro oli innoissaan ja veti enemmän kuin normaalisti.

- Zorro, älä vedä noin paljon! Saga huusi.

Mutta ei Zorro kuunnellut. Hän vain jatkoi vetämistä. Saga antoi periksi ja raahasi Zorron takaisin kotiin. Ulko oven luona hän näki valkoista jauhoja, samaa kun viime illalla. Hän meni sisälle kertomaan äidilleen.

- Et kai antanut Zorron nuolla sitä?
- En missään nimessä! Saga sanoi.

Sitten hän meni näyttämään Marialle jauhjon vaikka hän oli ollut mukana eiliselällä lenkillä Sagan kanssa.

- Näyttää aika samalta, Maria totesi.

Illalla Maria päätti soittaa poliisille asiasta. Hän puhui puhelimesta ainakin 30 minuuttia ennen kuin oli valmis.

- He tulevat tutkimaan jauhoa kohta, Maria selitti muille jotka nyökkäsivät.
- Otetaan tämä mukaan poliisilaitokselle tutkittavaksi, yksi poliisi sanoi kymmenen minuuttia myöhemmin ja piteli pientä läpinäkyvää muovipussia jonka hän oli täyttänyt valkoisella jauholla.

- Ettekai ole antanut tuon nuolla sitä? yksi toinen poliisi sanoi ja osoitti Zorroa joka istui kiltisti Sagan vieressä.

- Ei, ei! Maria sanoi. Milloin saamme tietää mitä tuo ihme jauho on?

Poliisit katsoivat toisiaan. Sitten yksi heistä sanoi että huomenna. Poliisit istahtivat autoonsa ja lähtivät ajamaan. Zorro halusi mennä sisälle kun oli alkanut sataa pikkasen ja niinpä he menivät sisälle lämpimään.

Seuraavana aamuna Saga heräsi aikaisin ja meni katsomaan oliko kukaan muu herännyt, mutta ei ollut. Paitsi Zorro joka hyppi ilosta ympäri asuntoa. Saga päätti odottaa että äiti heräsi ennen kuin vei Zorron ulos aamulenkille. Ulkona oli pilvistä ja kosteaa eilisen sateen jälkeen. Sagan ei yhtään tehnyt mieli mennä ulos. Saga oli ehtinyt olla hereillä tunnin ennen kuin Maria heräsi.

- Huomenta! Eikö olekin ihana sää ulkona? Maria vitsaili.

- Joo, Saga vastasi ja yritti hymyillä vaikka sen mielestä ei ollut yhtään hauska vitsi.

- Veisitkö Zorron ulos? Katson sillä aikaa onko poliisi lähettänyt mitään, Maria sanoi ja ei jäänyt kuuntelemaan vastausta vaan lähti olohuoneeseen.

Saga huokaisi mutta puki takin päälle ja lähti Zorron kanssa lenkille.

Zorro ei vetänyt yhtä paljon. Hän haisteli kaikkea niin että Saga sai vetää Zorroa eteenpäin. Tällä kertaa ei näkynyt valkoista jauhoa missään. Mutta kissoja oli melkein kaikkialla. Saga oli ajatellut niin paljon jauhoa että oli melkein kokonaan unohtanut kaikki kissanlelut talon alla. Kun hän tuli kotiin kaikki muutkin olivat jo herännyt.

- Meidän pitää myös sanoa poliisille kissan leluista! Saga huusi kun oli tullut kotiin.
- Tuli vastaus poliisilta, he sanoivat että jauho oli jotain kissanruokaa jota kissat rakastavat. Kuulemma meidän naapuri on hulluna kissoihin ja halusi että kissoilla on ruokaa tai jotain, en ihan muista, Maria sanoi.
- Ihme kissanruokaa, en ole ikinä nähnyt sellaista ennen, Saga vastasi ja alkoi ottaa takkia pois.

Sonja tuli eteiseen mehulasi kädessä ja sanoi että heidän pitäisi mennä puhumaan naapurille.

- Ehkä hän tietää jotain kissan leluista.
- Totta, menen hänen luokseen lounaan jälkeen, Aleksanteri sanoi keittiöstä.

He söivät aamupalaa yhdessä ja puhuivat miten outo naapuri heillä on. Maria totesi että jos naapuri sanoo että hänellä ei ole mitään tekemistä lelujen kanssa, heidän pitäisi sanoa poliisille asiasta taas.

Saga sanoi että se olisi hyvä idea mutta Sonja sanoi että mitä poliisit sille muka tekisi.

- Onhan se naapuri aika pelottava, Saga sanoi.

Muut nyökkäsivät. Aamupalan jälkeen kun Maria oli laittamassa maitoa jääkaapin, hän näki naapurin ikkunasta. Naapuri oli juuri menossa sisään kun huomasi kissan ulko oven takana. Hän avasi ulko oven ja päästi kissan sisään. Maria pudisti päätään ja huokaisi.

- Onko se hyvä idea mennä naapurille? Mitä jos hän on vaarallinen, Maria sanoi Aleksanterille joka oli tullut keittiöön hakemaan lisää kahvia.
- Ei hätää, Aleksanteri sanoi rauhallisesti ja kaatoi kahvia mukiin.

Samana päivänä lounaan jälkeen Aleksanteri oli pukemassa takkia päälleen kun Maria tuli ja kysyi samaa asiaa taas.

- Ei hätää, mitä muka voisi tapahtua? Aleksanteri vastasi.
- No vaikka mitä! Me ei tunneta miestä.

Aleksanteri ei vastannut vaan lähti ulko ovesta ulos. Maria meni keittiöön että näkisi ikkunasta jos jotain tapahtuisi. Mutta ei tapahtunut. Aleksanteri tuli takaisin pian ja sanoi että naapurilla oli niin paljon kissanleluja että ei tiennyt minne laittaa kaikki.

- Mutta ei niin saa tehdä! Maria sanoi järkyttyneesti ja oli myös helpottunut ettei mitään vakavaa tapahtunut.
- Ei niin, mutta hän sanoi ottavansa ne pois pian. Vien Zorron lenkille.

Päivät menivät ilman että mitään tapahtui. Mariaa alkoi ärsyttää asia ja päätti lopulta mennä itse puhumaan naapurin kanssa. Hän laittoi takin ja kengät päälle ja meni koputtamaan ovelle. Kesti vähän aikaa ennen kuin mies avasi mutta kun hän teki Maria ei melkein muistanut mitä sanoa.

- No? mies sanoi.
- Ajattelin vain sanoi että jos et ota kaikkia kissanleluja talon alta pois, sanomme poliisille, Maria sanoi lopulta.
- Vai niin vai niin, mies vastasi ja oli laittamassa ovea kiinni.
- Ja olemme jo puhuneet poliisille!

Mies pysähtyi ja katsoi Mariaa.

- Antakaa minun olla.

Sitten hän laittoi oven kiinni. Maria huokaisi ja päätti mennä kotiin ja antaa asian olla toistaiseksi.

- No miten meni? Saga ja Sonja kysyivät.
- Huonosti, ei se naapuri ymmärrä mitään! Maria sanoi vihaisesti.

Kukaan ei vastannut. Mutta jotain ihmeellistä tapahtui. Kun he heräsivät seuraavana aamuna kaikki lelut olivat poissa. Ja naapurin talon ulkopuolella oli iso muuttoauto. Naapuri oli siis muuttamassa pois.

- Ei kai tämä ole unta? Maria kysyi ja hymyili.

Kaikki muut nauroivat. Loppu!

Oli myöhäinen ilta kun Saga kuuli ääniä kellarista. Ensin raapimista ja sitten tömistelyä. Sagaa alkoi pelottaa. Hän istui yksin olohuoneessa koska kaikki muut oli jo nukkumassa. Yhtäkkiä ääni loppui ja tuli ihan hiljaista. Saga meni eteiseen jossa oli ovi kellariin ja kuunteli, mutta ei kuullut mitään. Niinpä hän päätti mennä nukkumaan. Sagalla oli painajaisia kellarista. Hän heräsi monta kertaa yöllä ihan hikisenä.

Aamulla häntä ei pelottanut yhtä paljon, oli valoisaa ja kaikki muutkin olivat hereillä.

- Oletteko te kuulleet mitään outoja ääniä kellarista? Saga kysyi muilta.
- En? Maria vastasi ja katsoi Sagaa.
- Ai.

Sonjakin katsoi Sagaa ja mietti että mitäköhän Saga tarkoitti.

- Mitäköhän Zorroa vaivaa? Aleksanteri kysyi ja katsoi Zorroa joka nukkui.
- Ei mitään kai? Maria kysyi.
- Hän on nukkunut koko eilisen ja nyt aamulla.

Kaikki katsoivat Zorroa joka nukkui sohvalla. Sonjaa alkoi vähän huolestuttaa mutta Maria sanoi että ei ollut mitään hätää. Ulkona oli alkanut sataa jo vähän vaikka aurinko paistoi.

- Mitäs me keksittäisiin tänään? Aleksanteri kysyi iloisena.

Kukaan ei vastannut.

Aleksanteri huokaisi mutta ei sanonut mitään. Sagalla ja Sonjalla oli koe ensi viikolla johon heidän pitäisi opiskella mutta Saga ei halunnut. Hän oli päättänyt mennä kellariin tutkimaan mikä se eilinen ääni oli. Kellari oli aika pieni ja pimeä. Siellä ei ollut yhtään ikkunoita. Ei he siellä kellarissa usein ollut, vain jos piti hakea suksia tai ottaa pyörä esiin keväällä. Kellarista meni myös ovi ulos, joka ei mennyt kiinni kunnolla niin siellä oli aina talvisin tosi kylmä. Onneksi oli huhtikuu ja aika lämmin ulkona. Saga meni rappusista alas ja katsoi ympärilleen. Ei näkynyt mitään minkä ei pitäisi olla siellä, kummallista. Hän katsoi vielä kerran ennen kuin meni takaisin ylös. Juuri kun hän oli avaamassa ovea, jotain tippui. Saga pelästyi ja kääntyi äkkiä mutta ei nähnyt mitään. Hänen sydän hakkasi kovaa. Sitten hän meni äkkiä kellarista ulos ja lupasi itselleen että ei mene sinne enään yksin. Sonja oli juuri kävelemässä kellarin oven ohi kuin Saga oli tulossa ulos.

- Mitä sä teit tuolla? Sonja kysyi.

Saga laitto oven kiinni ja mutisi jotain. Sonja katsoi oudosti Sagaa mutta jatkoi sitten matkaa. Aurinko oli mennyt pilveen ja alkoi sataa vielä enemmän. Oli pimeää talossa ja Sagaa pelotti vähän vieläkin. Hän päätti mennä huoneeseensa katsomaan elokuvaa. Ei kestänyt kauan ennen kuin Zorro hyppäsi sänkyyn ja alkoi heiluttamaan häntää.

- No mitä nyt? Haluatko ulos? Saga kysyi.

Zorro alkoi heiluttamaan häntää enemmän ja hyppäsi alas sängystä jotta voisi hakea taluttimen. Saga halusi ottaa mukaan sateenvarjon mutta ei löytänyt sitä mistään.

- Isi, missä sateenvarjo on? Saga huusi isälleen joka istui keittiössä.

- En tiedä, katso vaikka kellarista!

Saga mietti. Oliko hän nähnyt sateenvarjon kun oli ollut kellarissa aiemmin? Ei ollut mitään muistikuvaa.

- Ei ollut, Saga vain vastasi takaisin ilman että meni katsomaan.

Ei tullut mitään vastausta. Saga huokaisi ja katsoi Zorroa joka inisi oven edessä. Sitten hän päätti mennä ulos ilman sateenvarjoa. Vaatteet kastuivat muutamassa sekunneissa ja kenkien sisälle tuli kylmää vettä kun hänen piti kävellä vesilättäköjen yli. Zorro ei välittänyt, hän juoksi vesilättäköstä toiseen ja heilutti häntää koko matkan. Sisällä hänen piti pyyhkiä Zorron tassut kunnolla mikä oli vähän hankalaa koska Zorrolla oli kova jano ja halusi koko ajan juosta pois.

- Eikö sinulla ollut sateenvarjoa? Aleksanteri kysyi kun hän näki Sagan ja sen läpimärät vaatteet.
- No ei kun mä en löytänyt!

Aleksanteri meni antamaan lisää vettä Zorrolle vastaamatta. Juuri kun Saga oli ottamassa kenkiä pois hän kuuli sen äänen. Tömistelyä kellarista. Hän katsoi kellarin oven luo vaikka se oli kiinni. Oliko se mahdollista että Sonja tai Maria olisi siellä alhaalla. Hitaasti hän meni oven luo kuuntelemaan. Kuului hiljaista tömistelyä. Sitten se loppui. Saga meni peremmälle taloon katsomaan oliko kukaan siellä. Maria istui sohvalla ja Aleksanteri oli keittiössä. Sonjaa ei näkynyt. Saga oli vähän helpottunut, ehkä se olikin Sonja joka tömisteli. Sitten hän sai loistavan idean, mennä kellariin pelästytämä Sonja. Hän otti märät sukat pois ja otti taskulampun siivouskaapista. Hiljaa hän painoi ovenkahvan auki. Ovi inisi vähän mutta ei kovaa. Kymmenen rappusta alas ja hän oli alhaalla. Oli pilkkopimeää mutta Saga ei halunnut laittaa taskulamppua päälle, muuten Sonja olisi näkynyt. Ovi inisi vähän lisää mutta Saga jatkoi eteenpäin. Tömistely oli loppunut. Saga meinasi kompastua suksiin. Mutta Sonjaa ei näkynyt missään. Näytti ihan samalta kuin aikaisemmin. Lopulta Saga päätti laittaa taskulampun päälle. Ei siltikään näkynyt Sonjaa. Sagaa rupesi pelottamaan kun hän kuuli Sonjan äänen ylhäällä. Hänen sydän alkoi lyödä nopeammin ja oli vaikeaa hengittää. Juuri kun hän oli menossa ylös rappusista kuului raapimista. Yksi katse taakse ennen kuin hän ryntäsi ylös rappusista nopeasti. Ovi oli mennyt melkein kiinni ja hän paiskoi sen auki.

- Mitä ihmettä sä teet? Tiedät että tuota ovea ei noin vaan voi paiskoa, se on vanha ja varmaan homehtunut sisälltä, Maria huudahti kun tuli eteiseen.

Saga oli hengästynyt ja kesti vähän aikaa ennen kuin hän pystyi vastata. Sydän hakkasi vieläkin kovaa rinnassa.

- Mä kuulin ääniä. Ensin luulin että se oli Sonja mutta eihän Sonja siellä kellarissa ollut!

Maria katsoi Sagaa ja hymyili.

- Höpö, höpö. Varmaan vain joku lintu katolla.
- No ei kyllä ollut! Saga vastasi vihaisena takaisin ja lähti omaan huoneeseensa. Siellä hän paiskoi oven kiinni, se ei ollut vanha eikä homehtunut. Hän meni sänkyyn makaamaan ja kuuli miten Saga vastasi Marialle:
- No en mä kyllä ollut kellarissa, mitä asiaa mulle siellä ois?
- Sitä minäkin ajattelin. Sanoin että se vain on lintu mutta hän tuli vihaiseksi. Menen katsomaan varmuuden vuoksi, Maria vastasi takaisin.

Sitten Saga kuuli askeleita poispäin. Kesti hetken aikaa mutta sitten hän kuuli kellarin oven avautumisen. Sydän alkoi taas hakata vähän. Kesti monta minuuttia ennen kuin kuului taas ääniä, mutta Saga ei jaksanut nousta ja mennä katsomaan mitä tapahtui. Sitten hän kuuli Marian:

- Ei siellä ollut mitään ja en myöskään kuulunut mitään.

Saga työnsi päänsä tyynyyn. Hän oli ihan varma äänistä. Ehkä se vain oli lintu katolla? Mitä muuta siellä kellarissa muka olisi? Hän kuuli miten kellarin ovi meni taas kiinni. Sitten hän avasi huoneen ovea vähäsen että pystyi näkemään eteiseen. Kellarin ovi oli kiinni eikä ketään näkynyt. Hän meni takaisin omaan huoneeseensa ja laittoi oven kiinni.

Saga heräsi yöllä johonkin ääneen. Se kuului kellarista. Ei taas, Saga ajatteli. Hän päätti odottaa että ääni loppuisi mutta ei se loppunut. Kuului tömistelyä. Saga huokaisi ja meni seisomaan kellarin oven eteen kuuntelemaan. Kello oli melkein kolme ja oli pilkkopimeää ulkona. Sisälläkään ei ollut paljon lamppuja päällä. Tömistely ei loppunut. Hän ajatteli mennä herättämään äitinsä ja isänsä mutta päätti vain mennä takaisin nukkumaan. Mutta ei se tömistely loppunut. Kummallista että kukaan muu talossa ei reagoinut, ei edes Zorro. Sagalla meinasi mennä hermot ja hän päätti mennä kellariin. Hän avasi oven aggressiivisesti mutta niin hiljaa kuin pystyi. Tömistely ei loppunut. Se kuului tarkemmin kun ovi oli auki. Rappuset menivät suoraan pimeyteen ja Sagaa alkoi kaduttaa. Ei ehkä ollut niin hyvä idea. Hitaasti hän meni rappusista alas. Puhelimen taskulamppu ei auttanut paljon, mutta oli se parempi kun ei mitään. Saga näki vain metrin hänen edelleen ja tömistely alkoi kuulua aika kovaa. Se tuli hänen oikealta puolelta. Vai oliko se vasemmalta puolelta? Yhtäkkiä hän ei enää ollut varma mistä päin ääni tuli ja häntä alkoi pyörryttää. Tuntui siltä että hän kävelisi ylösalaisin ja takaperin. Äkkiä hän ryntäsi rappuset ylös ja laittoi oven kiinni. Silloin Zorro heräsi. Hän tuli olohuoneesta Sagan luo ja heilutti häntää. Saga ei välittänyt, vain meni nopeasti omaan huoneeseensa ja laittoi oven kiinni. Kesti vähän aikaa ennen kuin hän nukahti.

Aamulla hän heräsi lounasaikaan. Hänen päätä sattui. Sitten hän muisti eilisyön. Oliko se vain unta? Hän ei enää ollut varma. Ulkona oli aurinkoista. Kun Saga avasi oven hänen katse meni suoraan kellarin ovelelle. Ei mitään kummallista näkynyt eikä hän tiennyt mitä oikein odottaisi näkevänsä. Sonja näytti ihan normaalilta, hän ei varmasti ole kuullut mitään ääniä. Miksi vain Saga kuuli ne? Hän käveli nopeasti eteisen ja kellarin oven ohi kohti keittiötä. Silloin Zorro tuli vastaan ja heilutti häntää, niin kuin aina. Hän nuoli Sagan kättä pari kertaa ennen kuin jatkoi matkaansa.

- Huomenta! Sonja sanoi iloisena.

- Miksi sä olet noin iloinen? Saga mutisi ja meni avaamaan jääkaapin.

Sonja naurahti.

- Mitä, enkö saa olla iloinen?

- No kun sä olet liian iloinen. Yleensä et edes huomaa mua kun mä herään, Saga vastasi takaisin.

Sonja ei vastannut. Saga otti esiin maidon ja oli juuri kaatamassa sitä lasiin ennen kuin kuuli tömistelyä.

Tällä kertaa Sagaa ei pelottanut. Oli aamu ja valoisaa ja hän ei ollut yksin. Hänestä tuli melkein vihainen.

Saga laittoi maidon takaisin jääkaappiin, muuten Maria olisi tullut vihaiseksi, ja paiskoi jääkaapin oven kiinni. Sitten hän tömisteli eteistä kohti vihaisena.

- Nyt saa kyllä riittää, Saga mutisi itselleen.

Tömistely loppui saman tien. Ei Saga edes ollut ehtinyt avata ovea. Hän jähmettyi ja kuunteli. Ei kuulunut mitään. Saga katsoi ympärilleen ja otti kenkälusikan. Sitten hän avasi oven, hitaasti mutta päättäväisesti. Oli pimeää mutta ei niin pimeää että tarvisi taskulampun. Sonja tuli eteiseen.

- Mitä sä teet?

Saga oli ehtinyt kaksi porrasta alas ja kääntyi ympäri.

- Kuului taas niitä ääniä.

- Äiti sano että se vain on joku lintu.

Saga tuli vihaiseksi. Ei se voinut olla lintu. Linnut ovat ulkona. Saga ei vastannut vaan käänsi selkensä ja jatkoi rappusia alas kenkälusikka kädessä. Ei vielä kukaan kuulunut mitään. Mutta Saga halusi tietää mikä se oli nyt kuin oli valoisaa ja kun Sonja seiso i oven luona. Mutta kun Saga kääntyi katsomaan, Sonjaa ei näkynyt. Ovi oli mennyt raolleen ja yhtäkkiä Sagalle tuli yksinäinen olo. Mutta hän ei antanut periksi.

Kellarissa ei vielä kukaan näkynyt mitään erityistä. Hän katsoi katosta lattiaan, kaikki hyllyt, suksien takaa ja jopa vanhan pesukoneen sisältä. Ei mitään erityistä.

Sitten Saga tuli taas vihaiseksi.

- Tule esiin, hän kuiskasi.

Hän ei tiennyt kenelle hän kuiski, eihän täällä ollut ketään muuta. Saga meni istumaan keskelle lattiaa ja laittoi kenkälusikan sivuun. Sitten hän odotti. Meni yksi, sitten kaksi ja lopuksi kolme minuuttia eikä kuulunut yhtään mitään. Ei edes talosta. Kun oli mennyt kymmenen minuuttia Sagaa alkoi jo väsyttää. Hän katsoi ympärilleen. Ovi kellarista ulos pihalle oli kiinni mutta tuli kylmää ilmaa sisälle vaikka ulkona oli aurinkoista. Aleksanteri oli monta kertaa puhunut että se ovi pitäisi vaihtaa mutta niin ei ikinä käynyt. Yhtäkkiä kuulu raapimista. Saga pomppasi heti ylös ja katsoi ovea eteiseen päin. Mutta ei se ääni sieltä tullut, vaan ulko ovesta. Hän otti kenkälusikan käteensä, ihan niin kuin se auttaisi mitään, ja käveli hitaasti ovea päin. Raapiminen jatkui ja Sagan sydän hakkasi. Juuri kun hän oli laittamassa kätensä ovenkahvan päälle, toinen ovi avautui.

- Saga! Maria huusi kellariin.

Saga otti äkkiä käden pois ja meni rappusten luo. Oviaukon luona seisoivat Maria ja näytti huolestuneelta.

- Mitä sä täällä teet?

Saga ei saanut sanaakaan ulos. Raapiminen oli loppunut ja Saga oli pettynyt ettei saanut tietää mikä se ääni oli. Sitten hän meni ylös talon sisälle turvaan.

- Se on vain lintu! Maria sanoi, melkein vihaisena.

Hän oli varmaan pettynyt Sagaan joka ei uskonut. Saga ei jaksanut väittää vastaan vaan laittoi kenkälusikan takaisin omalle paikalleen. Sonja oli ulkona Zorron kanssa ja Saga meni keittiöön. Hänellä oli kamala nälkä. Maria ei jättänyt häntä rauhaan, vaan puhui koko ajan miten typerää on mennä sinne alas.

- Miksi sinulla oli edes kenkälusikka mukana? Mitä oikeen luulet että siellä alhaalla on? Murtovaras?

Saga ei jaksanut vastata. Lopuksi Maria lähti tiehensä ja jätti Sagan rauhaan.

Hän ei vieläkään tiennyt oliko viime yön tapahtuma vain unta. Mutta yksi asia oli varma, hän ei enää mene kellariin niin että muut tietävät. Ulko-ovi avautui ja sisään tuli iloinen Zorro joka alkoi haukkua nähdessään Sagan.

- Mitä te olette tehnyt? Saga kysyi Sonjalta joka oli ottamassa kenkiä pois.
- Ollut ulkona vaan, miten niin?
- Kysyn vaan, Zorro vaikutti vaan niin iloiselta.

Sitten Saga meni takaisin keittiöön syömään.

Tuli ilta ja kellarista ei kuulunut mitään. Ehkä se oli parasta niin. Ulkona oli tullut pimeää ja Sagan ei yhtään tehnyt mieli mennä sinne alas enää vaikka miten halusi tietää mistä ääni tuli. Mitä jos se oli lintu joka tarvitsi apua? Tai jotain oven ulkopuolella?

- Minkälaisia ääniä? Sonja kysyi.

He istuivat sohvalla katsomassa telkkaria. Saga oli juuri kertonut Sonjalle mitä tapahtui viime yönä.

- No tömistelyä ja raapimista. Kun menin katsomaan niin ei näkynyt yhtään mitään.
- Ehkä se on lintu jonka siipi on mennyt poikki tai jotain? Sonja ehdotti ja ei vaikuttanut yhtään pelkäävän.

Ei Sagaa myöskään pelottanut niin paljon enää, enimmäkseen vain jos hän heräisi yöllä niihin ääniin eikä kukaan muu reagoisi.

- Sitä mäkin ajattelin.

Tuli hiljaista. Heidän vanhemmat olivat keskustassa tekemässä jotain asioita ja he olivat yksin kotona, Zorron kanssa tietysti. Zorro oli nukkunut eteisessä koko illan ja Sagaa vähän huolestutti koska yleensä Zorro ei ikinä ollut eteisessä nukkumassa. Hän ei ollut kellarin oven lähellä, mutta Sagaa silti pelotti vähän että jotain tapahtuisi.

Sonja alkoi haukotella.

- Voisitko sä viedä Zorron ulos lenkille? Olen niin väsynyt.

Saga huokaisi.

- Mutta... hän aloitti.
- Ja sitä paitsi mä vein hänet ulos päivällä, Sonja keskeytti.

Saga katsoi eteistä päin. Zorro ei enää nukkunut samassa paikassa. Nyt hän oli siirtynyt kellarin oven eteen.

Sagan sydän alkoi hakata kovaa.

- Mikä on hätänä? Olet ihan kalpea, Sonja sanoi ja seurasi Sagan katsetta.

Sonja kysyi että pelkäsikö Saga vielä sitä kellaria mutta Saga ei vastannut. Sonja nousi ylös sohvalta ja marssi eteiseen. Zorro nosti päänsä ja alkoi heiluttaa häntäänsä vähän.

- Ei näy mitään erityistä. Luulen että Zorro vaan makaa kellarin oven edessä koska siinä on viileä kohta, Sonja sanoi ja katsoi Sagaa joka päätti viedä Zorron ulos.

Ulkona oli kosteaa. Zorro veti ja haisteli kovasti ruohoa. Saga katsoi ympärilleen. Katulamput olivat syttyneet ja naapurin talo oli pimeä. Ei varmaan ollut ketään kotona. Sagalle tuli kylmät väreet.

- Tule nyt Zorro, hän mutisi ja yritti vetää taluttimesta.

Zorro lähti reippaasti eteenpäin. Koko kadun talot olivat pimeitä. Sagaa alkoi vähän pelottaa, kunnes pääsi oman talonsa luokse ja meni äkkiä sisään.

- Menikö kaikki hyvin? Sonja huusi olohuoneesta.

Saga vastasi että meni ja oli juuri ottamassa kenkiä pois kun kuuli tömistelyä. Sonja ilmestyi eteiseen.

- Onko... Sonja aloitti.
- Hiljaa! Etkö sä kuule tota tömistelyä? Saga kysyi vähän vihaisesti.

Tuli hiljaista. Vain tömistely kuului ja Saga katsoi Sonjaa joka kuunteli.

Tömistely hiljeni vähän mutta ei niin paljon että sitä ei voisi kuulla. Sonja nyökkäsi hitaasti. Vaikka Sagaa vähän pelotti, häntä helpotti että Sonjakin kuuli sen.

- Mennäänkö alas? Sonja kysyi hiljaa.

Tömistely hiljeni. Yhtäkkiä ulko-ovi avautui. Molemmat pomppasi ylös ja huusi. Sisään tuli vanhemmat, huolestuneen näköisinä.

- Miksi te huudatte? Maria kysyi joka oli Aleksanterin takana ja ei nähnyt eteensä.

Tömistelyä ei enää kuullut, vaikka Saga laittoi korvan ihan lähelle ovea.

- No tässä me seisotaan ihan hiljaa ja yhtäkkiä joku avaa oven kovaa, Sonja naurahti.

Zorro ilmestyi eteiseen ja heilutti häntää. Maria kantoi sisään täysiä ruokakauppapusseja ja Sonjalla ei ollut muuta vaihtoehtoa kun auttaa purkamaan ne keittiössä. Saga seisoi vieläkin oven luona kuuntelemassa ja oli pettynyt mutta helpottunut että ei kuulunut mitään. Hän olisi halunnut mennä katsomaan vanhempiensa kanssa ja saada oikeasti tietää mikä se ääni oli mutta samalla oli helpompaa vain antaa sen asian olla. Sonja oli näköjään jo melkein unohtanut koko asian. Saga meni keittiöön auttamaan.

Seuraavan viikon aikana ei kuulunut mitään ja Saga melkein unohti koko asian, mutta vain melkein. Kerran yöllä hän uneksi että hän meni kellariin alas mutta että ovi meni kiinni ja hän ei päässyt enää ulos. Zorro oli nukkunut kellarin edessä pari kertaa ja Sonja yritti sanoa että ei siinä mitään vaarallista ollut. Ei Saga luullut että se oli vaarallista, vain omituista koska Zorro ei ikinä ollut kellarin lähellä. Yhtenä päivänä Saga avasi kellarinoven Zorrolle mutta ei hän sinne sisälle mennyt.

- Oletko kuullut mitään? Sonja kysyi kun käveli ohi.
- En, Saga vastasi ja laittoi oven kiinni.

Zorro meni heti makaamaan sen eteen ja Saga huokaisi.

Yhtenä iltana Saga kuuli jotain. Ei tömistelyä, mutta raapimista. Hän meni heti Marian luokse.

- Kuuletko? Saga kysyi ja toivoi että Maria kuulisi.

Maria pysähtyi kuuntelemaan ja nyökkäsi. Sitten hän otti puhelimensa esiin ja soitti putkimiehelle. Parin minuutin päästä Maria sanoi:

- Putkimies tulee huomenna aamulla katsomaan, varmaan joku putki joka en mennyt rikki tai jotain jos se ei ole lintu.

Saga helpottui. Miksei hän ollut ajatellut sitä aiemmin? Tietysti se oli putki. Melkein iloisena hän meni nukkumaan.

Seuraavana aamuna putkimies tuli kesken aamupalan. Maria näytti tien kellariin ja putkimies oli siellä yli tunnin. Saga ei melkein pystynyt syödä aamupalaa koska häntä jännitti. Mitäköhän putkimies löytäisi? Kuului tömistelyä rappusista ja putkimies avas kellarin oven.

- Ei ollut mitään putkissa, katsoin kolmesti! hän sanoi ja alkoi siivota tavaroitasi laatikkoon.

Saga katsoi äitiään huolestuneesti. Mutta Maria näytti ihan tavalliselta.

- Okei, no kiitos että kävit!

Putkimies mumisi jotain ennenkuin lähti ulko-ovesta ulos. Maria alkoi laittaa maitoa ja voita jääkaappiin ilman että sanoi mitään. Lopulta Sagan oli pakko sanoa:

- Mutta mikä se ääni sitten oli?

Maria vain jatkoi siivoamista.

- En tiedä, ei varmaan mitään vaarallista, hän sanoi lopulta.

Sagaa hermostutti. Ei se nyt ehkä ollut vaarallista mutta kyllä siellä jotain oli! Mutta ei hän jaksanut alkaa väittää vastaan. Ehkä hän ei ikinä saanut tietää mitä siellä oikein on. Jos putkimies ei nähnyt mitään niin miksi hän näkisi?

Mutta silloin Sonja ilmestyi keittiöön. Hän oli hengästynyt ja vähän hikinen.

- Tiedän mikä se ääni on! hän sanoi iloisena.
- No mikä? Saga kysyi kärsimättömästi.

Sonja hengitti sisään ja ulos.

- Kissanpoikasia! Olin Zorron kanssa äsken ulkona pihalla ja kävelimme kellarin oven ohi. Näin ainakin kuusi kissanpoikasta oven luona.

Sitten Sonja jatkoi kertomista, että kissanpoikaset olivat ruohossa piilossa ja, että se oli varmaan siksi Saga ei nähnyt niitä. Mutta Saga ei kuunnellut tarkkaan, hän oli vain helpottunut, että sai tietää mikä se ääni vihdoin ja viimein oli. Maria näytti huolestuneelta.

- Mitä tehdään kissanpoikasille? Kenen kissa se oli?
- Voidaan kysyä naapurilta, Sonja vastasi.

Zorro ilmestyi keittiöön ja heilutti häntää nopeasti. Hän halusi mennä taas ulos jahtaamaan poikasia. Saga alkoi miettiä, miten pienet kissanpoikaset pystyivät tekemään tömistelyääniä, jotka kuuluivat sisään asti?

Kaksi päivää myöhemmin Maria löysi kissojen omistajan. Siihen asti Saga oli hoitanut poikasia niin hyvin kuin vain pystyi. Omistajat olivat iloisia ja ottivat kissanpoikaset mielellään. Maria oli helpottunut ja iloinen koko loppupäivän. Mutta Saga olisi halunnut pitää ainakin yhden poikasen. Olivathan ne pelästyttäneet hänet monta kertaa. Mutta he eivät Zorron takia pystyneet pitämään kissanpoikasta. Ja sitä paitsi omistaja ei näyttänyt iloiselta kun Saga kysyi asiasta. Ehkä oli parasta vain antaa asian olla. Loppu!

Oli kylmä päivä joulukuussa joululomalla. Heillä oli paljon suunnitelmia joululomalle ja paikkoja minne mennä. Kumpikaan ei tiennyt että tästä talvesta tulisi pelottavin talvi ikinä. He olivat muuttaneet isoon hienoon taloon pari viikkoa sitten. Siinä oli yläkerta ja alakerta. Ylhäällä oli makuuhuoneet ja kaksi vessaa ja alhaalla keittiö, olohuone ja vessa. Unelmatalo, he olivat kutsuneet sitä. Mutta ei se mikään unelmatalo ollut. Ekaksi he alkoivat saada outoja kirjeitä postiin. Niitä tuli yksi kerran viikossa ja niissä yleensä luki että “minä katson teitä” tai asioita mitä he olivat tehneet talossa. Keittiössä ja vessassa oli juuri nyt remontti menossa ja kirjeissä luki esimerkiksi “tulee varmasti hieno keittiö kun valitsette nuo kaapinovet sinne”. Sagan ja Sonjan vanhemmat olivat menneet poliisille monesti mutta he sanoivat ettei asialle voinut paljon mitään tehdä. Koko perhe oli yrittänyt selvittää että kuka lähettäisi kirjeitä heidän postiin. Vanha omistaja? Naapurit? Vai remonttimiehet? Yksi juttu kaikilla kirjeillä oli yhteistä, loppussa luki aina “Terveisin, katselija”. He eivät tunteneet ketään naapurustossa niin oli vaikea tehdä mitään johtopäätöksiä vielä.

Yksi päivä kun koko perhe oli pihalla tekemässä lumitöitä, yksi heidän naapureistaan tuli pihalle tervehtimään. Se oli vanha nainen jolla oli silmälasit ja tukka kahdessa letissä. He juttelivat hetken aikaan. nainen ja vanhemmat.

Edith Lehtola

Mummulle

Halusin pysyä siinä hetkessä loppuelämän.

Halusin ottaa pois kaikki patterit kelloista.

Silloin me voisimme jäädä tähän hetkeen niin kuin aika olisi pysähtynyt.

Me olimme nauraneet ja leikkineet joka sekunti,

mutta emme enää laskeneet sekunteja.

Joka naurulla ja leikillä kiitollisuus kasvaisi,

että olisit täällä, just nyt, minun kanssani.

Ja minä tiedän, että aika jatkuu,

Mutta aikamme on nyt loppunut ja mahdollisuutta ei enää ole.

Vain minun muistoni on jäljellä.

Muistoja, jotka himmenee kun nauran jonkun toisen kanssa

Taivaan alla

Nosta katseesi taivaaseen
Siellä ennen himmeä tähti paloi
Himmeä valo hiipui
Hiipui pois näkyvistä niin hiljaa ja hitaasti
Eikä tyhjiyttä edes huomannut
Ennen kun joku hajamielissään ihmetteli
Ihmetteli miksi yössä on aukko
Mutta katuvalo häikäisee ja täyttää silmät
Ja sitten ei enää huvita tähtien katselu
Niin sinäkin tulet unohtumaan
Niin sinäkin tulet hiipumaan rakas ystävä
Koska hetken pimeys ei auta
Hetken pimeys on vaarallinen
Täytetään se kiireesti
Valo sinun niin hiljaa katoaa
Pois, hiljaa
pois.

Tässä tulee runoni teidän kirjoituskilpailuun. Toivon että kaikki voivat tulkita runoani omalla tavallaan. Yhtä asiaa tahdon teidän kuitenkin aiatelevan kun luette runoni ja se on että me kaikki meneme elämän aikana läpi eri menetyksiä eikä kukaan voi meille määritellä miten se vaikuttaa meihin.

Sanni Forsberg & Nella Lehtonen

Esinäytös

Avalon oli raivoissan. Hän juoksi pitkin askelin pientä punaista taloa kohti. Lehdet rapisivat hänen askeliansa alla. Miten pystyinkään luottaa häneen, Avalon raivosi mielessään. Hän lähestyi taloa ja alkoi penkomaan sauvaa taskustaan. Tämä olisi Vanessan loppu. Eikä hän enää ikinä saisi nähdä päivänvaloa tai kuulla lintujen laulua. Avalon oli äsken menettänyt veljensä Vanessan takia. Hän ei ikinä antaisi anteeksi Vanessalle jota ennen hän oli kutsunut parhaaksi ystäväkseen.

- Crepitus! Avalon karjui samalla kun hän osotti ovea taikasauvallaan.

Ovi räjähti ja sisältä kuului kiljaisu. Nämä olisivat Vanessan viimeiset hetket, Avalon ajatteli raivonsa sokaisema. Ainoa asia jota hän sillä hetkellä halusi oli kosto. Hän meni olohuoneeseen ja siellä hän näki Vanessan.

- Tapoit veljeni! Avalon huusi raivosta tärysten.
- Tapoit veljeni! hän toisti ja osoitti sauvalla tärisevää Vanessaa.
- Vannon se en ollut minä! Vanessa itki samalla kun penkoi laatikkoa löytääkseen taikasauvansa mutta tuloksetta.
- Minä tiedän sen! sillä kuulin että Artemis oli nähnyt sinut, Avalon huusi. Sitten hän lisäsi hiljaa perään.
- Miten sinä saatoit?!

Avalon sylkäisi Vanessan jalkojen juureen. Vanessa vain nyyhkäisi ja hetken aikaa Avalon tunsu sääliä häntä kohtaan. Mutta se ei kestänyt kauan kun valtava raivo puski sen syrjään ja ennen kuin Avalon edes ajatteli hän oli jo kuristamassa Vanessaa. Vanessa pyristeli hänen otteessaan ja potkaisi häntä jalkaan. Avalon ähkäisi ja päästi irti. Vanessa syöksyi kohti ulko-ovea, mutta Avalon oli nopeampi ja kamppasi Vanessan. Avalon tarrasi kiinni Vanessan kaulukseen ja nosti hänet seinää vasten. Vanessan pää pamahti seinässä olevaan tauluun. Vanessa rimpuili mutta tällä kertaa Avalon piti huolen että Vanessa ei pääsisi pakoon.

Vanessa päästi hätäisiä ääniä samalla kun yritti päästä pois Avalonin otteesta, mutta sekin tuloksitta.

- Olen menettänyt isäni ja äitini ja nyt menetin rakkaan veljeni, ja vielä sinun takiasi. MINÄ...VIHAAN...SINUA!!!, Avalon huusi koko raivonsa ulos ja jokaisen sanan kohdalla hänen otteensa kiristyi kunnes hän päästi irti.

Vanessa valahti lattialle kuin räsynukke ja haukkoi henkeään silmät suurina pelosta. Kyyneleet olivat kastelleet hänen kasvonsa ja hän yski verta. Se oli kaikin puolin kurja näky.

Mutta Avalon ei ollut valmis, hän otti sauvastaan paremman otteen ja lausui kaksi sanaa joita hän ei ollut koskaan käyttänyt.

- Eviteus koreom! hän huudahti.

Hänen sauvansa kärjestä tuli sininen salama, ja Vanessa kiljaisi ennen kuin hiljeni lopullisesti. Juuri kun Avalon oli lopettelemassa loitsua, tunsu hän jotain sisällään. Se oli kuin joku olisi repinyt hänet kahtia. Hän huudahti ja lyyhistyi maahan.

Jotain oli muuttunut.

Luku 1. Kirous

Lokit kirkuivat sinisellä taivaalla samalla kun Odessa asteli maihin hänen miehistönsä jäädessä hoitamaan laivaa. Vaikka ulkona oli kaunis päivä jokin oli vialla. Odessa tunsu sen. Hän kuitenkin päätti olla välittämättä siitä ja lähti astelemaan toria päin. Nox, hänen oikea kätensä ja laivan varakapteeni juoksi hänet kiinni. He lähtivät astelemaan kohti ruokakojua.

- Mitä menemme ostamaan? Nox kysyi hetken hiljaisuuden jälkeen.
- Ajattelin että ostaisimme paljon lammasta, se on täällä halpaa, Odessa vastasi katsahtamatta Noxia.

Odessan ja Noxin tullessa ruoka kojulle he näki pöydän takana vanhan kauppiaan.

- 30 kiloa lampaan lihaa, Odessa määräsi jyrkästi.

Kauppias katsahti heihin pelokkaan ja nyökkäsi nopeasti vastaukseksi. Hän alkoi pakkaamaan lihaa ruskeisiin pusseihin. Juuri silloin Odessa näki silmäkulmastaan korupuodin, ja vaihtoi nopeasti pari sanaa Noxin kanssa.

- Hoida sinä tämä loppuun, tulen kohta takaisin.

Nox päätteli että Odessalla oli taas ryöstä mielessä. Niitä hänelle tuli usein kun tultiin satamiin.

Odessa vilkaisi nopeasti kadulla ympärilleen ennen kuin meni korupuodin sisälle. Metallinen kello kilahti ja nuori nainen joka oli luultavasti puodin omistaja tuli esiin kulman takaa.

- Mitä saisi olla rouva? nainen kysyi kohteliaasti päällään nyökäten.
- Uskallakin kutsua minua enää rouvaksi, niin katkaisen niskasi, etkä enää koskaan näe päivän valoa! Odessa sanoi karskisti.
- Kyllä ... rou...siis neiti, nainen sanoi pelokkaana kääntäen heti katseensa lattiaan.

Odessa katsahti ympärilleen ja valitsi kohteekseen kultaisen kaulakorun jossa oli suuri punainen rubiini keskellä. Nopealla liikkeellä hän oli hypännyt puodin toiselle puolelle ja rikkonut suojalasin pieniksi lasinsiruiksi. Hän repäisi kaulakorun sen pidikkeestä mukaansa ja pinkaisi ulos puodista.

- OTTAKAA VARAS KIINNI! puodin omistaja huusi hänen peräänsä.
- Kehtaakin huutaa vielä perääni kun kutsui minua rouvaksi ja säästin hänen henkensä, Odessa mutisi itseksensä.

Odessa nopeutti askeliaan ja kääntyi nopeasti seuraavasta kulmasta vasemmalle. Hän vilkaisi taakseen ja huokaisi helpotuksesta, mutta juuri silloin hän törmäsi johonkin ja oli vähällä kaatua ja menettää tasapainonsa.

- Kuka kehtaa tulla tielleni, Odessa raivosi kääntäen katseensa nuoreen vaaleahiuksiseen tyttöön joka makasi vaikeroiden maassa.
- Anteeksi en tarkoittanut, tyttö sanoi liiankin ystävällisellä äänellä.
- Ja sinäkö luulet että annan noin vain anteeksi, Odessa kysyi.
- Tiedätkö edes kuka olen?
- Olet joku nainen jolla on outo silmälappu ja joka karjuu kaikille viattomilla turhast, tyttö sanoi lempeällä äänellä kuin he puhuisivat säästä.

Odessa tärisi raivosta ja kääntyi kohtamaan tytön siniset silmät. Juuri kun heidän katseensa kohtasivat tuntui koko maailma heidän ympärillään pysähtyvän.

- Mahdotonta, Odessa kuiskasi itselleen.

Odessa muisteli heidän viimeöistä taisteluaan. Hän oli ollut lähellä menettää henkensä ja ensimmäistä kertaa koskaan hän oli rukoillut, pyytänyt, toivonut että hänen henkensä säästettäisiin ja silloin tämä sama tunne oli vallannut hänet ja ihmeen kaupalla hän oli selvinnyt hengissä. Nyt tämä tunne tuli takaisin kun hän katsoi tähän pieneen, hermoja raastavaan tyttöön.

He tuijottivat toisiaan kauan ihmeissään kunnes Avalon päätti katkaista hiljaisuuden.

- K..kaunis päivä.

Odessa katsahti taivaalle. Siellä ei näkynyt pilven pilveä ja he olivat molemmat auringon paahattamia. Odessan katse liukui takaisin Avaloniin ja silloin hän huomasi jotain.

- Sinun varjosi, Odessa sanoi osoittaen maata.

Avalon katsoi sinne minne Odessa oli osoittanut. Avalonin varjo oli kadonnut. Hän katsoi Odessaa ja sama oli tapahtunut hänelle. Molemmat olivat ihmeissään.

- VARAS, korupuodin myyjä huudahti ja samalla osoitti Odessaa.
- Tule meidän pitää mennä, jatketaan puhumista laivallani, Odessa sanoi kiiruhtaen laivaa päin.
- Onko sinulla laiva, Avalon ihmetteli.
- Joo, tule jo, Odessa sanoi Avalonille tiukasti.

He pinkaisivat juoksuun kohti laivaa. Sinne oli kuitenkin jonkun verran matkaa, sillä he olivat melkein toisella puolella kylää. Yhtäkkiä Odessa vihelsi kovaa.

- Mitä sinä teet, Avalon kysyi ihmeissään Odessalta haukkoen henkeä.
- Tuo on signaali miehistölleni että heidän pitää laittaa laiva nopeasti kuntoon lähtöä varten, Odessa vastasi.

Avalon nyökkäsi vaikka ei kuitenkaan ymmärtänyt miksi heidän pitäisi lähteä.

Tullessaan satamalle Avalon ja Odessa hyppäsivät laivan kyytiin. Varapäälikkö Nox ohjasi laivan ulos satamasta. Vesi loiski laivan kultaista keulaa vasten ja tuuli tuiversi Odessan ja Avalonin hiuksia.

- Saitko ryöstettyä jotain, Nox kysäisi uteliaana.
- Tietenkin Nox, rubiinikorun, Odessa hymyili vastaukseksi.

Silloin Nox huomasi Avalonin ja katsoi häntä nyrkit pystyssä.

- Minä olen Avalon, hauska tutustua, Avalon ojensi kätensä.
- Mitä hän tekee täällä, Nox kysyi tiukasti Odessalta, sivuuttaen Avalonin käden täysin.
- En ole täysin varma, enkä tiedä mitä tapahtui mutta täällä on meneillään jotain kummaa, Odessa vastasi epäröiden.

Nox huomasi Odessan epävarmuuden ja päätti olla kyselemättä asiasta enempää.

- Minne me olemme menossa, Avalon kysyi ihmeissään ja peloissaan merirosvojen keskeltä.
- En tiedä, mutta mitä ihmettä tuolla tapahtui, Odessa kysyi Avalonilta vastaamatta kunnolla hänen kysymykseen.

Siinä samassa kaupungista kuului huuto ja kiljaisuja. Avalon luuli näkevänsä jonkun mustan olennon satamassa ja siinä samassa hän tiesi mitä tapahtui.

Luku 2. Hyökkäys & myrsky

Taivas muuttui tummaksi ja kaupungista alkoi nousta savua, ihmiset kiljuivat ja juoksentelivat ympäriinsä pakokauhun vallassa. Jokin liikkui kaiken keskellä. Ne olivat kuin tummia olentoja jotka liikkuivat hyvin nopeasti. Ne pystyi nähdä todella helposti mutta silti hyvin huonosti. Niitä oli paljon, kymmeniä. Mahdollisesti jopa satoja.

Avalonin mieleen syöksyi kaikki muistot siitä kun Artemis oli kertonut hänelle tarinaa siitä miten Kazar oli syntynyt. Kazar oli maa joka oli tehty itsestään pahuudesta, ja varjoista joiden syvyyttä ei voi edes kuvitella. Kukaan joka oli joskus mennyt sinne ei ollut koskaan palannut. Kazarissa eli varjo nimisiä olentoja, ja nämä jotka olivat kylässä muistuttivat suuresti niitä. Ja nyt kun heidän varjonsa olivat kadonneet.....jotain oli tapahtunut. Avalon oli siitä varma.

Avalon ei muistanut enempää mutta hän tiesi että Artemis muistaisi. Heidän oli mentävä Priepedaan.

Kylän melut vaimenivat sitä mukaa mitä kauemmas laiva liikkui. Avalon oli hermostunut eikä tiennyt pitäisikö hänen kertoa ajatuksistaan Odessalle, mutta vilkaistessaan Odessaa hän näki että tällä oli kädet täynnä töitä laivan kanssa, joten Avalon pysyi hiljaa eikä maininnut asiasta mitään.

Pari tuntia myöhemmin Avalon löysi itsensä istumasta laivan keulassa. Meri oli kaikkialla hyvin tyyntä eikä suuria aaltoja juuri näkynyt. Lokit liitelivät heidän yläpuolellaan taivaalla

tarkoilla silmillään kaloja hakien. Miehistö oli työn touhussa ja vain pari oli edes huomannut hänet. Odessa keskusteli paljon Noxin kanssa. Avalon ei halunnut olla tiellä joten hän oli tullut tänne.

Avalon heilutteli jalkojaan veden yllä kun yhtäkkiä hän näki vähän matkan päässä pari delfiiniä jotka hyppelivät ja jahtasivat toisiaan kuin leikkien. Avalon hymyili eikä hän voinut muuta kuin katsoa näiden huolettomien otusten puuhia samalla kun istui omissa mietteissään.

Hänellä oli viime aikoina ollut painajaisia siitä miten Vanessan eloton ruumis valahti lattialle ja kaikki paikat hukkuivat vereen ja lopulta ainoa henkilö joka oli seissyt pystyssä oli hän itse, verisissä vaatteissa, mutta silti haavoittumattomana. Sen jälkeen kun Vanessa oli kuollut Avalon muisti että oli tuntenut jotain, ja sama tunne oli palannut kun hän oli tavannut Odessan. Mitä täällä tapahtui?

Seuraavana aamuna Avalon päätti kuitenkin kertoa tietonsa Odessalle. Hän koputti kapteenin hytin oveen. Oven takaa kuului lähestyviä askelia, ja hetki myöhemmin ovi oli heilahtanut auki. Sen takana seisoivat Odessa.

- Mitä haluat, Odessa kysyi ärtyneenä unisella äänellä.
- Luulen että minulla on aavistus siitä mitä täällä on tapahtumassa, Avalon sanoi ja astui sisään hyttiin ilman Odessan lupaa.

Odessa katsoi Avalonia tulisesti.

- Sinullako olisi aavistus mitä täällä tapahtuu, vaikutat vain unelmoivan päivät pitkät, kuka sinä edes olet, Odessa kysyi vihaisena siitä että Avalon oli astunut hyttiin ilman lupaa.

Avalon viittasi Odessan pöydän ääreen päättäväisellä ilmeellä. Odessa päätti lopulta istuutua pöydän ääreen ja kuunnella mitä Avalonilla oli sanottavana.

- Kun näin nuo mustat olennot, muistui mieleeni Artemisin kertomat vanhat tarinat ja legendat varjoista, Avalon kertoi.
- Varjoista, Odessa kysyi ihmeissään ymmärtämättä sanaakaan.
- Olen maagi ja Artemis on opettajani, hän on aina kertonut minulle tarinoita muinaisista legendoista, Avalon vastasi.

Odessan kuullessaan sanat hän ponkasi seisomaan.

- Olet maagi!?
- Joo, Avalon hymyili aurinkoisesti.
- Oletko ihan varma, et näytä kovin vaaralliselta, Odessa sanoi kurtistaen kulmiaan epäuskoisena.

Avalon vain hymyili, mutta sitten hänen katseensa muuttui taas vakavaksi.

- Mutta, se mitä minun piti sanoa oli että meidän on mentävä Priepedaan missä on opettajani Artemiksen koti. Hän osaa kertoa mitä meidän pitäisi tehdä, Avalon sanoi.

Odessa katsoi häntä miettiväisenä ja ajatteli että tämä voisi myös olla ansa, mutta samalla hän tiesi että tämä outo tyttö ei osannut valehdella noin vain. Lopulta Odessa nyökkäsi sillä hänkin halusi saada selkoa asioista.

- Hyvä on, menemme Priepedaan, Odessa sanoi.

Sitten he lähtivät kävelemään kohti hytin ovea ilmoittaakseen asiasta. Mutta yhtäkkiä he kuuluivat yllättyneitä huutoja kannelta. Odessa ryntäsi ulos Avalon perässään ja huusi Noxia.

Nox saapui paikalle nopeasti.

- Mitä täällä tapahtuu, Odessa karjaisi ja kansi hiljeni hetkessä.
- Ei tarvitse huutaa, Avalon kuiskasi mutta hiljeni kun Odessa mulkaisi häntä pahasti.

Avalon vain hymyili viattomasti ja käänsi katseensa muualle.

Nox vastasi Odessan kysymykseen.

- Me löysimme nuoren pojan yhdestä ruokatynnyristä. Hän väittää että tuli tänne koska hänellä oli kova nälkä.
- Tuokaa se pikku ruokavaras eteeni HETI!!! Odessa karjaisi hurjistuneena.

Miehistö toi Odessan eteen rimpuilevan nuoren pojan.

- Mitä sinä teet laivallani, ruokavaras, Odessa kysyi hyytäväällä äänellä.

Nuori poika kyyristyi tärysten eikä näyttänyt pystyvän puhumaan. Avalonin tuli häntä sääli ja hän astui Odessan eteen.

- Hän on nuori ja peloissaan, sinulla ei ole mitään oikeutta huutaa hänelle ennen kuin sinä olet kuullut hänen tarinansa. Ja ennen kuin hän voi kertoa sen hänen täytyy rauhoittua ja jonkun täytyy kysyä asiallisesti, Avalon puolusti poikaa.

Miehistö henkäisi yllättyneenä. Kukaan ei koskaan ollut asettunut merten pelätyintä päällikköä Odessaa vastaan. Odessa oli hiljaa ja vain tuijotti tätä joko hyvin rohkeaa tai tyhmää pientä tyttöä.

Sitten Odessa alkoi nauraa. Miehistö katsoi häntä hölmistyneenä.

- En tiedä oletko rohkea vai tyhmä, mutta sisua sinulla on, no taidan myöntää tämän ainoan kerran että olet oikeassa, mutta jos poika ei iltaan mennessä ole pystynyt kertomaan tarinaansa, hän saa pian nähdä että kuivana hän ei pysy kauaa, Odessa sanoi ja katsoi sitten tuimasti poikaan joka nyökytteli villisti päätään.
- Kiitos, Avalon sanoi ja hymyili, sitten hän ohjasi pojan hyttiinsä.

Miehistö katsoi kapteeniaan uuden kunnioituksen vallassa. He kaikki tuijottivat häntä kuin hän olisi kultainen aurinko joka tippui juuri taivaalta.

- Mitä te siinä enää odottelette, jos ette pian palaa töihin niin se on te jotka putoatte mereen, Odessa sanoi ja mulkaisi miehistöään vaikka hymyilikin mielessään.
- KYLLÄ KAPTEENI! Miehistö huusi yhdestä suusta ja kumarsi kapteenilleen.

Nox katsoi Odessaa tyytyväisenä ja käveli sitten pois jatkamaan töitään.

Odessa huokaisi. Pitkään aikaan hän ei ollut antanut armoa vastustajalleen, mutta jokin Avalonissa oli saanut hänet muuttamaan mielensä vaikka tämä ärsyttikin häntä hirveästi.

Hän oli juuri astelemassa kohti tikkataulua veneen perässä kun laiva keinahti jyrkästi ja oli vähällä kaatua.

- Kapteeni, myrsky on tulossa meitä kohti suoraan etelästä, jatkammeko eteenpäin vai kierrämmekö sen, märssykorissa seisova mies huusi tiedottaakseen miehistöä.
- Jatkamme suoraan eteenpäin, meidän on päästävä Priepedaan, Odessa huusi ja juuri silloin laiva keinahti uudelleen ja alkoi sataa.

Yhtäkkiä laivan keulasta kuului Avalonin kiljahdus. Kaiken tämän aikana hän oli kävellyt laivan keulaan nähdäkseen maisemia, ja nyt hän roikkui yhdellä kädellä laivan reunalla.

- Nox! Odessa komensi Noxia pelastamaan Avalonin.

Noxin katse siirtyi sinne minne Odessa oli osoittanut ja siellä hän näki Avalonin. Nox pinkaisi juoksuun laivan keulaa kohti. Hän tiesi että aikaa ei olisi paljon. Suuri aalto oli lähestymässä laivaa. Nox tiesi että Avalon ei pystyisi pitämään kiinni aallon iskiessä.

Noxin tullessaan keulalle hän kumartui alas ja ojensi kätensä Avalonille.

- Tartu käteeni, Nox komensi Avalonia samalla kun sivusilmällään näki aallon vain olevan parinkymmenen metrin päässä.

Avalon tarttui Noxin käteen ja siinä samassa vene keikahti suuresti. Nox puristi Avalonin kättä ja veti pelokkaan tytön takaisin laivan kannelle. He juoksivat liukkaalla kannella päällikön hyttiin.

- Pysy täällä ja lämmittele, Nox sanoi ja ryntäsi ulos myrskyyn auttamaan Odessaa.
- Ja muista ÄLÄ KOSKE MIHINKÄÄN, Nox määräsi Avalonia tietäen että Odessa tappaisi vielä jonkun jos Avalon siirtäisi jotain.

Sade sumensi kaiken ja ainoa joka näki minne laiva oli menossa oli mies märssykorissa.

- Suuri kallio on suoraan edessämme, mies huusi Odessalle ja hänen miehistölleen.

Odessan kuullessaan sanat hän käänsi ruoria itään. Laiva vaihtoi kurssia itään päin. Jossain sateen takana näkyi kaupunki. Se oli hyvin vaikea erottaa mutta Odessa tunsu maan lähestyvän. Monet miehistössä oksensivat laidan yli. Näin paha myrskyä he eivät olleet kokeneen pitkään aikaan.

Avalon voi pahoin hytissään. Laiva keinui hurjana. Avalon meni ikkunalle ja veti verhot sivuun.

Yhtäkkiä ikkunan alapuolelle ilmestyi pää. Eikä mikä tahansa pää vaan merihirviön pää. Sen pää oli peitetty maailman kovimmilla somuilla jotka olivat merilevän vihreitä. Hirviöllä oli kaksi valtavaa punaista silmää ja sillä oli ainakin viiden metrin pituisten hampaiden rivistö suussaan. Sillä oli päässään kaksi mustaa sarvea jotka sojottivat parinkymmenen metrin

pituisina ylöspäin. Se oli ainakin seitsemänsadan metrin pituinen ja sen pyrstö päättyi valtavaan terävään tummanpunaiseen piikkiin.

Se ui laivan alle ja oli hyökkäämässä. Avalon ryntäsi kannelle ja huusi niin kovaa kuin hänen kurkustaan lähti.

- MERIHIRVIÖ, MERIHIRVIÖ ON LAIVAN ALLA!!!

Luku 3. Merihirviö

Miehistö katsoi Avalonia uskomatta hänen sanoihinsa. He eivät edes ehtineet sanomaan Avalonille mitään ennen kun laivan keulassa oli jo suuri reikä. Laiva keikahti ja vettä alkoi tulvimaan miehistön makuupaikoille. Kuului pamahdus ja vielä toinen. Aallot olivat korkeat eikä rankasta sateesta erottanut kunnolla merihirviötä.

- Pitäkää hirviö loitolla, Odessa komensi miehistöä.

Miehistö ryntäsi toimeen samalla kun Odessa yritti ohjata laivan maalle.

- PAMMMM!!! Kuului kova pamaus ja yhtäkkiä ruokavarasto oli veden vallassa.

Laiva upposi nopeammin samalla kun se lähestyi satamaa.

- OLKAA VAL... Odessa yritti varoittaa mutta liian myöhään.

Laiva keikahti kyljelleen samalla kun kylmä vesi sieppasi laivalla olevat. Odessan upotessa pinnan alle hän näki hirviön omin silmin. Se oli kammottava ja Odessa joutui hetkessä pakokauhun valtaan. Hän yritti uida kauemmas, mutta hirviö oli myös hyvin nopea. Sen vihreät suomut kimmelsivät vedessä. Odessa ui edestakaisin jotta harhauttaisi merihirviön. Tekniikka vaikutti toimivan. Hirviö yritti seurata Odessaa mutta ei onnistunut. Se heilautti vihaisesti pyrstöään ja lähti sen jälkeen jahtaamaan muita miehistön jäseniä.

Odessan päästessään pinnalle hän haukkoi henkeä. Hän yritti etsiä Avalonia katseellaan, mutta ei nähnyt tätä missään. Sen lisäksi myrsky oli pahenemassa. Jos alkaisi salamoida ja salama iskisi veteen, he kuolisivat hetkessä. Heidän oli päästävä rantaan.

- Odessa! Kuului Avalonin huuto ihan hänen läheltään.

Odessa käännähti vedessä ja näki takanaan Avalonin joka roikkui yhden pelastusveneeseen kyljessä. Odessa ui nopeasti tämän luokse ja auttoi tämän veneeseen. Odessa kiipesi perässä.

- Meidän on pelastettava mahdollisimman monta miehistön jäsentä, Odessa huusi Avalonille aaltojen pauhun yli.
- Hyvä on, mutta vene ei kestä kymmentä enempää, Avalon sanoi ja vilkaisi sitten ympärilleen.

Merihirviö pyöriskeli nyt miehistön ympärillä. Koko miehistö oli kasaantunut yhteen. Mutta heillä oli selvästi vaikeuksia pysyä pinnalla hirviön vaaniessa heitä.

Juuri silloin Avalonin päähän pälkähti ajatus. Hän käännähti kohti Odessaa niin nopeasti että vene oli vähällä kaatua.

- Varo vähän! Odessa tiuskaisi ja oli alkamaisillaan soutaa kohti miehistöä.
- Odessa odota, Avalon sanoi.
- Minun miehistöni on tuolla ja minä aion pelastaa heidät! Odessa huusi hänelle.
- Minulla on parempi ajatus, Avalon sanoi.
- No anna kuulua, mutta nopeasti, Odessa luovutti ja käänsi katseensa Avaloniin.
- Olen lukenut merihirviöistä, ja olen aika varma että myrsky ja merihirviö eivät sattumalta osuneet juuri samaan aikaan, vaan yleensä myrskyt seuraavat merihirviöitä, eli se on tavallaan merihirviöt jotka luovat ne. Eli jos saamme hirviön häädettyä, myrsky häipyä samalla, Avalon sanoi ja veti henkeä.
- Mitä ajattelit tehdä asialle, Odessa tiuskaisi vaikka tieto olikin saanut hänen kiinnostuksensa heräämään.
- Merihirviöt jahtaavat aina laivoja, ja koska minulla on taikasauva voisin luoda illuusion laivasta, maasta vastakkaiseen suuntaan, ja ampua samalla punaisia kipinöitä laivan suuntaan, sillä merihirviöt inhoavat punaista väriä ja se kiinnittäisi sen huomion illuusiolaivaan, Avalon sanoi.
- Oletko varma että se on turvallista, Odessa kysyi epäillen.

Avalon nyökkäsi.

- Hyvä on tee se, mutta äkkiä, Odessa sanoi.

Avalon veti taikasauvansa kaapunsa hihasta ja nousi seisomaan keinuvassa veneessä.

- Navis illusio! hän huusi ja osoitti taikasauvallaan kohti länttä.

Sinne ilmestyi suuri purjelaiva. Sitten Avalon nosti uudestaan sauvansa ja huusi tällä kertaa.

- Scintilla ignis!

Hänen sauvansa päästä ryöppysi punaisia kipinöitä laivan suuntaan. Merihirviön pää kääntyi heti ja se karjaisi vertahyytävästi ja lähti uimaan huimaa vauhtia kohti illuusiota.

- Äkkiä meillä ei ole paljon aikaa, Avalon huusi Odessalle.

Odessa nyökkäsi ja lähti soutamaan kohti miehistöään. Heti kun he olivat saapuneet sinne, he nostivat osan miehistöstä (Nox mukaan lukien) heidän veneeseensä ja muut kiipesivät kahteen muuhun pelastusveneeseen.

Avalonia huimasi, sillä illuusion tekeminen vei paljon voimia. Oli vaikea kehittää jotain mikä ei ollut totta mutta näytti täysin todentuntoiselta. Hän oli lähellä kaatua, mutta Odessa sai hänestä kiinni ja laski hänet hitaasti veneen pohjalle makaamaan. Avalon oli näkevinään tämän kasvoilla huolta mutta ei voinut olla varma.

- Missä Erix on, Avalon kysyi heikosti Odessalta.
- Erix? Odessa kysyi hämmentyneenä.
- Poika, ruokavaras, Avalon sanoi ja Odessan ilme muuttui heti.
- Mitä väliä, Odessa sanoi ilmeettömästi.

- Hän on vasta lapsi, Avalon sanoi tiukasti.

Ja juuri silloin he kuulivat heikon huudon sieltä mihin heidän laivansa oli uponnut. Odessa näki siellä sen pojan joka oli ollut ruokavarkaissa hänen laivallaan. Hän epäröi. Pelastaisiko hän pojan oman henkensä uhalla.

Poika räpiköi hurjasti ja pian hän oli melkein täysin veden alla, vain käsi näkyi. Odessa ei kestänyt katsella sitä toimeettomana, joten hän hyppäsi veteen ja lähti uimaan varmoin vedoin kohti poikaa. Hän syöksyi eteenpäin ja sai juuri kiinni pojasta ennen kuin tämä olisi vajonnut kokonaan veden alle.

Hän nosti pojan reppuselkäänsä ja lähti uimaan takaisin. Mutta juuri silloin hänen takaansa kuului karjaisu joka kertoi että merihirviö oli tulossa takaisin entistä vihaisempana tajuttuaan, että illuusiolaiva ei ollutkaan aito.

Odessa ui niin kovaa kuin pääsi ja hyppäsi veneeseen pojan kanssa samalla kun Nox alkoi soutamaan nopeasti kohti rantaa.

Kaksi muuta pelastusvenettä seurasi heitä.

He soutivat kilpaa itse kuoleman kanssa. Ja se olikin vain sekunneista kiinni. Sillä jos he eivät juuri silloin olisi saapuneet rantaan olisivat he joutuneet päivälliseksi. Merihirviö karjui kun tajusi että sen saalis oli päässyt pakoon ja katsoi heitä raivoissaan, sen valtavat silmät leimuten heidän juostessa pois rannalta.

He olivat pelastuneet, mutta laiva oli tuhoutunut ja osa miehistöstä hukkunut.

Luku 4. Artemis

Odessa oli pahalla tuulella. Ja syystäkin. Hänen hyvä laivansa oli vajonnut veden alle ja osa miehistön jäsenistä hukkunut.

He olivat leiriytyneet rannan reunalle, ja päättivät pysyä siinä. He lähettäisivät pari henkilöä kaupunkiin kun sille oli tarvetta. Avalon oli parantanut ja elvyttänyt monia ja Odessa oli hänelle syvästi kiitollinen, ja pisti muistiin että Avalon saisi sitten kun tästä oltiin selvitty ja uusi laiva hankittu, opettaa miehistölle miten elvytettiin.

Nyt Avalon makasi nurmikolla hieman kauempana loven uupuneen eikä Odessalla ollut nyt halua taikka aikaa mennä keskustelemaan hänen kanssaan.

Nyt Odessa etsiskeli Noxia heidän väliaikaisten teltojensa keskeltä.

- Missä ihmeessä hän on, Odessa jupisi itselleen.

Juuri silloin Erix käveli hänen ohitseensa. Poika oli ollut aivan hiljaa Odessan pelastettua hänet, ja vain mutissut hiljaisen kiitoksen joka kuitenkin tähän hätään riitti Odessalle vaikka hän kyllä ottaisi asian puheeksi sitten kun aika koittaisi.

Nyt Erix suunnisti kohti Avalonia. Avalon oli ainoa jolle Erix suostui keskustelemaan vapaasti.

Odessa huomasi että oli taas seisahtanut paikalleen vaipuneena ajatuksiinsa. Hän huokaisi jälleen ja jatkoi sitten taas Noxin etsintöjään.

Vartin jälkeen leirin toisesta päästä hän löysi Noxin jakelemasta ohjeita miehistölle. Odessa muistutti itseään että hänen pitäisi käskeä Noxia lepäämään jotta tämä ei uuvuttaisi itseään.

- Nox! Odessa huudahti.

Nox käännähti hänen suuntaansa ja tuli hänen luokseen päätään kumartaen.

- Mitä asiaa? Nox kysyi.
- Montako miestä menetimme? Odessa kysyi tuskan repiessä häntä sisältä päin.

Noxin ilme synkkeni.

- Seitsemän, hän sanoi hiljaa.

Odessa huimasi ja oli vähällä ettei hän olisi kaatunut. Hän huokaisi ja käski sitten Noxia ja viittä muuta miestä keräämään rannalle ajautuneita roskia ja sytyttämään niistä kokon kuolleiden kunnioitukseksi.

Nox nyökkäsi.

Sitten Odessa otti itseään niskasta kiinni ja lähti kohti Avalonia ja Erixiä.

Kun hän saapui sinne Erix oli syvässä unessa Avalonin vieressä ja hän näki Avalonin katselevan taivaalle.

- Mitä meidän pitää tehdä nyt, sanoit jotain varjoista, Odessa kysyi Avalonilta.

Avalon käänsi sinisen katseensa häneen ja vastasi.

- Meidän on puhuttava opettajalleni Artemikselle, hän voi kertoa meille varjoista ja mitä täällä tapahtuu.
- Selvä, lähdemme huomenna aamupalan jälkeen Priededaan tapaamaan Artemista, sinä, Erix, Nox ja minä, Odessa sanoi.

Avalon nyökkäsi ja hänen kasvoilleen levisi viaton hymy ja hän käänsi katseensa takaisin taivaalle. Odessa käänsi katseensa Erixiin ja tahtomattaan hän myönsi itselleen että oli alkanut pitää pikku ruokavarkaasta.

Kun Odessa sinä iltana meni nukkumaan hän oli levoton sillä ei voinut ollenkaan ennustaa mitä huomenna tapahtuisi. Tavallisesti hänellä oli aina suunnitelma tai ainakin ajatus siitä mitä tekisi huomenna.

Lopulta hän nukahti ja näki koko yön levottomia unia.

Aamulla Avalon nousi nopeasti kun muisti mitä Odessa oli eilen sanonut. Hän pääsisi pitkästä aikaa taas näkemään Artemiksen.

Hän herätti Erixin joka nukkui hänen viereisessä teltassaan. He menivät yhdessä nuotiolle leirin keskelle ja tapasivat siellä Odessan ja Noxin jotka olivat jo aamupalan kimpussa.

Nox ojensi heillekin aamupalaa ja niin he söivät hiljaisuuden vallitessa.

Aamupalan jälkeen Odessa selitti suunnitelman.

- Siis, me menemme ensin tämän Artemiksen luokse joka osaa kertoa meille mitä täällä tapahtuu ja mitä meidän pitäisi tehdä nyt, sen lisäksi meidän on ostettava lisää ruokaa ja aseita, sekä kerättävä puuta uuteen laivaan, Odessa sanoi ja huokaisi.
- Tekö aiotte rakentaa ihan itse uuden laivan, Avalon kysyi silmät suurina.

Odessa nyökkäsi.

- Niin siistiä, Avalon sanoi silmät kimaltaen.

Nox katsoi häntä ärsyyntyneenä. Odessa vain naurahti tilanteelle ja kääntyi sitten Erixin päin.

- Vaikka olenkin alkanut tykkäämään sinusta, pikku ruokavaras, se ei tarkoita ettetkö olisi minulle velassa siitä että pelastin henkesi. Joten saat tulla mukaan ja auttaa meitä, Odessa sanoi pojalle ja ojensi sitten tälle pienen tikarin.

Erix hymyili Odessalle viattomasti.

- Mihin suuntaan Priepeda oikein sijaitsee, Erix kysyi ymmärtämättä minne he olivat menossa.
- Jos seuraamme rantaa tulemme Priepedaan jossain vaiheessa, Avalon vastasi.

Kun kaikki olivat syöneet aamupalat he sammuttivat nuotion ja lähti kävelemään Priepedaan kohti. Merestä tuleva tuuli puhalsi ja hiekka rapisi kenkien alla. Odessa, Nox, Avalon ja Erix kävelivät kauan hiljaisuuden vallassa kohti Priepedaa kunnes Erix ei enään jaksanut olla hiljaa.

- Miksi sinä olet merirosvo, Erix ihmetteli ja katsoi Odessaa ihmeissään.
- Isäni oli, joten perin sen häneltä, Odessa vastasi nopeasti ja lopetti siihen keskustelun.

Kahden tunnin vaelluksen jälkeen ryhmä astui Priepedaan. Siellä oli kova melu ja paljon pieniä puoteja joissa myytiin kaikenlaisia tavaroita. Priepedaa kutsuttiin usein kauppiaiden kyläksi koska sinne oli kauppiaiden helppo päästä ja siellä oli paljon kauppoja.

- Tännepäin, Avalon ohjasi muita ja johti heidät Artemiksen pienelle mökille.

Mökki oli punertavan ruskea hirsimökki. Se oli hyvin pieni ja savupiipusta tuprutti sinistä savua. Erix tuijotti savua ihmeissään. Avalon koputti oveen kaksi hidasta kertaa, kolme nopeaa, neljä hidasta ja lopuksi kolme nopeaa. Ovi avautui hitaasti ja ulos astui vanha mies jolla oli pitkä parta ja hauska hattu päässään.

- Avalon, mies sanoi iloisesti ja halasi häntä kuin omaa lastaan.

Sen jälkeen Artemisin katse siirtyi Odessaan, Noxiin ja Erixiin. Hän katsoi heitä tuimalla katseella eikä vaikuttanut iloiselta.

- Keitä nämä ovat, Artemis kysyi Avalonilta.
- Voin selittää myöhemmin mutta minulla on sinulle tärkeää asiaa, Avalon sanoi tiukasti.

Kaikki astuivat sisään hirsimökkiin ja istuutuivat pienen pöydän ääreen. Artemis kävi keittämässä heille teetä ja hän toi teen kanssa pikkuleipiä. Sitten hän istuutui heidän kanssaan takan ääreen ja kaatoi kaikille teetä koristeellisiin porsliini kuppeihin.

- No niin, ennen kuin kerrot mitä asiaa sinulla on minulle voisit kertoa ketä nämä ystäväsi ovat ja matkanne tarinan, sekä teitkö tehtäväsi jonka takia minä sinut Mabanaan lähetin, Artemis kysyi ja katsoi tiukasti Avalonia tummien kulmakarvojensa alta.
- Ainiin, voi että unohdin kokonaan tehtäväni, Avalon voihkaisi ja katsoi pelokkaana Artemista.

Artemis murahti.

- Ensi kerralla saat tupla töitä tallissa jos et vie tehtävääsi loppuun.

Avalon nyökkäsi ja kakisti sitten kurkkuaan hejh.

- Tässä ovat minun uudet ystäväni, Odessa pelottava merirosvokapteeni, Nox kauhea oikeakäsi ja Erix.

Odessa ja Nox mulkaisivat Avalonia kun taas Erix näytti tyytyväiseltä.

- Hauska tutustua, Artemis sanoi.
- Meillä on huonoja uutisia, Avalon sanoi jännittyneenä ja ei pystynyt kohtaamaan opettajansa katsetta.

Artemis katsoi Avalonia kulmat kurtussa.

- No...? Artemis kysyi.

.....

....

...

..

.

- Ööööööööö.....ME VAPAUTETTIIN VARJOT, Avalon vinkaisi.

Artemis oli hiljaa ja katsoi heitä silmät suurina. Sitten talossa jyrähti.

Avalon, Odessa, Nox ja Erix kyyristyivät peloissaan Artemiksen leimuavan katseen alla.

- MITÄ SINÄ SANOI, Artemis karjui raivoissaan.

Sitten Artemis alkoi kävelemään edestakaisin huoneen poikki kulmat vielä enemmän kurtussa ja päästäen murahduksia.

- Meidän täytyy saada tietää varjoista ja Kazarista, jotta voimme pysäyttää varjot, Avalon pyysi nätisti opettajaltaan.
- EI SE NIIN HELPPOA OLE, MITÄ SINÄ OIKEIN LUULET, MIHIN KAIKKI SE TIETO JOTA OLEN OPETTANUT SINULLE ON MENNYT, Artemis karjui.
- Ööö, toisesta korvasta sisään ja toisesta korvasta ulos, Avalon mutisi.
- MITÄ SINÄ SANOIT, Artemis jatkoi raivoamistaan.
- En mitään, Avalon sanoi viattomasti.

Lopulta puolen tunnin suostuttelemisen jälkeen Artemis suostui kertomaan varjoista ja Kazarista ja Unohdetusta maasta.

Luku 5. Unohdetun maan historia

Artemis huokaisi lopulta ja päätti alkaa kertoa unohdetun maan tarinat ja tarut.

- Olette kaikki kai kuulleet ensimmäisestä varjo tapahtumasta, Artemis sanoi arvaten että kaikki vastaisivat nyökäten.

Avalon nyökkäsi tyytyväisesti sillä välin kun loput pudistivat päätään. Artemis murahti kiukusta ja aloitti kertomisen:

- Tuhansia vuosia sitten Unohdetussa maassa oli kartano. Musta kartano jossa oli kolme kerrosta. Tämä kartano liikkui paikasta paikkaan ja ainoastaan poksahdus varoitti kartanon tulevan. Legendoissa sanotaan että kartano kuitenkin pysähtyi erääseen paikkaan. Siellä asui silloin kaksi pientä lasta. He jollain tavalla vapauttivat ikivarjon, varjoista pahimman. Legenda sanoo että varjo tappoi lapset ja jäi kartanoon asumaan jota nykyään kutsumme Sigrivaksi. Ikivarjon vallatessa maata se kuoli ja siinä syntyi Kazar, Unohdetun maan tumma ja kuollut puoli. Kukaan joka on mennyt sinne ei ole päässyt takaisin ehjänä. Sinne ainoa reitti on pientä jokea pitkin tai suuren ja vaarallisen metsän läpi. Monet kuolevat jo ennen kun tulevat Kazariin. Sanotaan että jos kirous ja toivo kohtaavat, varjot lisäänty.

Artemis hiljentyi hetkeksi ja katsoi ystäväysten katseita. Avalon näytti pelokkaalta vaikka oli kuullut legendan jo monesti. Silloin hän muisti kirouksen jolla hän oli tappanut Vanessan, hän oli langennut käyttämään sitä kaiken raivonsa keskellä. Avalon oli kauhistunut kun tajusi sen.

- Minä lankesin kuolemankirouksen vähän aikaa sitten, Avalon tunnusti tekonsa.

Kaikki mökissä tuijottivat Avalonia ihmeissään. Niin herttainen henkilö oli murhannut toisen ihmisen.

- Odessa oletko sinä ollut puhtaan toivon vallassa viimeaikoina? Avalon kysyi Odessalta.

Odessa nyökkäsi, muistellen kun vain vähän aikaa sitten heidän vihollismerirosvonsa olivat hyökänneet heidän kimppuunsa. Odessa oli pyytänyt, rukoillut, toivonut että toivo joka hänellä oli pelastaisi heidät. Ja niin se oli tehnyt, ja Odessa ei koskaan enää aliarvioisi toivon voimaa.

- Jaha, siinä tuli selitys, eipä muuta, minä häippäsen, Artemis sanoi juosten takahuoneeseen.

Hetken kuluttua alkoi kuulua pauketta, ryskettä ja karjumista.

- Hänellä on vaikeaa hillitä raivoaan, joten ei hätää en usko että enempää kuin puoli mökkiä ehtii tuhoutua ennen kuin hän on rauhoittunut, Avalon sanoi hymyillen.

Muut tuijottivat Avalonia kuin hänelle olisi kasvanut sarvet.

- A... Artemis miten me saadaan nämä varjot pois, Erix kysyi toivoen että Artemis ei polttaisi häntä poroksi.

Artemis tuli ulos huoneesta ja katsoi Erixiä vakavasti. Erix hätkähti Artemisin raivosta punaiseen naamaan.

- En ole varma mutta luulisin että jos te tappaisitte tai saisitte pois ikivarjon muut varjot lähtisivät sen mukana, Artemis arveli hipelöiden partaansa.
- Siis meidän pitää mennä Kazariin ja Sigrivaan, Erix sanoi toivoten että se ei olisi totta.
- Hyvin huomattu, Artemis karjaisi.

Kartemis juoksi takaisin takahuoneeseen.

- Luulen että meidän kannattaisi mennä pois täältä koko mökki tulee räjähtämään tuon keskustelun jälkeen, Avalon varoitti ja astui mökistä ulos.

Muut seurasivat Avalonia ulos eikä paljon sen jälkeen mökki räjähti ja syttyi tuleen. Artemis tuli heidän luokseen mökin raunioiden seasta ja murahti ärsyyntyneenä:

- Tulen mukaan!

Luku 6. Matka alkaa....käääääääk

- Onko teillä pienempi vene jolla voisimme mennä Kazariin, Artemis kysyi ja toivoi ettei hänen tarvitsisi raivostua enää.

Odessa nyökkäsi hitaasti ajatellen sitä paikkaa jonne he olivat tulleet rantaan merihirviöhyökkäyksen jälkeen.

- Minulla on pieni vene mutta sinne on pieni kävelymatka, Odessa sanoi ja huomasi Artemisin ärsyyntyneen katseen valaistuvan.
- Lyhyt? Erix tuijotti Odessaa kuin että hän olisi ihan hullu.
- Sinne kesti noin kaksi tuntia kävellä, Odessa sanoi samalla kun oli jo valmiina lähtemään.

Ryhmällä ei ollut mukana mitään tavaraa koska kaikki oli palanut poroksi Artemiksen raivokohtauksen aikana. He kävelivät Priepedan torille ostamaan matkaevästä ja lähtivät sen

jälkeen kävelemään pelastus venettä päin. Matkan aikana Artemis valitti vähintään tusinan kertaa että hänen jalkansa sattuiivat. Odessa vain pyöritteli silmiään ja lopulta hän käski ankarasti Artemiksen olla hiljaa. Artemis vaikutti hieman pelkäävän Odessaa mutta ei kuitenkaan ikinä voisi tunnustaa sitä itselleen tai muille.

Kun he saapuivat rannalle, miehistö oli siellä vieläkin. He rakensivat uutta laivaa ja monia puita oli kaadettu rannan lähellä olevasta metsästä.

Artemis katsoi tätä kaikkea silmät suurina.

Kun miehistö huomasi heidät, he alkoivat huutaa ja iloita.

Odessa keräsi miehistön koolle ja yhdessä Noxin kanssa selitti mitä he aikoisivat tehdä. Miehistö näytti ensin ärsyyntyneeltä että Odessa jättäisi heidät juuri sillä hetkellä, mutta selitettyään enemmän miehistö lopulta ymmärsi Odessaa.

Sillä välin he muut lastasivat yhden pelastusveneistä täyteen tarpeellisia tavaroita ja kantoivat sen joen viereen. Sitten he hitaasti laskivat sen veteen ja pitivät huolen että veneen tulppa oli tiukasti kiinni.

Lopulta kun Odessa ja Nox palasivat he kaikki olivat valmiita lähtemään. He nousivat veneeseen ja hitaasti he irrottivat köyden ja alkoivat lipua eteenpäin. Vene oli noin kymmenen metriä pitkä ja kolme metriä leveä ja siinä oli pieni purje ja kannen alla varastotilaa. Sen nimi oli Tuulisiipi ja se oli ollut yksi laivan vanhimmista ja parhaimmista pelastusveneistä. Miehistö jäi rannalle huutamaan hyvästejään ja he sanoivat jäävänsä rakentamaan uutta laivaa.

- Laiva on valmis siihen asti kun te palaatte!
- Pitäkää huoli itsestänne!
- Ilmoittakaa kun palaatte!
- Älkää kuolko!

Odessa vilkutti miehistölleen ja kun joki viimein teki mutkan ja sen pää jäi näkyvistä hän käänsi katseensa eteenpäin.

He liikkuivat tuulen voimalla, mutta veneessä oli myös aivot. Heidän onnekseen tuuli oli suotuisa ja he etenivät hyvää vauhtia.

Joki oli noin 15 metriä leveä ja monta kilometriä pitkä. Heidän oli mentävä ihan sen toiseen päähän jotta pääsisivät Kazarin porteille.

He istuivat veneessä sikin sokin. Erix istui keulassa liikuttaen kättä vedessä ja yrittäen napata kalaa. Artemis istui maston vieressä ja luki jotain vanhaa kirjaa joka näytti hajoavan käsiin. Nox seisoi perässä toinen jalka veneen reunalla ja piti vahtia taaksepäin samalla kun ohjasi venettä peräsimen avulla.

Avalon istui veneen reunaa vasten ja näytti nukkuvan. Odessa itse istui keulassa Erixin lähellä. Hän katsoi matka kumppaneitaan ja ajatteli että he olivat hyvin erikoinen seurue.

Kaikki seurueessa tiesivät mitä heitä odotti mutta kukaan ei voinut myöntää sitä itselleen. Joki oli syvä ja aika kapea. Erix hyräili jotain laulua ärsyttääkseen Odessaa.

- Hiljaa senkin pikku poika, Odessa sanoi kiukkuisena Erixille.

Erix hiljeni ja hymy hänen naamallaan valui pois. Yhtäkkiä metsästä kuului kova suhina. Avalon hätkähti kereille ja katsoi ympäri venettä.

- Mikä tuo on, Erix kysyi pelokkaana.
- Kaipa vain tuuli, Avalon sanoi unisena.
- Ei voi, Artemis pudisti päätään.
- Täällä on ihan tyyntä, tuon suhinan pitää tulla jostain muusta, Artemis sanoi ja katsoi metsään.

Ryhmä katsoi metsään kuin että sieltä minä hetkenä hyvänsä hyppäisi hirviö heidän kimppuunsa. Vene kulki hitaasti jokea pitkin tuulenoimalla. Siinä samassa Nox näki jotain karmeaa.

- Varjo, Nox kuiskasi jotta varjo ei näkisi heitä.

Kaikki olivat pakokauhun vallassa paitsi Artemis.

- Varjot eivät pääse tänne sillä ne eivät voi ylittää vettä, Artemis selitti vaikka huoli kivastui hänen kasvoiltaan.
- Miten ne löysivät meidät?!

Avalon oli nyt täysin hereillä ja näytti olevan pakokauhun vallassa kun näki varjon. Avalon kyyristyi veneen kannelle täristen. Hän inhosi varjoja.

- Jatketaan eteenpäin normaalisti, Odessa päätti lopulta ottaen johdon.

Kaikkien yllätykseksi hän käveli Avalonin luokse ja halasi tätä tiukasti. Avalon hätkähti ja halasi sitten Odessaa takaisin.

Nox kääntyi Artemiksen puoleen.

- Kauanko kestää päästä joen toiseen päähän, Nox kysyi Artemikselta.
- Jos olemme nopeita niin kolme vuorokautta, Artemis sanoi ja tähyili synkästi rannalle päin.

Päivä kului, mitään erikoista ei tapahtunut ja kaikki olivat kuolemassa tylsyyteen. Ruokaa oli riittävästi eikä heidän toivon mukaan tarvitsisi tankata matkan aikana. Haukat ja kotkat lentelivät taivaalla jahdaten saaliita tarkkojen silmiensä avulla. Vähän väliä joessa näkyi kaloja. Ne tykkäsivät näyttäytyä pintaan ja Erix yritti napata niitä tuloksetta.

Avalon ei voinut unohtaa varjoa jonka he olivat nähneet aikaisemmin metsässä. Sen musta väri ja pitkä kaapumainen vaate toi Avalonille mieleen epämiellyttävät muistot. Odessa istui veneen pohjalla ja katseli taivasta ja sen valkoisia pilviä.

Lopulta kun aurinko alkoi laskea puiden taakse osa ryhmä päätti mennä nukkumaan. Artemis, Avalon ja Erix menivät veneen kannelle makaamaan. Odessa ja Nox valitsivat kuitenkin valvoa ja pitää vahtia jotta mitään ei tapahtuisi. Ei kestänyt kauan kun Artemiksen kovaääninen kuorsaus kaikui hiljaisessa metsässä.

Ensimmäinen herätä oli Avalon. Hän hiippaili väsyneen Noxin ja Odessan luokse.

- Voitte mennä nukkumaan, Avalon sanoi pehmeällä äänellä.

Nox nyökkäsi ja meni kannelle makaamaan, mutta Odessa jäi vielä vaihtaakseen Avalonin kanssa pari sanaa.

- En ikinä uskoisi että luottaisin sinuun, mutta tässä sitä ollaan, joten tee työsi hyvin, Odessa sanoi ja jätti veneen ja vahdinnan Avalonin tehtäväksi ja meni itse lepäämään.

Avalon nyökkäsi vaikka tiesi että Odessa ei sitä nähnyt. Kello oli luultavasti noin 03:00 aamulla. Aurinko oli vieläkin kaukana piilossa ja Avalon värisi vaikka oli lämmin kesäilma. Tunteja myöhemmin Avalon katsoi auringonnousua lumoutuneena. Auringon valtava hahmo nousi hiljaa ylös halkaisten kaiken pimeyden tieltään, varjot pakenivat pimeisiin piiloihinsa ja elämä näytti heräävänsä eloon. Avalon nousi seisomaan ja avasi kätensä kuin voisi halata aurinkoa. Yö oli ollut pimeä mutta nyt siitä mustuudesta ei näkynyt jälkeäkään. Muut alkoivat heräillä räpytellen silmiään ja maristen aikaisesta herätyksestä.

Avalon taas nautti täysin siemauksin näkymästä niin kauan kuin sitä riitti. Odessa seisahtui hänen vierelleen, ja siinä hetkessä Avalon ei voinut olla ajattelematta miten hyviltä he näyttivät auringonnousu edessään, kun he seisoivat rinta rinnan ystävinä. Merirosvokapteeni ja maagi.

Avalon risti kätensä rinnalleen ja nojasi Odessaan päin täysin ajatuksissaan. Hänen ajatuksensa katkaisi kun hänen nojansa katosi ja hän kaatui pamahtaen veneen kannelle.

- Mitä sinä luulet tekeväsi, Odessa mutisi kun hän käveli pois.

Avalon vain makasi kannella ja hymyili sitten tyhmästi kun näki linnun päästävän jätöksensä jokeen.

- Älkää metelöikö, yritän nukkua, Artemis sanoi.
- Nouse ylös vanha ukko, Erix kiljui täyttä kurkkua.
- Ketä sinä kutsuit ukoksi, Artemis oli nyt täysin hereillä näyttäen tuhat kertaa pelottavammalta kuin varjot.

Veneessä syttyi sekasorto. Se keinui puolelta toiselle Artemiksen yrittäessä ottaa Erix kiinni, samalla kun Erix kiljui. Nox oli lähellä tippua veteen ja Erix törmäsi Odessaan joka kaatui Avalonin päälle. Avalon tunsu itsensä pelottavan paljon pannukakuksi. Mutta sitten jokin kiinnitti hänen huomionsa. He olivat yhtäkkiä alkaneet liikkua nopeammin eteenpäin. Ja tuulta ei ollut juuri ollenkaan. He olivat ajautuneet virtaukseen. Ja sitten Avalon näki joen loppuvan yhtäkkiä. Vesiputous!

- Vesiputous edessä, lopettakaa, vesiputous, Avalon huusi ja kaikki pysäyttivät toimintansa sillä sekunnilla.

Nox meni peräsimen luokse ja valmistautui.

- Kaikki makaamaan kannelle, pitäkää kiinni jostain tukevasta, tästä tulee rajua, Odessa sanoi.

Artemis otti Erixin viereensä ja sanoi pitävänsä huolta pojasta.

- Ja siitä että hän oppii käytöstavoille, Artemis mutisi.

Odessa veti Avalonin viereensä ja he tarrasivat kiinni veneen keulasta. Vesiputous lähenei huimaa vauhtia. Avalon sulki silmänsä ja tiukensi otteensa Odessasta. Odessa teki samoin mutta ei sulkenut silmiään. Vuosien varrella hän oli oppinut kohtaamaan varat silmästä silmään. Viholliselle piti näyttää kuka päättää. Ja tällä kertaa se vihollinen oli...vesiputous.

He olivat nyt melkein vesiputouksen reunalla. Ja sitten he olivat reunalla, ja silloin Avalon avasi silmänsä ja huomasi kauhukseen että vesiputouksen lopusta työntyi kalliosta ulos teräviä kiviä. He eivät koskaan selviäisi pudotuksesta. Avalon nousi seisomaan sivuuttaen pelkonsa ja veti taikasauvansa esiin.

- Tutela et volantes, Avalon huusi kaksi loitsua samalla.

Heidän veneensä ympärille ilmestyi suojakupla ja he alkoivat hitaasti leijua ylös vedestä. Avalon tunsu miten hänen voimansa imeytyivät ja hänen oli vaikea pitää kahta vahvaa loitsua yllä samaan aikaan. Hän laski heidät hitaasti vesiputouksen jälkeen jatkuvaan jokeen ja päästi loitsut. Vene alkoi taas liikkua hitaasti eteenpäin kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Loput päivästä sujui ilman pahempia ongelmia. Odessa ja Nox olivat pelanneet korttia lähes koko päivän, Artemis oli pitänyt Erixille pitkän puhuttelun siitä miksi häntä ei saisi kutsua vanhaksi ukoksi ja Avalon oli istunut keulassa ja katsonut vedessä uiskentelevia kaloja.

Yö alkoi lähestymään ja Avalon oli jo hyvin väsynyt. Hän haukotteli vähän väliä eikä millään pystynyt pitämään silmiään auki. Odessan huomattua tämän hän meni Avalonille ja sanoi:

- Mene sinä nukkumaan minä voin pitää vahtia.
- Mutta pidit vahtia viimeyönä, miten jaksat, Avalon vastasi lähes nukkuen.
- Olen merirosvo pärjään kaiken, Odessa vastasi ylpeänä.
- Öhöm, Artemis yskäisi.
- Minä voin pitää vahtia, olenhan minä kuitenkin Priededan paras maagi, Artemis sanoi ja viittasi muut nukkumaan.

Muut ryhmässä katsoivat toisiaan tietämättä jos luottaisivat Artemikseen. Odessa arveli että hän luultavasti nukahtaisi yön aikana.

- Ei tarvitse, Odessa vastasi ja katseli Artemiksen menevän makuulle kannelle.

Kun Artemis oli nukahtanut Avalon hiippaili Odessan luokse.

- Voin pitää sinulle seuraa, Avalon sanoi ja istahti Odessan vierelle.

- Mutta älä vihastu jos nukahdan.
- En tietenkään, Odessa sanoi hymyillen.

He katselivat auringonlaskua hiljaisuuden keskellä. Tuulen humina ja veden loiske olivat ainoat äänet jotka kuuluivat metsässä.

Vähän ajan päästä Avalon kuitenkin nukahti. Odessa kantoi hänet Artemiksen, Noxin ja Erixin viereen ja asetti se jälkeen lampaan villasta tehdyn peiton Avalonin päälle.

Seuraavana aamuna Artemis oli se joka heräsi ensimmäisenä.

- Hakuna matata, Artemis huusi ilmaan saadakseen itsensä hereille.

Odessa yritti hiljentää Artemista mutta liian myöhään muut olivat jo heränneet Artemiksen huutoon. Nox, Avalon ja Erix katsoivat Artemisiä kiukuissena. Artemis yritti leikkiä että mitään tästä ei olisi tapahtunut.

Erix alkoi heti hokea että Artemis on ukko. Ja taas alkoi sota. Vene oli lähellä keikahtaa nurin.

Avalon istui Odessan kanssa keulassa katsellen tätä kaikkea. Sitten Avalon kääntyi Odessan puoleen sivuuttaen kaiken muun.

- Eikös me tänään päästä joen toiseen päähän, hän kysyi Odessalta.
- Toivon mukaan, Odessa mutisi tähyillen rannalle.

Siellä kuhisi varjoja, ne katsoivat heitä mustien huppujensa alta nälkäisinä.

- Mitä oikein tapahtuu jos varjo hyökkää kimppuusi, Odessa kysyi Avalonilta.
- No tavallisesti haavoitut vain pahasti, mutta jos varjo onnistuu purra sinua ja sen hampaista tippuu myrkyä vereesi, niin kahden tunnin päästä alat palamaan sisältäpäin ja kuolet melkein heti hyvin tuskallisen kuoleman, mutta pahimmassa tapauksessa jos katsot varjoa silmiin edes hetken, sinusta tulee varjo ja et voi enää millään palata entisellesi.
- Sen lisäksi varjot kammoksuvat auringon valoa, ja ovat vaarallisimpia öisin, mutta jotkut varjot ovat hyviä, ne eivät käy kimppuun ilman syytä, nämä varjot ovat niitä joilla oli hyvin vahva mieli silloin kun he muuttuivat eivätkä he tulleet hulluksi vaikka muuttuivat varjoksi, se on kuitenkin harvinaista, Avalon sanoi muistaen kaiken ulkoa.
- Entä miten varjoja sitten tuhotaan tai hallitaan, Odessa kysyi.
- No ainoastaan varjojen kuningas tai kuningatar voi hallita niitä, ja mitä tappamiseen tulee, sellaisen voi tappaa jos valoa osuu suoraan niiden silmiin, ne tietävät sen ja siksi niillä on huput, ne voi kuitenkin myös tappaa tappamalla niiden kuninkaan tai kuningattaren, se tappaa kaikki varjot heti, Avalon selitti.

Odessa näytti mietiskelevältä.

- Mitä mietit, Avalon kysyi.
- Että miten selviämme hengissä kun astumme maihin joen toisessa päässä, Odessa vastasi huolestuneena.
- No paras tapa on sytyttää mahdollisimman monta lyhtyä, Avalon sanoi.

Odessa nyökkäsi.

Päivä kului, riidat loppui puolen päivän aikaan kun kaikki valittivat nälästään.

Avalon jakoi kaikille suuret annokset kala keittoa jonka hän oli valmistanut. Syötyään he keskustelivat miten pääsisivät Kazarin porteille ehjinä. Kaikki olivat samaa mieltä että kaikki heidän lyhtynsä oli sytytettävä ja että Nox kävelisi joukon viimeisenä turvaten heidän selustansa.

Yhtäkkiä heidän keskustelunsa keskeytyi kun vene tömähti pehmeästi johonkin. Oli ilta ja pimeää joten oli vaikea nähdä mutta kun Odessa sytytti lyhdyn he kaikki näkivät pehmeän ruohikon.

- Olemme saapuneet joen toiseen päähän, Odessa kuiskasi ja tunsu miten jännitys tiivistyi, seikkailu oli vasta aluillaan.

Luku 7. Kazarin portit

Kun kaikki tavarat oli pakattu reppuihin, reppu nostettu mihin, matkailijat nousseet maihin ja vene kiinnitetty, olivat he vihdoin valmiita lähtemään kohti Kazarin portteja, jotka olivat noin 300 metrin päässä heistä toisella puolella kuollutta pusikkoa. Kaikki lyhdyt oli sytytetty ja Odessa johti seuruetta roihuava keppi kädessään. Nox tuli viimeisenä niin kuin oli suunniteltu, miekka esillä ja lyhty toisessa kädessä.

Oli hyvin pimeää, lyhdyt valaisivat vain hieman heidän ympäristöään. He törmäilivät usein toisiinsa ja kun he viimein saavuttivat pusikon, kuului heidän takaansa kahahdus. Nox kääntyi sekunnissa ympäri ja ojensi lyhty kättään eteenpäin jotta näkisi paremmin. Valon reunassa näkyi kolmen varjon ääriiivat.

- Varjoja, Nox sanoi muille ja siinä samassa Avalon ja Artemis olivat sauvat ojossa molemmat syytäen puhtaan valkoista hyvin kirkasta valoa kohti varjoja.

Varjot räähkyivät kun valo tuli niiden lähelle. Valo kirkastui sietämättömäksi jopa heille ja se kirkasti koko pimeän yön hetkeksi niin että he ehtivät nähdä vilaukselta miten varjot kiiruhtivat pois näkyvistä.

Artemis ja Avalon sammuttivat valon nopeasti ja puuskuttivat hengästyneinä valon viemän energian takia.

- Mennään ennen kuin ne tulevat takaisin, Erix sanoi ja niin he lähtivät ilman vastalauseita juoksemaan kohti portteja välittämättä kuolleen pusikon tarketuista oksista. He kaikki saivat monia viilto haavoja naamaan ja käsiin mutta eivät juuri siinä tilanteessa jaksaneet välittää.

He saapuivat porttien eteen hengästyneinä ja kun he katsoivat ylöspäin heidän silmänsä laajenivat kunnioituksesta.

Portit olivat valtavat, ne olivat ainakin 80 metriä korkeat ja 30 metriä leveät. Ne olivat piki mustat, paitsi kahvat ja koristukset. Kahvat olivat puhdasta kultaa ja ne olivat valtavat renkaat, niin että suuren hevosenkin kavio mahtuisi niistä läpi. Kulta koristeita oli ympäri portteja. Suurin osa niistä esitti liekkejä mutta osa oli myös laivoja ja hurrikaaneja. Koko porttia olisi voinut tutkia ja ihastella tuntikausia mutta nyt siihen ei ollut aikaa. Portissa ei ollut avaimen reikää joten sitä ei saanut lukkoon muulla kuin taialla.

Avalon käveli portin luokse ja mutisi pari sanaa kopauttaen sauvallaan porttia kolmesti.

- Ostende mihi secretum tuum, hän lausui silmät kiinni kuin tunnustellen jotain.

Sitten hän avasi silmänsä ilmoittaen että porteissa ei ollut minkäänlaisia loitsuja tai kirouksia.

Joten Odessa käveli niiden luokse ja yksinkertaisesti veti toisesta kahvasta.

Portti ei liikahtanutkaan. Odessan kasvot punastuivat raivosta kun hän oli nolannut muiden edessä itsensä kokonaan saamatta yhtä tavallista porttia auki. No ehkä ei ihan tavallista mutta kuitenkin.

Nox meni toisen portin luokse ja veti. Mitään ei tapahtunut. Avalon asteli Noxin tilalle ja niin hän ja Odessa vetivät kummatkin eri kahvoista samaan aikaan. Portit aukenivat heilahtaen päästämättä ääntäkään. Avalon ja Odessa lennähtivät kumpikin taaksepäin. Muut tuijottivat Avalonia uskomatta silmiään, miten Avalon oli yhtäkkiä saanut portin auki vaikka häntä monta kertaa vahvempi Nox ei ollut saanut sitä edes liikahtamaan, ja miten Odessa nyt yhtäkkiä kun Avalon tuli apuun sai portin auki.

Kysymyksiä oli muille vaikka jaettavaksi, mutta yhteenkään ei ikävä kyllä kukaan tiennyt vastausta.

Avalon ja Odessa nousivat ylös pudistellen vaatteitaan. Sitten he kävelivät kohti porttia jonka toisella puolella näkyi vain mustaa. He epäröivät hieman mutta sitten Avalon veti syvään henkeä astuen mustuuteen. Hän ei nähnyt mitään mutta jatkoi eteenpäin kuullessaan muiden askelet takanaan.

Meni viisi minuuttia ja yhtäkkiä mustuus alkoi hälventyä ja hetkeä myöhemmin Avalon kaatui eteenpäin tömähtäen märkään suohon. Muut tulivat hänen perässään ja kompastuivat häneen, kaatuen sen jälkeen älähtäen maahan.

- Mitä sinä teet, Nox murahti pinon ylimmäisenä muiden vaikeroidessa hänen allaan.

Avalon ponnisti ylöspäin ja muut kaatuivat jälleen suohon.

Kun lopulta parin kiistan jälkeen he olivat valmiita jatkamaan matkaa heidän vaatteensa olivat läpimärkiä ja he kaikki näyttivät hyvin surkeilta, likaisine naamoineen ja rikkinäisine vaatteineen.

Kun he viimein alkoivat tarpoa eteenpäin suosta välittämättä, tietenkään aurinkoa ei näkynyt missään, sen sijaan tummia pilviä oli alkanut kerääntyä taivaanrantaan ja ne enteilivät sadetta ja myrskyä. Avalon huokaisi syvään kun tunsi jälleen uuden mutakokkareen liukuvan hänen kenkensä sisälle.

Artemis valitti että hänen paikkansa kolottivat ja Erix valitti jalkakivusta. Nox murahteli vähän väliä, ja Odessa ja Avalon jatkoivat eteenpäin tarpomista hiljaisina ja päättäväisinä.

Näin jatkui matka. Kaatuneita ja kuolleita puita näkyi joka puolella ja vähän väliä he kompastelivat paksuihin juuriin jotka tulivat näkyviin suosta.

Sammalta oli myös suuret määrät ympäri suota ja he liukastelivat siinä melkein joka viides sekunti.

Mitään muuta kuin loputonta suota ei näkynyt. Noin iltapäivällä kolmen aikaan alkoi taivaanrannassa näkyä tummia vuoren huippuja.

Tuli ilta ja tuli yö, ja juuri kun taivas alkoi taas vaalentua aamun lähestyessä alkoi sataa.

Mieli ala oli vain laskenut seurueen keskuudessa eikä sen kohottamiseksi ollut juuri mitään tehtävissä. Sade vain yltyi aamun valjetessa ja aurinkoa ei sinäkään päivänä nähty edes vilaukselta.

Kului kolme pitkää lohdutonta ja pimeää päivää, he nukkuivat ja söivät aina silloin tällöin mutta useimmiten he vain tarpoivat eteenpäin sivuuttaen paikkojen kolotuksen ja silmien puutumisen.

Kun neljännen päivän aamu valkeni alkoi ukkostaa. Salammat iskivät vain parin kilometrin päässä heistä eikä missään näkynyt ristin sielua. He ihmettelivät missä kaikki varjot olivat, sillä eikös tämä ollut varjojen maa mutta sitten Avalon selitti heille että varjot eivät enää Kazarin kuihtuessa tykänneet asua siellä ja siksi niitä oli alkanut tulla rajan yli. Mutta suurin osa asui Sigrivassa paksujen kivimuurien suojassa.

Kun tuli ilta ja he leiriytyivät kitukasvuisen männyn juureen. Silloin Nox alkoi viimein puhua.

- Me olemme tarponeet nyt melkein neljä vuorokautta suossa ja rämeessä, sateessa ja ukkosessa. Me emme yksinkertaisesti jaksata tätä enää, vaatteemme ovat likomärkiä, ruokamme alkaa olla lopussa eikä kunnollista suojaa ole näkynyt. Me olemme väsyneitä ja me haluamme kääntyä takaisin, Nox sanoi suorat sanat katsomatta Odessaa tai Avalonia silmiin.

Erix ja Artemis seisoivat taustalla katsellen jalkoihinsa. Sitten Artemis astui Avalonin luokse.

- Olin väärässä anteeksi, hän sanoi.

Avalon nosti kulmiaan kysyvänä eikä ymmärtänyt ollenkaan mistä Artemis puhui.

- Vaikka varjojen ilmestyminen olisi ollut teidän syytänne, ei teidän silti tarvitse tehdä tätä voitte vielä kääntyä takaisin, joku muu voi tehdä tämän puolestamme, Artemis vastasi Avalonin kysyvään ilmeeseen.

Ja silloin oli kuin myrsky olisi puhjennut. Avalonia ei koskaan oltu nähty näin vihaisena eikä tulla luultavasti näkemäänkään.

- En olisi sinusta uskonut, odotin sinulta enemmän Artemis, olet rakas ja taitava opettajani jota minä kunnioitan syvästi mutta tätä en salli, Avalon sanoi hiljaa tuijottaen raivoissaan Artemiksen pelästyneitä kasvoja.
- Ei tässä ole vain kyse meistä, koko ihmiskunnan kohtalo riippuu nyt meissä, ehkä me nyt voimme kääntyä takaisin mutta mitä se auttaisi, ei kukaan tee tätä puolestamme, kaikki ajattelevat juuri noin, meidän on kannettava taakka jonka harteillemme otimme loppuun asti, Avalon sanoi ennen kuin jatkoi vetäen ensin henkeä.
- Minä tai Odessa emme teitä tälle matkalle pakottaneet, te tulitte itse ja voitte nytkin kääntyä takaisin jos niin haluatte, mutta kuulkaa tämä, ei historian ja kirjojen sankareista tullut sankareita aloittamalla jotain rohkeaa mutta jättämällä sen sitten kesken kun asiat eivät menneet niin kuin he toivoivat, he jatkoivat vaikeuksista huolimatta ja se tekee heistä sankareita, ajattele jos nyt joku tuolla jossain kaukana lukeekin meidän tarinaamme, oletko sinä valmis pettämään lukijan oman pelkuruutesi tähden, he luottavat meihin, ja nyt meidän on aika luottaa itseemme, Avalon sanoi ja astui taaksepäin.

Artemis, Nox ja Erix seisoivat pöllumystyneinä paikoillaan tietämättä mitä tehdä. Odessa astui esiin taputtaen ensin Avalonia olalle kuin sanoen että Odessa oli hänen puolellaan loppuun asti.

- Te saatte tehdä päätöksenne itse mutta minä ja Avalon jatkamme huomenna heti aamulla, jos teillä ei siihen asti ole vastausta me jatkamme ilman teitä, Odessa sanoi luoden.
- Sigrivaan ei ole pitkä matka, mielestäni meidän pitäisi jatkaa matkaa nyt kun meillä on näin vähän jäljellä, Erix sanoi Artemikselle ja Noxille tiukasti.
- Tuolla se on, Erix osoitti pientä tumman harmaata pistettä maisemassa.

Muut ryhmässä käännähtivät nopeasti katsomaan sinne minne Erix oli osoittanut. Avalon, Odessa ja Nox näkivät pienen pisteen parin minuutin etsimisen jälkeen. Mutta Artemis ei millään löytänyt Sigrivaa.

- Et löydä sitä koska olet vanha ukko, Erix kiusoitteli Artemista.

Artemis katseli Erixiä vihaisena mutta oli kuitenkin tarpeeksi fiksu ettei alkaisi toistaiseksi raivoamaan hänelle.

Seuraavana aamuna ryhmä jatkoi matkaa. Nox ja Odessa eivät puhuneet toisilleen ja Erix yritti vältellä Artemikselle puhumista jotta ei syttyisi uusi raivokohtaus.

Kun he olivat vaeltaneet jonkun aikaa Odessa päätti ottaa jotain laukusta välipalaksi kun huomasi että kaikki eväät oli jo syöty.

- Kuka on syönyt viimeiset eväät, Odessa sanoi mulkoillen muita ryhmäläisiä.
- Öööh, minä, Artemis sanoi toivoen että Odessa ei vihastuisi aivan liian pahasti.

- Minulle tuli yöllä aivan hirveä nälkä, joten minun oli pakko syödä jotain, Artemis lisäsi nopeasti perään.
- Luuletko että olet ainoa jolla on hirveä nälkä, Odessa raivosi.
- En oikein ajatellut loppuun, Artemis yritti puolustaa itseään.
- Et selvästikään, Odessa totesi.

Kaikkien mahat kurnien he jatkoivat kävelemistä kunnes taas tuli ilta. Mutta tällä kertaa he eivät asettuisi nukkumaan. Tällä kertaa he seisoivat Sigrivan suurten porttien edessä.

- Olemme täällä, Avalon sanoi ylpeänä mutta samalla peloissaan.

Luku 8. Sigriva

He leiriytyivät yöksi Sigrivan valtavan muurin varjoihin ja pitivät huolen että muurin päällä vartioivat varjot eivät nähneet heitä. Sitten Avalonin mieleen ilmestyi aika oleellinen kysymys. Miten he pääsisivät kaupunkiin?

Avalon kiiruhti muuria vasten istuvan Odessan luokse. Odessa nosti kasvonsa yllättyneenä.

- Miten me pääsemme kaupunkiin sisälle? Avalon kysyi.

Odessa kuitenkin hymyili ja vilkaisi sitten hieman kauemmas mistä Nox ja Erix saapuivat juuri tullen muurin viertä heitä kohti.

- Lähetin Noxin ja Erixin salaiselle tehtävälle löytämään huomaamaton sisäänkäynti kaupunkiin, Odessa selitti Avalonille.

Nox ja Erix tulivat heidän luokseen.

- Sigrivan länsipuolella lähtee vanhasta perunakellarista tunneli joka laskelmieni mukaan johtaa suoraan varjokuninkaan linnan porttien eteen, sitä ei vartioida ainakaan tunnelin tässä päässä, se on kapea ja pimeä mutta jos olemme nopeita voisimme ehtiä puolessa päivässä sen toiseen päähän, Nox sanoi.
- Hyvää työtä, Odessa sanoi.
- Mitä siis teemme, Avalon kysyi.
- Lähdemme tunnelia pitkin aamulla, Odessa sanoi osoittaen sanansa kaikille.

Artemis murahti mutta muut nyökkäsivät päättäväisinä.

Sinä iltana kukaan heistä ei nukkunut paljoa. Kaikki ajattelivat vain edessä olevaa tehtävää ja mitään muuta ei heidän ajatuksiinsa mahtunut.

Kun aamu valkeni kaikki olivat jo pystyssä ja halusivat vain aloittaa ennen kuin odottaminen tekisi heidät hulluiksi.

Kun he lähtivät kävelemään hiljaa kohti muurin länsi reunaan kukaan ei puhunut ja painostava hiljaisuus laskeutui heidän ylleen.

Matka tuntui kestävän monta vuosisataa vaikka siinä meni vain kolme tuntia. Aurinko oli juuri taivaan rannan yläpuolella kun he viimein saapuivat perunakellarin ovelle.

- Ja tästä eteenpäin ei hiiskahdustakaan, Odessa sanoi muille vakavalla äänellä.

Kaikki riippui tästä yhdestä hetkestä, toista mahdollisuutta ei tulisi.

Kun he astuivat tunneliin Odessa edellä ja Nox viimeisenä, tuntui Avalonista että hän oli juuri astunut tuomioonsa. Mutta silti hän ei pystynyt näkemään itseään kuolemassa täällä, hänestä tuntuu kuin hänellä oli vielä paljon tekemistä tässä maailmassa ennen kuin olisi hänen vuoronsa astua sivuun.

Tunneli oli matala ja heidän kaikkien paitsi Erixin piti pitää päänsä matalalla tunnelissa. Heidän niskansa tuntuivat olevan tulesa, mutta he eivät uskaltaneet pysähtyä. Tunneli oli pyöreä ja sen reunat olivat kostean sammalen peitossa. Maa oli epätasaista ja vähän väliä he tunsivat miten rotat juoksentelivat heidän jaloissaan.

Pimeys oli kaikkialla ja välillä he luulivat kuulevansa veden lorinan mutta koskaan he eivät tulleet sen luokse tai löytäneet sitä. Tunnelissa kaikui, ja se teki kaikki äänet monta kertaa kovemmiksi ja he hätkähtivät monesti. Kukaan heistä ei uskaltanut rikkoa hiljaisuutta ja pian tunneli alkoi viettää ylöspäin.

Kului monta tuntia, kenelläkään heistä ei ollut hajuakaan mikä hetki päivästä oli ja heidän vatsansa kurnivat.

Yhtäkkiä tunneliin tuli valoisampaa ja sitten Odessa pysähtyi. Tunnelissa kaikuivat heidän älähdyksensä kun he törmäsivät Odessaan kaatuen sikin sokin tunnelin märälle lattialle.

- Mitä sinä teet?! Avalon huutokuiskasi ärsyyntyneenä.
- Olemme saapuneet tunnelin toiseen päähän, Odessa kuiskasi sivuuttaen Avalonin ja siinä samassa kun muut kuulivat sanat he kaikki hiljenivät.

Tunnelin päässä oli ritilä josta näkyi valtavalle sisäpihalle. Sisäpihalla ei ollut ketään ja yhtäkkiä he tajusivat jotain, koko kaupunki oli hiljentynyt. Mitään ei kuulunut eikä ketään näkynyt. He tajusivat sen ja epäluulo valtasi heidät täysin. Jokin oli vialla.

Kuitenkin Odessa potkaisi ritilän pois paikoiltaan ja astui muut perässä ulos tunnelista.

Sisäpiha oli valtava. Sitä ympäröi valtavat muurit ja muurien harjoilla oli ainakin tusinan verran tykkejä ja kanuunoita. Portti kaupunkiin oli auki ja kun he kaikki seisoivat sen edessä alkoi yhtäkkiä varjoja virtaamaan joka puolelta ja heidät piiritettiin hetkessä.

Avalon ja Artemis vetivät sauvansa esiin valmiina hyökkäämään, Odessa ja Nox vetivät miekat tupesta ja osoittivat niillä varjoja päästämättä niitä lähemmäs.

Erix katsoi kaikkien aseita silmät pyöreinä ja veti sitten repustaan valtavan paistinpannun.

Varjot sihisivät ja lopulta niiden keskeltä ilmestyi yksi suuri varjo. Varjon huppu oli piki musta.

- Tervetuloa Sigrivaan, valtiat, se sanoi.

Matkalaiset vilkaisivat toisiaan hölmistyneinä. Valtiaat?!

- Mistä sinä puhut? Avalon kysyi varjolta joka käänsi katseensa häneen.
- Juuri sitä mitä sanoin, varjo vastasi.
- Mutta etkös sinä ole varjokuningas, Odessa kysyi.

Heidän hämmästykseseen varjo alkoi nauraa.

- Minä, ehen, minä olen valtioiden oikeakäsi, herra Pimeyshuppu, hän esittäytyi.
- Jos sinä et ole kuningas kuka on, Nox kysyi hämmentyneenä.
- Ei kuka, vaan ketkä, herra Pimeyshuppu sanoi.

Sitten hän asetti laihat luurankomaiset kätensä Odessan ja Avalonien harteille.

- Tässä on meidän valtiaat jotka ovat viimeinkin palanneet, herra Pimeyshuppu sanoi.

Avalon ja Odessa katsoivat toisiaan ennen kuin tajusivat mitä varjo oli sanonut.

- AI ME VAI!!!??? He huudahtivat shokissa.

Luku 9. Salaisuus, Muutos Ja Hiljaisuus

Kaikki matkalaiset seisoivat hiljaa linnan suurimassa takahuoneessa, herra Pimeyshupun selittäessä tilannetta.

- Avalon ja Odessa ovat varjoja, mutta niin kuin varmasti tiedätte kuningas tai kuningatar varjot voivat olla ihmisen muodossa. Uudet valtiaat syntyvät useimmiten täällä Sigrivassa mutta jotain tapahtui ja Avalon ja Odessa syntyivätkin ihmismaailmassa tietämättä oikeaa muotoaan. Varjot täällä alkoivat ryöstellä ja kun ne olivat ilman johtajaa kukaan ei voinut estää heitä, ihmisten varjot pakenivat ja varjoja meni rajan yli myös täältä, me tarvitsemme teitä teidän on tehtävä jotain, herra Pimeähuppu sanoi katsoen Odessaa ja Avalonia anovana.

Avalon ja Odessa seisoivat järkyttyneinä keskellä huonetta. Lopulta Avalon astui eteenpäin.

- Miten voit olla varma että me olemme oikeat henkilöt, me tulimme tänne tuhotaksemme teidät mutta mitä me nyt teemme kun me itse olemmekin varjoja, Avalon ihmetteli tietämättä jos tämä oli jonkun tapainen ansa.
- No suunnitelmanne ei selvästikään onnistunut ja no..., olette oikeat koska...äh katsokaa peiliin, Pimeähuppu sanoi ja haki nopeasi pienen peilin viereisestä huoneesta.

Avalon ja Odessa katsoivat peiliin ja järkyttyivät. He katsoivat sen jälkeen toisiinsa ja silloin he ymmärsivät että olivat muuttuneet sen aikana kun olivat yrittäneet päästä Sigrivaan varjojen huomaamatta. Nox, Erix ja Artemis olivat liidun kalpeita huomattessaan Avalonin ja Odessan olevan varjoja.

- Mutta miten? Odessa sai vihdoinkin sanat suustaan.

- Emme ole täysin varmoja mutta luultavasti te olette lapsenlapsenlapsenlapsia Jacobille ja Liljalle. Uskomme että sinä iltana kun he yrittivät tappaa varjon jonka Lilja oli päästänyt vapaaksi varjon voimat siirtyivät heidän sukuunsa, ja heistä tuli varjoja.

Kysymykset ja selitykset eivät loppuneet siihen vaan jatkuivat vielä pari tuntia. Pimeähupun selitettyä että Jacob ja Lilja olivat sisarukset varjo legendassa ja sen jälkeen kun Pimeähuppu oli sanonut vähintään viisi kertaa Artemikselle olla hiljaa he pääsivät vihdoinkin tärkeimpään kysymykseen.

- Miten saamme varjot pois Kalarista, Odessa ihmetteli.
- Ainoa tapa saada varjot pois sieltä on luovuttamalla kruunu normaalille ihmiselle, Pimeähuppu sanoi vakavana.
- Mutta jos me olemme varjo valtiaat emmekö me voi käskää niitä vain vetäytymään sieltä, Avalon kysyi.
- Edes varjo valtaiden mahti ei yllä ihmismaailmaan asti, se on ainoa keino, Pimeähuppu selitti.

Avalon ja Odessa vilkaisivat toisiaan ja ajattelivat hetken kunnes valitsivat antaa kruunun Erixille. Avalon veti oman kruununsa esiin ja Odessa teki samoin, sen jälkeen he yhdsitivät ne yhdeksi kruunuksi. Kruunu oli pudasta kultaa ja hyvin yksinkertainen, siinä oli yksi valtava vaaleanpunainen jalokivi keskellä koristuksia.

- Onko se okei sinulle jos sinä olet tästä lähin tämän maan kuningas, oletko valmis ottamaan sen vastuun, Odessa kysyi vakavana Erixiltä.

Erix nyökkäsi yhtä vakavana.

- Tässä, Avalon ojensi kruunun Erixille.

Erix otti sen käteensä ja yhtäkkiä maa alkoi jyrisemään ja kaikki varjot muuttuivat tuhkasi yksi kerrallaan. Kaikki näyttivät yllättyneiltä ja heidän ilmeensä muuttuivat pian kauhistuneiksi.

- Luulin että vain Kalarissa olevien varjojen piti hävitä, Odessa huusi kaiken tuhkan keskellä.
- Niin pitäisi tapahtua, oletko varma että pikkupoika on ihminen, Pimeähuppu sanoi huolestuneena.
- Koska jos annoitte kruunun hirviölle kaikki varjot häviävät, Pimeähuppu jatkoi ennen kun hänkin muuttui tuhkaksi.

Odessa ja Avalon vilkaisivat Erixiin ja näkivät hänen muuttuvan vihreäksi hirviöksi.

- Luotitte väärään henkilöön, hän sanoi irvistäen ilkeästi.

Kuului suhahdus ja Odessa ja Avalon olivat hävinneet muiden varjojen mukana.

Tuuli huokaili hiljaa surullisesti kaupungin aution muodon yllä samalla kun voittoisa karjaisu kaikui rikkoen hiljaisuuden. Lyhyt runon pätkä kaikui tuulessa.

Ja niin häviää kaksi valtiasta
On vielä niin paljon mikä on salaista
Mitä tästä seuraa?
Elämää vai kuolemaa?
Kuka nyt maan pelastaa?
Kun kaikki kaikkooa?
Kohtalooan seuraamaan...

Anna Tolonen Albrecht

Rautatehdas

Aamuviideltä joku ravistaa minut hereille. Karjuu korvaani. Vihreät silmäni avautuvat alle sekunnissa. Mies joka minut herätti on jo poistumassa huoneestani. Minun ja sisarusteni huoneesta. Oliivinvihreä tumma univormu kiristää hieman mustahiuksisen miehen leveästä selästä. Olkapäät osuvat melkein ovenkarmiin kun tämä astelee nopeasti ulos harmaaseen käytävään. Sisarukseni ovat nousseet kaikki istumaan. Halvat ja likaisen ruskeat puuvillapyjamat ovat kuluneet ja monesta paikasta paikatut vanhojen rikkinäisten kangastilkkujen avulla. Nuorin veljeni Eelis hioo unihiekkaa silmistään ja haukottelee. Hän venyttää raajojaan ja kun pyjaman yläosa nousee, rintakehän luiden muoto näkyy valkoisen ihon alta. Toinen veljeni Ilja on jo vetämässä siskoani ylös sängystä. Cinna nousee sängyltään vastahakoisesti ja huokaisee. Ikkunan kaltereiden ulkopuolella on pilkkopimeää ja huoneen valo syntyy valkoisesta katossa roikkuvasta hehkulampusta. Valokatkaisija sijaitsee käytävällä, jotta univormupukuiset vartijat voivat hetkessä valaista kaikki huoneet, tai vain herättää meidät nopeasti. Ja jos se suunnitelma epäonnistuu, he käyttävät möreitä ääniään ja karjuvat korvaan kunnes heräät. Julmaa mutta tehokasta. Ummehtuneessa huoneessaamme on vain kaksi kerrossänkyä, nariseva vanha vaatekaappi, pieni puinen tuoli joka romahtaa ihan minä hetkenä hyvänsä sekä pieni kirstu. Kirstussa säilytämme osittain vaatteita, osittain harvoja yksityisiä tavaroitamme. Cinnan vanhat hiusrusetit, Iljan ensimmäinen (ja viimeinen) vanha pieni leluauto, Eeliksens äidin kutomat villasukat, pieni räsynukke ja valokuva-albumi. Kaiken tämän lisäksi Eelis on saanut myös tuoda mukaansa pienen vaaleansinisen nallensa. Tämä nukkuu hänen kainalossaan joka yö, tapittaen nappisilmillään joko kattoa, seinää, lakanaa tai Eeliksens nukkuvia kasvoja ja niiden pisamia ja pitkiä silmäripsiä. Kaikkien meidän sisarusten lempiasia arkussa on kuitenkin valokuva-albumi. Se on aina kirstun pohjalla, mutta katsomme sitä joka ilta, ja tuijotamme vanhempiemme valokuvia. He hymyilevät iloisesti ja huolettomasti kameraa kohti. Ennen kuin kaikki ongelmamme alkoivat. Ennen hallituksen kaappaamista. Ennen rautatehtaan rakentamista. Ennen vanhempiemme kuolemaa.

-Aura, Ilja sanoo hiljaa ovensuusta. Hän katsoo minua huolestuneesti. Isoveljeni katsoo minua samalla tavalla huolestuneesti kuin äitiäni, sinä viimeisenä aamuna kun näimme hänet.

Hymähdän lyhyesti ja katson häntä jotenkuten rohkaisevasti.

-Tullaan, vastaan ja vedän nopeasti monesti käytetyn harmaan villapaidan pyjamani päälle. Niin sanotussa "kodissamme" on aina kylmä. Ei ole väliä sillä onko tukalan kuiva ja valoisa kesä, vai talvi ja pakkasasteita kymmenittäin. Helmikuu on juuri nyt pahimmillaan. Lunta sataa yötä päivää, joka tekee rautatehtaaseen pääsemisestä melkein mahdotonta.

Pakkanen puree joka päivä, ja jos jokin osa kasvoista ei ole kaulahuivin tai pipon suojissa, sen huomaa paleltuman sinipunaisista jäljistä. Kävelen harmaissa villasukissani musta tukka pörröisenä muiden lasten, sekä Iljan, Eeliksens ja Cinnan perässä Saliin. Keittäjät seisovat taas hiljaisina valkoisissa esiliinoissan, ympärillään karut seinät joiden pinnasta maali lohkeili

jo vuosikausia sitten. Pitkien pöytien takana he seisoivat joka aamu kauhomassa jokaiselle puuroa, halusivatpa he sitä tai ei. Salissa kaikki lapset istuvat hiljaa syömässä mautonta puuroaan, pöydissä joiden pintoihin ovat kuluneet jopa lautasten jäljet ja vesilasin rinkulat. Meillä on tasan puoli tuntia aikaa syödä ennen kuin vartijat tottuneesti ja rutiinomaisesti tulevat kertomaan että luksusaamiainen on ohi, ja että rautatehdas odottaa. Vien Eeliksen perässä lautaseni tiskialtaiden viereen kasvavaan pinoon ennen kuin univormupukuiset taas tuuppivat minua liikkumaan. Uusi päivä, uusi aamu.

Ja taas kerran pitkä päivä odottaa rautatehtaalla. En tiedä oikeastaan mitä hommaan, mutta olen tottuneesti kantanut hiiltä koreittain joka päivä jo neljän vuoden ajan rautatehtaan pitkiä, tummia ja hiilipölyn peitossa olevia käytäviä pitkin. Tämäkään päivä ei erotu muista. Meidät lapset on kaikki ryhmitelty iän, koon ja fyysisen vahvuuden mukaan. Minut siirrettiin hiljattain Iljan seuraksi ryhmään joka koostuu seitsemästä lapsesta. Minä, Ilja, kaksi tyttöä ja kolme poikaa. En ole heille kauhean paljoa sanonut, kun vartijat valvovat jokaista askeltamme. Cinna sen sijaan on omassa ryhmässään, tai "kategoriassaan" oliivipukuisten mukaan. Eelis on vasta äskettäin yltänyt iän saadakseen tehdä töitä, mutta on tähän mennessä saanut auttaa keittäjiä valmistamaan lounasta ja illallista. Kuusivuotiaalle se sopii hyvin. Ainakin hallituksen mukaan. Päässäni pyörii kun kannan viidettäkymmenettä lastia taas polttohuoneen teräsoven ulkopuolelle. Ilja käveli juuri ohitseni ja nosti likaisilla käsillään hiilen joka tippui koristani. Vartija karjaisi hänelle että "mitäs siellä puuhataan, töihin siitä takaisin" ja tuuppasi Iljaa kiväärillään selkään. Hermostuneena isoveljeni katsoi vielä kasvojani kohti kerran ennen kuin hän jatkoi matkaansa seuraavaa hiilimäärää hakemaan. Minua pyöryttää kun kumarran tyhjentämään astiani ja hiilet putoavat suureen kasaan jonka minä ja kuusi muuta kategoriaani kuuluvaa olemme rakentaneet. En tosiaan halua tehdä tätä. Mutta ei minulla ole valinnanvaraa. On pakko jaksaa päivästä toiseen. Käännyn kävelemään taas kohti hiilikasaa kun näen edessäni kävelevän hahmon kompastuvan johonkin, luultavasti käytävän maassa oleviin kiviin, ja kaatuvan niin että hiiliastia lentää ilman halki pamauksella seinään. Hiilet vyöryvät eri suuntiin. Aivan varmasti satoja hiilenpaloja joka paikassa. Ryhdyn juoksuun mitään ajattelematta, ja noudatan juuri maassa makaavan pojan kun vartija läimäyttää häntä kasvoihin suurella nahkakäsineeseen puetulla kämmenellään. Ilja ynähtää ja lyhyhistyy maahan keräämään hiilenpalasia maasta. Putoan heti polvilleni auttamaan, ja siinä kuluu suunnilleen koko loppupäivä.

Minä ja isoveljeni istumme molemmat omilla sängyillämme kun huoneemme ovi avautuu ja Cinna vetää Eelistä kädestä mukanaan. Cinna katsoo vain kerran Iljan turvonneita kasvoja ja rutistaa sitten kevyesti veljeään. Hän on yllättävän ymmärtäväinen ja sympaattinen ollakseen vasta yhdeksän. Eelis kiipeää viereeni ja ottaa nallen kainaloonsa. Uskoisin että kohta on illallisen aika, ja olen juuri avaamassa suutani kun Cinna niiskahtaa. Hänen kauniista silmistään valuu kyyneliä.

-En halua enää lähteä rautatehtaalle, hän kuiskaa. En halua.

Toivoisin että tässä olisi halusta kysymys. Että kaikista toiveistani ja haluistani tulisi totta. En minäkään halua lähteä enään rautatehtaalle. Vartijat eivät pidä meistä, ja kohtelevat meitä kuin olisimme roskaa. Niinhän me tavallaan olemmekin. Roskaa. Lapsia. Mutta silti roskaa. Leikkimielisiä ja laspellisia orpoja, jotka on pakotettu elämään koko elämämme köyhinä ja rautatehtaan työntekijöinä. Me olemme likaisia ja nälkäisiä. Teemme joka päivä rankkaa monen miehen työtä. Mitä vanhemmaksi lapsi kasvaa, sitä rankempaa työtä hän tekee. Tiedän että suunnilleen vuoden päästä Iljan on pakko ruveta hiilenpolttajaksi. Ja siihen ihmisiä kuolee päivittäin. Vaaralliset ja myrkylliset savut ja nuoren ihmisen jo liatut keuhkot.

En kutsuisi yhdistelmää aivan mahtavaksi. Tunsin ihmisiä jotka lähtivät savuisiin luolan tyyppisiin tiloihin, joiden valtavissa uuneissa loimusivat liekit. Tunsin. Arvaat varmaan mitä heille tapahtui. En kutsuisi tulevaisuuttamme mitenkään valoisaksi. Se haisee palaneelta, tuntuu polttavalta ja näyttää pimeältä. Ainoat maskit ja turvavälineet ovat vartijoilla, jotka vuorokauden läpi vahtivat polttamisen prosessia. He näkevät ihmisiä joilla on vaikea hengittää. Joiden silmistä valuu kyyneliä savun ärsyttäneen niitä pahasti. Joiden rohiseva yskä kuuluu joskus rautaovien läpi meille.

-En halua, Cinna vapisee ja sulkee silmänsä. Hän istuu veljemme välissä pää painuksissa.
-Tiedän, sanon. Tiedän.

Olen ainoa hereillä oleva huoneessamme. Pikkusiskoni nukahti viimein harmaalta näyttävän ja jotenkin harmaalta myös maistuvan illallisen jälkeen. Kuulin toiselta työltä että Cinnan kategoriasta joku oli päivän aikana menehtynyt. En tosiaan saanut tietää kaikkia yksityiskohtia, mutta kuulemani mukaan pieni tyttö ei saanut yhtäkkiä ilmaa. Rohiseva yskä vain paheni ja paheni, kunnes se lopulta kuivui pois. Vartijat yrittivät avuttomina pelastaa tytön henkeä ja epäonnistuivat. Tyttö antoi periksi. Hänen elimistönsä antoi periksi. Hänen sydämensä ja aivonsa. Hän sai viimeinkin kaipaamaansa rauhaa. Tyttö oli yksi Cinnan harvoista ystäväistä. Leia. Kuuntelin siskoni pelokasta, epätoivosta nyyhkytystä, ja hetken ajattelin jopa itse surun makaavan yläpuolellani olevassa pedissä. Kun hän viimein sai unesta kiinni, hän vaipui hitaasti omaan maailmaansa. Toivon että ainakaan painajaiset eivät vaivaa siskoani tänä yönä. Kun ihminen nukkuu, hän on täysin omassa todellisuudessaan. Vaikka kuinka yrittäisit muistella ja toistaa uniasi muille, siitä puuttuu aina yksityiskohtia, ja tarinassa on reikiä ja puuttuvia pätkiä. Kuuntelen Eeliksen, Iljan ja Cinnan hidasta hengitystä. Katson kerrossängyn ylimmän patjan alapuolta. Se on likainen, läikyäs ja ohut, mutta näyttää kelpaavan kaikille. Paitsi minulle. En ole se ihminen joka nukahtaa aivan heti ja missä vaan. En pysty vaan toiveesta ja aatteesta nukahtamaan. En vain osaa. En ole ikinä osannut. Päässäni pyörii kaikki ympäri. Ajatuksia on liian monta laskettavaksi. Päässäni käydään mielikuvituksen, ideoiden ja mielteiden sisällissota. Tapahtuuko huomenna jotain erityistä? Vai unohtetaanko Leia vain yhtä nopeasti kuin hän tänne saapuikin? Niin pieniä lapsia ei yhtä usein juuri kuole. Mutta mitä eroa tapahtuma muka aiheuttaisi. On pakko lähteä taas tehtaalle. On pakko lähteä taas hiilien sekaan, pölyn ja pimeyden painamaan tilaan, kantamaan hiiliä hallituksen mieleksi. Ja tiedän että toistan itseäni, mutta minun on pakko. Halusinpa tai en.

En ole uskoa kuulemaani kun seuraavana aamuna istun sisarusteni kanssa sängylläni, likaisen ja ohuen peiton päällä, tyhjästi tuijottamassa vartijaa joka eleettömästi puhuu meille. Iljan nyrkit puristuvat yhteen hänen sylissään. Cinnan silmiin nousee taas huoli. Eelis painautuu kylkeäni vasten ja rutistaa nallea itseään vasten. Vartija on juuri selostanut että Eeliksen on otettava Leian paikka rautatehtaalla. Pienen pikkuveljeni on pakko lähteä kantamaan hiiliä pimeisiin käytäviin. Pieni kuusivuotias. Leia kuoli vasta eilen tehtaalla. Ja jo nyt jonkun täytyy uhrautua täyttämään hänen paikkaansa. Ja sen on pakko olla oma pikkuveljeni. Tuntuu siltä että jokin menisi sisälläni rikki. Olimme Iljan kanssa joskus haaveilleet siitä että Eeliksen ei ikinä tarvitsisi lähteä rautatehtaalle. Että kaikki muuttuisi ja että hän olisi vapaa pieni lapsi joka saisi leikkiä ja nauraa aivan kuten ennen hallituksen kaappamista. Olimme haaveilleet ja toivoneet samaa Cinnankin puolesta, mutta antaneet sen periksi kun hänet tuomittiin kuten kuolemaan tehtaan käytäville kantamaan hiiltä meidän ja kymmenien muiden lasten seuraan. Mutta halusimme että Eelis olisi siitä turvassa. Toivoimme. Pyysimme. Rukoilimme. Mutta emme saaneet toivoustamme läpi. Kauhea ajatus

nousee mieleeni ja pelkään jo pelkästään sen miettimistä. Meidän on pakko jatkaa rautatehtaalla työskentelyä. Koko lyhyen elämämme aikana. Olemme kuin kukka joka kasvaa pimeydessä kiven alla, ja jos joskus auringon säteet kurkottelisivat sen perään, ne syyttäisivät palamaan sekä kukan että sen lisäksi myös niityn jossa se kasvoi. Olemme vankeja. Dystopian uhreja. Lapsia. Kyynel valuu poskelleni ja tunnen pisaran vierivän leukaani kohti. Univormupukuinen mies poistuu huoneesta ripein askelin ja vie tietämättään viimeisen toivoni mukanaan.

Päivät vierivät eteenpäin, ja en ole uskoakaan kun huhtikuun ensimmäinen kevätaurinko paistaa likaisen ikkunamme läpi seinän lohkeilevan maalipinnan päälle istuutuneen hämähäkin päälle. Tämä on ainakin jotain, ja tunnen pienen lämmön leviävän sisälläni. Lämpö sisälläni muuttuu sen sijaan pian jäätäväksi kylmyydeksi kun muut sisarukseni heräävät valojen vilkutuksesta ja vartijoiden möreistä huudoista, ja mieleeni pulkahtaa taas seuraava päivä rautatehtaalla. Jostain syystä kaikki tuntuvat tänä aamuna jotenkin oudoilta. Elottomilta ja surullisilta. Alakuloisuus suorastaan riippuu päidemme yllä kun kävelemme yhdessä joukossa ruokasaliin. Puurokin maistuu tyhjältä. Siinä se on, tunteelle selitys. Kaikki tuntuu tyhjältä. Kaikki on tyhjää. Tyhjää. Sana on tyhjä. Tarkoitus on tyhjä, mieleni on tyhjä. Kun astelemme aamupalan jälkeen taas huoneisiimme hakemaan ja vaihtamaan vaatteita, hiljaisuus tuntuu painavammalta kuin koko maailman yhteiset meret. Kun sitten astun Cinnan perässä huoneeseemme, auringon säteet yltävät kasvohini ja kutittavat silmiäni. Lämpö nousee taas sisälläni. Ei kai kaikki ole niin pahaa kuitenkaan? Aurinkokin paistaa. Ehkä tämä voisi tuoda vähän valoa synkkiin elämiimme.

Valosta ei ole puhuttakaan rautatehtaan pimeissä hiilen kaivamista varten tarkoitetuissa onkaloissa. Pimeys tuntuu tavallista tiiviimmältä kun ulkonakin kerrankin on valoa ja auringon lämpöä, joka herättää kasveja ja luontoa eloon talven ja sen roudan kovasta otteesta. Hiilikorikin tuntuu suuremmalta. Tunnen jossain sisimmässäni että jokin on väärin. Kannan hiiltä monta tuntia ennen kun meidät päästetään taas ulos, mutta kun juoksen rautatehtaan pihaan, huomaan että auringon lämpimän säteilyn on korvannut tuuli, jonka saman vahvuista ei ole täällä kohdattu vuosiin. Taivaalla liikkuvat synkät pilvet samaa vauhtia, kuten tehtaan rautaovista vyöryvät lapset. Tunnistan kasvojen seasta Iljan, ja kun Cinnaa ja Eelistä ei näy, me kävelemme yhdessä kohti niin sanottua "Kotiamme". Tuuli vain yltyy ja risuisen takkini reijistä karkaa lämpöä toukokuun ilmaan. Ilja marssii vieressäni ja käännyn hetkeksi vain katsomaan rautatehdasta takanamme, ja sen pitkiä ruosteen punaisiksi maalattuja savupiippuja. Tumma savu nousee yhtä tummaa taivasta vasten ja katoa silmän kantamattomiin. Kurkkuuni nousee yskä, ja kuiva, keuhkoja raapiva ääni saa Iljan huolestuneesti vilkaisemaan minua. Nostan käteni ja yritän yskien ja ilman sanoja selittää että kaikki on hyvin. Hän sen sijaan ottaa vain kädestäni kiinni ja seisoo vieressäni kun ohikulkevat lapset tuijottavat minua samalla hermostuneella silmäyksellä kuin Ilja. Kun viimein saan taas henkeä, me kävelemme hitaasti kohti "Kotiamme" joka ilmestyy metsän reunaan suurena talona, jonka jokaisesta pikkiriikkisestä neliskanttisesta ikkunasta puuttuu valot.

Kun olemme riisuneet vähäiset ulkovaattemme, me hiivimme aivan yhtä hiljaa kuin muut lapset takaisin omiin huoneisiimme. Tunne tyhjyydestä ei ole vielä kukaan jättänyt minua kokonaan, mutta pahempi on kuitenkin aavistus siitä että jokin on väärin. Iljaakin näyttää painavan jokin. Istumme toisiamme vastapäätä kerrossängyillämme ja tuijottamassa lattiaan. Hiljaisuus on pistävä. Ja sama on tunne kurkussainikin. Yhtäkkiä rupean taas yskimään ja

isoveljeni hätkähtää ja kääntyy minua kohti alle sekunnissa. Pelko kuvastuu hänen silmissään. Tiedän aivan tarkkaan mitä hän pelkää. Ei sairastuminen ja keuhkojen heikkeneminen täällä ole epätavallista. En ole aivan varma siitä että mihin vanhempamme kuolivat, mutta mahdollisuuksia ei ole kauhean montakaan. Ilja on varmaan ainoa joka tarkkaan muistaa mitä me saimme sinä iltapäivänä kuulla rautatehtaan ainoalta lääkäriltä. Lääkäriltä, joka ei oikeastaan osaa mitään, ja jonka palkka on aivan yhtä matala kuin Kodin lasten tulevaisuuden toiveet. Lääkärin tavallisin työtehtävä on kertoa rautatehtaan työntekijälle, lapselle, miehelle tai naiselle että tämän keuhkot eivät kestä. Joskus he ovatkin jo antaneet periksi ja auki olevat kuulaat silmät eivät oikeasti näe mitään. Ilja pelkää että sairastun, ja että minunkin silmäni eivät näkisi mitään, että minun ääneni ei puhuisi enään koskaan ja että kehoni ei enää ikimaailmassa liikkuisi. Kun yskiminen hitaasti katoaa, katson häntä vielä päättäväisesti.

-En anna periksi.

Ovi heittäytyy kovaäänisesti auki ja Cinna juoksee niin kovaa kuin pystyy syliini. Cinnan itkevä pieni ruumis vapisee kuin haavan lehti. Ilja nousee hiljaa ja istahtaa Cinnan viereen. Siskoni itkee ja itkee, eikä sano sanaakaan. Ilja ja minä istumme vain hiljaa hänen vieressään, turvallisina ja uskollisina silittämässä pikkusiskomme selkää. Cinnan vingutusta on kiduttavaa kuunnella. Hän ei anna itsestään muita ääniä kuin surua, ja minä ja veljemme istumme yhdessä vain hölmöinä hänen seurassaan. En uskalla edes puhua Cinnalle. Nostan vain hänet istumaan jotta me kaikki nojaisimme seinää vasten, ja hän jatkaa kasvojensa peittämistä olkapäähäni. Kun oveen koputetaan minulle nousee epäily. Epäily joka tuntuu nyrkin lyönniltä vatsassani. Kaikki ilma katoaa, en saa henkeä ja paniikki ilmestyy tyhjästä ja vie kaiken oman maailmani tilan. Missä Eelis on? Kun lääkäri astuu hiljaa sisään, tunnen itseni aivan mahdottomaksi. Hän katsoo Cinnaa säälivästi ja istuutuu sanomatta mitään Iljan sängylle vastapäätäimme. Hänen likaiset ja ohutsankaiset lasinsa ovat valuneet nenänvartta pitkin, ja parran sängessä on mustien hiusten seassa harmaita. Väsymys on jättänyt miehen silmien alle mustat ja syvät renkaat. Hän on vieläkin aivan hiljaa, ja epäilykseni kasvaa sekunti sekunnilta. Cinnan ikuisesti jatkuva itku saa jopa Iljankin silmät kostumaan. Lääkäri ottaa Iljan ranteesta kiinni ja nousee. Sanomatta mitään, hän saattaa Iljan ja hänen perässään minut ja Cinnan ulos huoneesta. Käytävän varrella olevien huoneiden ovet ovat osittain auki ja ahdistuneita kasvoja näkyy melkein joka ovenraosta. Noin pohjatonta surua sitä näkee vain harvoin. En näe mitään, en havainnoi mitään. Kävelen eteenpäin aivan kuten rautatehtaan pimeissä maanalaisissa tunneleissa. Cinna on painanut päänsä ja hän jättää taakseen pienen polun joka koostuu kyynelten pisaroista. Lääkäri ohjaa meidät kaikki pieneen huoneeseen. Huoneessa sijaitsee tumma kirjoituspöytä jonka päällä lojuu sikin sokin kymmenittäin papereita. Kaksi kynää on heitetty joidenkin päälle ja huoneen ainoa taulu kuvaa hallituksen uutta johtajaa. Ikkunan edessä on pieni kangaspäällystetty penkki. Istumme siihen kaikki kolme, kun lääkäri rupeaa kaivamaan paperikasan seasta jotain. Cinna itkee vieläkin kuten iloa ei olisi koko maailmassa. Nyt tiedän itse surun olevan siskoni. Ilja tuijottaa vain ilmeettömästi lattialla olevaa pientä haavan lehteä. Hänen katseensa ei vain näe. Se on tyhjä. Viimeksi näin hänet tällaisena tilanteessa, joka muistuttaa ikävästi jostain tutusta ja samalla kaukaisesta. Tilanne muistuttaa minua päivästä kun vanhempamme kuolivat. Mitä nyt tapahtuu? Kun lääkäri selvittää kurkkuaan, sekä minä että Ilja nostamme katseemme avuttomasti.

-Ajattelin että te haluaisitte vielä ehkä nähdä hänet, hän kuiskaa. Eelis on valitettavasti kuollut.

Kuulen Iljan ynähtävän, ennen kuin tämä painaa kasvonsa käsiinsä. Cinna parkuu ja huutaa nyt vielä pahemmin, ja lääkäri seisoo vain avuttomana siinä. En oikein tiedä miten reagoida. Kaikki sisälläni kiljuu, mutta ulkopuolella en edes räpyttele silmiäni. En itke. En puhu. Uskon hetken että kaikki sisälläni hukkuu. Että kaikki sisälläni katoaa. Kun aivoni vihdoinkin toimivat, pystyn pudistamaan päätäni hieman. Se liikkuu aivan parin millimetrin verran puolelta toiselle. Lääkärin takkiin pukeutunut mies vain katsoo alas. Hän ei kehtaa edes kohdata katsettani. Me olimme toivoneet pienimmälle veljellemme tulevaisuutta, joka olisi täynnä iloa ja turvallisuutta. Hän oli vasta kuusi. Eelis. Oma veljeni.

Lääkäri ojentaa minulle paperin. Paperi näyttää raportilta mutta en halua edes lukea sitä. Uskon jo tietäväni minkä takia veljeni ei ole kanssamme. Minkä takia emme syö illallista kaikki yhdessä juuri nyt. Hän teki rautatehtaan likaisissa, pölyisissä ja saasteisissa käytävissä rankkaa työtä. Liian rankkaa. Tiedän että se väsytti häntä. Tiedän kuinka rankkaa se oli hänelle, ja kuinka paljon pölyinen, likainen ja jopa vaarallinen ilma suorastaan raastoi hänen keuhkojaan sisäpuolelta. Häntä väsytti. Hän ei jaksanut. Hän nukautti. Eikä ikinä enään herää.

Päästän paperin hiljaa sormistani ja seuraan sitä katseellani kun se leijailee alas penkin alle. Lääkäri näyttää taas vaivautuneelta mutta ei sano mitään. En tiedä yhtään mitä tehdä. En tiedä yhtään miten reagoida. Olen väsynyt. Olen uupunut. Olen surullinen. Kärsimys ja avuttomuus kasvaa sisälläni. Miten minäkään voin enää jatkaa? Tulevaisuuteni on aivan samanlaisen näköinen kuin pikkuveljeni. Pimeä ja tyhjä. Olen nyt kolmistaan Cinnan ja Iljan seurassa. Aamulla Eelis oli vielä seurassamme. Hän puristi nalleaan ja näytti väsyneeltä, mutta hymyili kuitenkin kertoessaan unestaan jossa hän juoksenteli vapaasti kesällä ja leikki hippaa sisarustensa kanssa. Minun, Cinnan ja Iljan kanssa. Nyt Eelis on kadonnut. Hän juoksi pakoon tätä dystopiaa ja karmeaa elämää. Kuitenkin jahtaava kuolema sai hänet kiinni. Ainoa ajatus joka juuri nyt kulkee päässäni on: *Kuka meistä jaksaa eniten? Kuka jaksaa juosta pisimpään?* Tiedän että kaikesta tästä huolimatta meidät pakotetaan taas huomenna tehtaalle. Meidät pakotetaan vaarantamaan henkemme. Meidät pakotetaan leikkiin kuoleman kanssa. Ja juuri tässä hetkessä, tunne avuttoman ja ahdistavan halun antaa periksi.

Ilse Leinonen

Pohjalla

Valkoinen vesi oli kaikkialla, ja hän ei voinut liikkua. Kohta hän hukkuisi ja ei enää ikinä näkisi hänen rakkaitaan. Kylmä vesi oli kohta peittänyt hänen polvensa, ja hän upposi nopeasti.

Muta veti häntä maahan samaan aikaan kuin vesi nousi ja hänen kehonsa peittyi sen alle. Hän katsoi ylös kohti valoa, sitä ainoata pientä reikää katossa. Hän ei nähnyt mitään muuta, kaikki oli pimeää, kovaa kiveä. Ehkä hän olisi voinut päästä pois, mutta muta oli hänen nilkkojensa yläpuolella, eikä siitä päässyt irti. Liikkuminen sai hänet uppoamaan vain syvemmälle ja syvemmälle.

Vesi oli jo hänen vyötäröllään, ja hänellä oli kylmä. Kenties hän jäätyisi ennen hukkumista, mutta kumpikaan ajatuksista eivät olleet miellyttäviä. Valkoinen vesi oli paksua, eikä siitä nähnyt mitään läpi. Se oli painavaa, ja se puristi hänen kehoaan kaikkialta.

Hän upposi mutaan. Vesi oli hänen kaulassaan, hän kuolisi nyt. Hän itki, hiljaa, mutta paljon. Miksi hänen täytyi mennä, hänellä oli vielä niin paljon tutkittavaa ja opittavaa... Mutta vesi oli nyt hänen leuallaan, sitten suun kohdalla- kaikki meni niin nopeasti, hän yritti hengittää ilmaa nenän kautta, mutta kohta vesi oli sielläkin. Ei auttanut muu kuin luovuttaa. Hän otti viimeisen henkäisyn ja oli veden alla.

Ensin näkyi vain valkoista, ei mitään muuta, sitten muta näkyi. Vihreä, limainen ja jäätävän kylmä muta oli muodostunut kuolleista mädäntyneistä kasveista ja eläimistä. Nyt hänestäkin oli tulossa osa mutaa.

Muta jatkoi vetämistä, ja vesi oli kylmää. Hänen täytyi ottaa ilmaa kohta...mutta hän kuolisi heti... Hän katsoi ylös, mitään muuta kuin valkoista vettä ei näkynyt. Hänellä oli niin kylmä, ja hänen täytyi hengittää, mutta ei voinut. Hänen täytyi antaa olla..

Kaikki tapahtui uudestaan, mutta tällä kertaa muta oli hänen kaulallaan veden sijasta. Hänen täytyi hengittää...mutta ei pystynyt. Muta peitti hänet nyt...kaikki meni mustaksi. Hän ei tuntenut enää mitään. Hän hengitti ulos ja tunki

pakon hengittää sisään taas. Hän avasi suunsa ja hengitti sisään. Mutta se millä hänen keuhkonsa täyttyivät ei ollut ilmaa. Se oli mutaa.

Sen sijaan että hän olisi kuollut siihen, hän tunsi helpotuksen. Muta tuntui hyvältä hänen keuhkoissaan, ja hän tunsi hänen kehonsa olevan vapaa. Valoa näkyi pohjalla, ehkä hän pääsisi pois sieltä.

Hän rupesi uimaan valoa kohti. Kaikki vaikutti sujuvan hyvin, ja hän oli täynnä toivoa. Valo oli jo lähellä, eikä hän uskaltanut katsoa taakseen pimeyteen. Hän oli valon luona, nyt piti vain päästä sisään. Hän alkoi erottaa muotoja, mutta ei pystynyt sanomaan vielä mitä toisella puolella oli.

Hän pääsi sisään, ja hengitti sisään. Tällä kertaa ei hänen keuhkonsa täyttynyt kylmällä, limaisella mudalla. Ne täyttyivät hapella. Hän katsoi taakseen, mutta ei nähnyt paikkaa mistä hän oli tullut. Hän näki ympärillään pelkkää valkoista, ja hänen teki mieli nukkua. Ei ollut enää kylmä, ja kaikki vaikutti tavalliselta, paitsi että hän oli paikassa joka oli täynnä valkoista. Ei mitään muuta, paitsi tietenkin jokin minkä päällä hän seiso.

Yhtäkkiä jotain liikkui hänen edessään. Se oli pieni lapsi, ja nopeasti hän huomasi että se oli hänen lapsensa. Hän juoksi nopeasti lastaan kohti ja nappasi hänet syliinsä. Mutta silloin lapsi katosi. Hänen kätensä meni lapsen läpi ja hän tunsi kuinka jokin mursi hänen sydämensä. Hän huusi lapsen nimeä ja itki.

Hän näki kohta hänen miehensä lapsen kanssa. Hän juoksi heidän luoksensa, mutta kun hän yritti halata heitä, he katosivat ja ilmestyivät kauemmas. Ympäristöä alkoi ilmestyä ja lapsi ja mies katosivat. Hän näki itsensä pienenä lapsena. Lapsi käveli eteenpäin, ja askel kerrallaan hän kasvoi. Hän katsoi itseään kasvamassa, ja kaikki muistot palautuivat. Hän rupesi itkemään. Se oli kuin lyhyt elokuva, missä hänen koko elämänsä tapahtui. Muistot palasivat ja hän muisti koko elämänsä, ensimmäisestä hengähdyksestä viimeiseen nauruun...

Nyt hänen edessään seiso hänen täydellinen peilikuvansa, joka teki kaikki samat liikkeet mitä hänkin. Hän itki. Hänellä oli niin ikävä hänen perhettään, ja joka sekuntia hänen elämässään.

Kohta kuului naisen ääni. Lempeä ja hellä. Se kutsui häntä. Hän kääntyi ääntä päin ja lähti kävelemään sitä päin. Hän ei erottanut sanoja, mutta kun hän tuli lähemmäs hän pystyi tunnistamaan lauseen:

”Onnittelet, olet kuollut, valitse seuraava ulottuvuus minne haluat syntyä.”

Elias Viitala

Jatkosota

Oli pimeää ja hiljaista. Ainoa mitä kuului, oli sotilaitten raskaat askeleet märkää maata vasten. Erkki ihmetteli, miten ihmeessä hän oli joutunut konekiväärikomppanian kanssa vihollisten alueelle. Hän oli ainoastaan 19 vuotta, mutta kuten hänen veljensä, hän oli joutunut sodan uhriksi. Komppania oli päivää aikaisemmin saanut käskyt iskeä viholliseen. Tarkoitus oli saada takaisin maat, jotka oli menetetty aikaisemmassa sodassa. Oli päätetty, että paras aika hyökätä olisi yöllä, kun vihollinen "nukkui". Komppanialla oli käynyt tuuri. Kuu oli pilvien pimentämä, joten tuskin näki eteensä. Parin tunnin päästä komppania päätyi pienen joen äärelle. Aurinko oli jo alkanut nousta. Vesi oli tyyni, joten Erkki päätteli, ettei virta ollut niin kova. Hän tajusi, että heidän olisi pakko ylittää joki. Erkki ja pari muuta sotilasta sai käskyt jäädä rantaan konekivääreitten kanssa. Heidän tehtävä oli suojella muita komppanian jäseniä, kun he yrittäisivät ylittää joen. Erkki ja hänen kaverinsa Alekski asettui paikoilleensa. Erkki meni makuuasentoon konekiväärin taakse ja valmistautui ampumaan. Alekski makasi vieressä, valmiina syöttämään ammuksia konekiväärille. Kun ensimmäinen ryhmä lähti ylittämään jokea, Erkki oli valmiina. Hän tarkkaili ympäristöä tarkasti, mutta hän ei nähnyt muuta kuin vihreitä puita sekä sammal peittämiä kiviä.

-Näetkö mitään? Alekski kysyi kuiskaten.

-No en näe, Erkki vastasi.

Pian oli Erkin ja Aleksin vuoro ylittää joki. Erkillä ei ollut ikinä pelottanut vesi, mutta nyt hän tutisi pelosta. Hiki valui hänen otsaansa pitkin, ja hänen lyhyt leikattu tukkansa oli jo kostea ennen kun hän koski veteen. -Kyllä me tästä pärjätään, Alekski kuiskasi. "Alekski näkee varmaan miten kalpea minä olen", Erkki ajatteli. Erkki ja Alekski oli varmaan jo puoli välissä jokea, kun luodit alkoi lentää. Ennen kun Erkki ehti reagoida, hän tunsu jonkin pistävän häntä jalkaan. Nopeasti kun salama Erkki sukelsi veteen ja jatkoi uimista. Hän kuuli miten sadat luodit osuivat vedenpintaan, ja hän ajatteli, että häneen varmaan oli osunut. Pian Erkki oli rannassa. Hän katsoi ympärilleen ja huomasi ettei Alekskia näkynyt missään. Hänen ympärillään lenteli luotia, ja hän pystyi kuulemaan miten joku huusi apua. Yhtäkkiä Erkki huomasi Aleksin vedessä. Alekski oli haavoittunut. Erkki huomasi miten vesi värjäytyi punaiseksi hänen ympärillään. Veri näytti tulevan hänen jaloistaan.

- Auta, en pysty kävelemään! Alekski huusi.

Erkki juoksi Aleksin luo ja nosti hänet olkapäillensä, samalla lailla miten hänelle oli opetettu. Alekski oli juuri pääsemässä metsän suojiin, kun hän tunsi uuden pistoksen, tällä kertaa hartiassa. Hän tunsi miten verta alkoi valumaan hänen käsiänsä pitkin. Erkki jatkoi matkaa, kunnes hän löysi hänen komppaniansa. Kun Erkki viimein löysi komppaniansa hän luhistui maahan.

Kun Erkki heräsi, hän makasi sängyssä. Erkki katsoi ympärilleen ja huomasi että hän oli sairaalassa. Sairaanhoitaja kertoi hänelle, että häntä oli ammuttu sekä jalkaan että hartiaan ja että hän oli ollut koomassa 2 päivää. Erkki kysyi sairaanhoitajalta missä Alekski oli, mutta sairaanhoitaja puisti päätänsä. Hän kertoi, että Alekski oli menettänyt liika verta, ja oli siksi menehtynyt.

Jatkosota käytiin Suomen ja Neuvostoliiton välillä vuosina 1941–1944. Suomi menetti noin 65076 sotilasta jatkosodan aikana. Vihollinen menetti noin 300 000. Tarkoitus sodassa oli saada takaisin maaosat, jotka oli menetetty talvisodan aikana.

Sofia Karjalainen Fuentes

PIMEYDEN MIEKKA

Pimeys, se oli kaikki mitä hän näki. Hän ei tiennyt mitä hänen pitäisi tehdä. Etsikö hän jotakin? Hän ei tiennyt. Oli hiljaista, kaikki mitä hän kuuli oli oman hengityksensä. Hän pelkäsi jotain, mutta hän ei tiennyt mitä. Hän ei tiennyt mitään. Hän oli yksinäinen ja hämmentynyt. Kunnes-

“Älä koske sitä.”

Hän kääntyi hitaasti ja näki valon, se tuli peilistä. Hän näki naaman, mutta se ei ollut omansa, oliko se edes ihminen?

“Häh?”

Hän sanoi, se oli ainoa mitä hän pystyi sanoa. Mitä se oli? Kuka hän oli? Tiesikö hän missä hän oli? Mutta hänen kysymyksen jäi vastaamatta kuin valo muuttui tumman punaiseksi.

“SE KUULUU MINULLE!”

Hän nousi nopeasti istumaan, hengitti raskaasti ja katsoi ympärilleen. Hän oli vieläkin huoneessaan, omassa sängyssä. Hän oli näkynyt samaa unta monta vuotta nyt. Hän ei tiennyt miksi, tai miten. Hän vilkaisi kelloa, puoli kahdeksan. Sitten kuului koputus.

“Aurelian, oletko heräillä?” Se oli Criusin ääni. Yksi palvelija joka oli työskennellyt linnassa monta vuotta. Hän oli melkein kuin isä hänelle.

“Joo, anna minulle minuutin.” Hän sanoi ja harjasi käsillään pois valkoiset hiukset naamaltaan. Tänään oli iso päivä, tai siis, ehkä ei niin iso. Tänään juhlittiin jonkun syntymäpäivä. Joo justiin, se hän oli Aurelian syntymäpäivä, hän täytti 18 vuotta, ja tänään häntä kruunattiin kuninkaaksi. Monet kuninkaalliset perheet aikoi tulla. Hän ei tuntenut kaikkia, hän ei välittänyt kaikista, mutta hän tiesi että yksi henkilö, josta hän välitti paljon oli tulossa. Giselle. Hän kuului Swan perheeseen, jonka kanssa hänen perheensä jakoi hyvän ystävyuden. Hänen vanhempiansa kuoleman jälkeen Swan-perhe osoitti hänelle paljon tukea. He kuolivat sodassa monta vuotta sitten, hän oli ehkä, yksi? Kaksi? Hän ei muistanut, hän ei halunnut muistaa.

“Herra Lynx, oletko siellä?” Hän purkautui ajatuksistaan ja vilkaisi kelloa taasen. Nyt se oli kahdeksan. Hän huokaisi.

“Joo, kyllä. Anteeksi, tulen ihan kohta.” Hän sanoi ja nousi sängystään. Hän aukaisi komeron ja katsoi pukua. Se oli hieno, todella hieno. Se oli valkoinen ja sen päällä oli

ketjuja joka puolella. Keskellä oli rubiini, se kuvasi sydäntä, tai jotain. Sen päällä oli myös kultainen ilves, joka kuvasi perheensä. Hän tiesi että kruununsa oli jossain muualla, jossain missä ei kukaan pääsisi sille.

Aurelian pani päälle puvun ja mustat housut jotka kuuluivat sille. Hän puki korunsa ylleen vaivalloisesti, miksi palvelijat ei voinut hoitaa sitä? Hetken jälkeen, kuin hän vihdoinkin sai päälle kaiken hän avasi ovensa ja meni ruokasaliin syömään aamiaista.

“Huomenta, Aurelian. Oletko nukkunut hyvin?” Crius kysyi. Hän kohautti olkiaan.

“Sama uni kuin aina.” Hän vastasi ja siemaili aamuteensä. Hän kuuli Criuksen huokaisevan ja istuvan sitten hänen viereensä. Nuorempi poika kääntyi toisin päin ja katsoi alas.

“Tiedän, sinun ei tarvitse sanoa mitään.” Hän mutisi. Cruis aikoi sanoa jotain, mutta päätti olla sanomatta. Hän puristi kätensä yhteen ja hymyili lempeästi.

“Giselle tulee tänään. Haluat ehkä kiirehtiä vähäsen, hän tulee kohta.” Hän sanoi. Aurelian kääntyi nopeasti ja katsoi häntä hämmentyneenä.

“Eikö juhla alkaa vasta myöhemmin? Tai ainakin-”

“Hän on paras ystäväsi, etkö luule että hän tulisi aikaisin?” Hän sanoi ja melkein purskahti nauruun kuin nähdessään nuoremman pojan hämmentyneen katseen.

“Mene nyt.” Aurelian nousi tuolista ja melkein juoksi portaita ulos. Hän katsoi ympärilleen puutarhassa. Se oli iso, siellä pidettiin myös juhlat kruunauksen jälkeen, jotkut palvelijat olivat jo laittanut ylös pöydät, tuolit ja muita koristeita, mutta se ei ollut tärkeää nyt. Jossain kaukana hän näki pienen hahmon joka ihaili kukkia. Aurelian tunnisti sitä, sehän oli Giselle!

“Giselle! Täällä!” Hän huusi ja heilutti kättään. Giselle kääntyi ja hymyili kun hän näki ystävänsä. Aurelian juoksi hänelle ja halasi häntä lujasti. Giselle astui taaksepäin ja katsoi poikaa.

“Miksi olet niin pitkä? Vain pari vuotta sitten olin pitempi kuin sinä.” Giselle naurahti. Aurelian punastui ja katsoi alas. Giselle oli aina ollut isompi, vahvempi ja viisaampi kuin hän. Hän oli varmasti vieläkin paljon viisaampi.

“Joo, pian minusta tulee jopa kauniimpi kuin sinä.” Hän vastasi ja virnistä. Giselle löi häntä pehmeästi ja nauroi.

“Hei! Olen vanhempi kuin sinä, osoita vähän kunnioitusta!” Hän sanoi kulmakarvoja kohotettuina. Aurelian vain pyöräytti silmiään.

“Joo varmasti, viisi kuukautta vanhempi. Anteeksi neiti Swan.” Aurelian sanoi ja kumarsi. Giselle yritti näyttää vihaiselta, mutta ei onnistunut kun hän purskahti nauruun. He olivat niin sitoutuneita keskusteluun etteivät kuulleet palvelijan tulevaan heitä kohti.

“Ilahduttaa minua että teillä on hauskaa, mutta meidän on lähdettävä nyt. Herra Lynx on valmistellut puheen, jota hänen on harjoitettava. Olisi harmi, jos unohtaisi sen, eikö niin herra Lynx?” Hän sanoi ja katsoi Aurelianin silmiin. Nuorempi poika huokaisi ja katsoi Giselleä.

“Mene vaan, minähän jään tänne koko päivän.” Giselle sanoi ja hymyili. Aurelian antoi hänelle viimeinen halin ja käveli sitten pois palvelijan kanssa. Nyt kun hän muisti hänen puheensa häntä hermostutti. Kyllä, hän oli kruununprinssi ainakin pari tuntia vielä mutta hän ei ikinä oli puhunut niin monen ihmisten edessä, ja sitten kun hänestä tuli kuningas hänestä odotettiin paljon enemmän. Hän oli niin syvällä ajatuksissaan että hän ei huomannut että he olivat jo portilla ja melkein törmäsi oveen.

“Ole varovainen, emme haluaisi sinun loukkaantuvan tänä suurena päivänä.” Palvelija sanoi ja hymyili oudosti. Aurelian virnisti, nyt kun hän katsoi häntä tarkkaana Aurelian ei tunnistanut palvelijaa hänen edessä. Oliko hän uusi? Hän halusi kysyä, mutta ajatteli että se olisi epäkohteliasta, niin hän ei sanonut mitään.

“Joo, kyllä. Anteeksi. Uh, joo.” Hän onnistui sanomaan. Kun nimetön palvelija aukaisi oven Aurelian meni sisälle nopeasti katsomatta taaksepäin. Hän meni olohuoneeseen ja istui punaiseen sohvaan. Pöydällä oli jo paperit missä puheensa luki. Ei se oikeasti ollut Aurelianin puhe, hän joka oikeasti kirjoitti sen oli hänen iso-iso-iso vaarinsa, ja sen jälkeen kaikki ovat käyttänyt samaan puheen. Mutta ei se haittaa, eihän kukaan oikeasti kuuntele.

Hän otti paperi käteen ja alkoi lukemaan. Oikeasti hänen ei olisi pitänyt harjoitella, hän oli jo oppinut sen monta vuotta sitten, hän ihmetteli miksi palvelijan oli pakko keskeyttää puhelun Gisellin kanssa.

“Niin, mitä olet valmistanut? Anna kuulla.” Nimetön palvelija sanoi ja istui Aurelianin eteen. Hän vastasi vain hämmentyneellä katseella.

“Häh? Siis, sama kun aina? Sinä tiedät.” Hän vastasi oudolla ilmeellä.

“Joo, kyllä. Kyllä minä tiedän.” Palvelija nauroi, mutta se kuulosti oudolta. Ei oikealta. *Mistä hän edes tuli? Pitikö hänen olla siellä? Kuka hän oli?* Aurelian järkytyi nopeasti näistä ajatuksista, miten hän voisi ajatella, että joku teeskenteli palvelijaa. Ei semmosta

tapahtunut, ei ollut mahdollista. Kuitenkin, hän sai huonon tunteen tästä miehestä. Hän halusi päästä pois, niin hän seiso i ylös ja yritti keksiä hyvän syyn.

“Anteeksi, uh, minun pitää mennä, uh, nyt. Tulen hetken päästä! Uh, anteeksi!” Hän pystyi sanomaan ja kääntyi nopeasti pois. Hän aikoi mennä suoraan puutarhalle löytämään Giselliä taasen, mutta ajatteli sitten että hän varmasti oli mennyt jonnekin muualle, niin hän päätti mennä ruokasaliin, vain katsomaan miten kaikki meni.

Hän aukaisi isot ovet ruokasaliin ja katsoi ympärilleen. Pöydät olivat hienosti laitettu ja niiden päällä oli valkoiset pöytäliinoja. Ne olivat katettu hopeiseilla ruokavälineillä ja viini laseja. Seinillä riippui suuria maalauksia hänen perheestään. Hän katsoi maalauksia, erityisesti yhtä vanhemmistaan. Aurelian ei muistanut heitä, hän oli vain nähnyt vanhempiaan maalauksissa, mutta kaikki kertoivat hänelle, että poika muistutti vanhempiaan. Että hänellä oli äitinsä ulkonäkö ja isänsä persoonallisuus. Hän ei tiennyt mitä hänen piti tuntea kun hän kuuli tätä. Hän tiesi että isänsä oli rohkea mies, hyvä kuningas, joka voisi tehdä ihan kaiken kuningaskunnalle. Aurelian halusi luulla, että hän myös oli rohkea, että hän oli kuin isänsä.

“Herra Lynx, mitä täällä teet?” Aurelian huudahti hämmästyneenä, hän oli niin syvällä ajatuksissaan, ettei hän kuullut kenenkään tulevan huoneeseen. Hän pani käteensä rinnansa päälle ja hängitti syvään.

“Säikähdit minua..” Hän melkein kuiskasi. Palvelija, joka hän tunnisti Adrianina, yritti peitellä naurunsa panemalla oman käteensä suun eteen.

“Anteeksi. Ei ollut tarkoitus. Mutta mitä sinä teet täällä? Luulin, että puhuit Gisellin kanssa.” Hän kysyi.

“Hänen piti tehdä jotain, minä ajattelin että katsoisin miten kaikki menee.” Hän valehteli. Adrian kohotti kulmakarvojaan mutta ei sanonut mitään.

“No, mitä mieltä sinä olet? Näyttääkö ruokasali riittävän hyvältä, tai haluaisitko muuttaa jotain?” Hän kysyi.

Aurelian katsoi ympärilleen vielä kerran. Ruokasalissa ei oikeasti ollut mitään merkitsevää, näytti aina semmoselta kun heillä oli juhlat. Oli hiljaista hetken aikaa, kunnes yhtäkkiä Aurelian tuns i jonkun vetävän häntä kädestä. Hän vilkaisi olkapään yli ja näki sama palvelija joka hän oli jättänyt viimeksi.

“Mitä-” Hän yritti, mutta palvelija keskeytti häntä kesken lauseen.

“Kruunaus alkaa kahden tunnin päästä, meidän pitää mennä, tule nyt.” Palvelija hymyili, mutta nuorempi poika kuuli äänestään että hän oli vihainen. Hän oli hämmentynyt, eikö sen piti alkaa paljon myöhemmin?

“Kahden tunnin päästä? Sen hän piti alkaa-”

“Me vaihdoimme aika, se alkaa kahden tunnin päästä, tule nyt.” Hän keskeytti, ja tällä kertaa hän ei edes hymillyt. Aurelian nielaisi ja seurasi häntä pukuhuoneen. Ovi pamahti auki ja piikat katsoivat isoilla silmillä heidän suuntaan.

“Onko kaikki hyvin? Näytä-”

“Kruunaus alkaa kahden tunni päästä, anna hänen koittaa pari pukuja, hänen pitää näyttää hyvältä.” Nimetön palvelija sanoi haikeasti ja melkein heitti pojan huoneen. Aurelian oli aivan hämmentynyt, hän ei uskaltanut kysyä mitään. Näytti siltä että piikailla oli samaa mieltä.

“Mutta hänellä on jo-” yksi piika yritti, mutta lopetti puhumaan kun palvelija katsoi häntä ikään kuin rohkaisisi häntä jatkamaan.

“Kyllä, anteeksi. Aurelian, tulepas tänne niin katsotaan mitä sopii parhaiten.” Hän jatkoi ja katsoi alas.

Palvelija meni ulos ja pamahti oven kiinni. Outoa. Kuka hän oli? Miksi ei kukaan muu tiennyt tästä muutoksesta? Pitikö hänen edes olla täällä?

Kaksi tuntia meni hirveen hitaasti ja hänen hermonsä alkoivat saada hänestä parhaansa. Hän ei tiennyt miten paljon kello oli, vaikka hän oli vilkaissut sitä ehkä tuhat kertaa hän ei ikinä voinut käsittää mitä siinä luki. Hänen kätensä olivat hikisiä ja hän tunsu itsessään kuumaksi puvussaan. Nimetön palvelija oli ihan unohdettu.

“Kruunaus alkaa 20 minuutin päästä.” Hän kuuli piikan sanovan ja hänen hengityksensä tarttui kurkkuun. Hänen suunsa oli kuiva ja hän tunsu että hänen piti juoda jotain. Hän katsoi ympärilleen ja huomasi vesi lasin pöydällä. Mistä se tuli hän ei tiennyt, mutta hän oli kiitollinen että joku oli pannut sen siihen. Aurelian joi sitä nopeasti, ja huomasi että sillä oli outo jälkimaku. Pitikö vedellä edes olla jälkimaku? Hänen ajatus keskeytyi kun toinen palvelija tuli sisään ja kertoi taas että kruunaus alkaa kohta. *Turpa kiinni*, hän halusi sanoa, mutta valitsi jäädä sanomatta.

Hän vain istui pari minuuttia ajattelematta mitään. Hän ei edes huomannut että Crius oli tullut sisään kunnes hän kuuli hänen äänensä.

“Aurelian, voitko hyvin? Näytät vähän kalpealta.” Hän kysyi huolestuneelta. Aurelian näytti hämmentyneeltä, mutta ajatteli kuitenkin itselleen. Hän ei ollut tuntenut mitään aiemmin mutta nyt kun joku mainitsi sen hän yhtäkkiä tunsikaiken. Hänellä oli hiki mutta häntä paleli, hirveesti. Niin paljon että hän oli varma että hän tärisee kylmyydestään. Hän tunsikaitsensä väsyneeksi, ja hänen silmiään oli varmasti vähän punaiset. Vaikka hänellä oli niin hiki hän tunsikaitsestään kuivaksi, sehän oli syy miksi hän joi sitä vesiä. *Odota. Vesi? Oliko se..?*

“Uhm, jos olen ihan tosissaan? Ehkä uh, ehkä ei? En mä, uh-” Hän yritti. Puhuminen oli liian hankalaa tällä hetkellä. Mutta eihän sen pitää olla hankalaa? Häntä olisi pelännyt jos hän ei ollut niin väsynyt. Tuntui siltä että poika voisi nukahtaa milloin tahansa nyt.

“Hei hei, aukaise silmät. Älä nuku.” Oliko hän sulkenut silmänsä? Aurelian ei edes huomannut sitä kunnes ne aukeni taas ja hän näki Criuksen huolestuneen ilmeensä.

“Miksi olet niin kuuma? Oletko sairas?” Criuksen ääni kuulosti vaimentunulta. Aurelian tiesi että jotain oli vikana mutta hän ei pystynyt ajatella kunnolla ja hänen näkö oli sumea. Hän olisi melkein nukahtanut taasen jos ovi ei olisi yhtäkkiä pamahtanut auki.

“Kruunu on poissa!” Ja sitten kaikki meni pimeäksi.

Pimeys, sama pimeys joka hän oli nähnyt joka yö, mutta jostain syystä se tuntui erilaiselta tällä kertaa. Hän katsoi ympärilleen, ja näki peilin, tai, se näytti peililtä, paitsi että peilikuvaa ei näkynyt. Aurelian yritti koskea sitä, mutta otti takaisin kätensä nopeasti kun peili oli polttavan kuuma.

“Se toimi.” Hän kuuli äänen sanovan. Poika katsoi taaksepäin mutta nähnyt ketään. Hän katsoi takaisin peiliin ja näki valon, saman valon joka hän näki joka yö.

“Se toimi!” Ääni sanoi kovempaa tällä kertaa. Aurelian oli aivan hämmentynyt, tämä ei ollut sama uni joka hän näki joka yö. Tämä oli erilainen, ja se oli erilainen syystä.

“Kuka sinä olet?” Aurelian kysyi hiljaisella äänellä. Kirkas valo oli nyt sammunut melkein kokonaan.

“Löydä minut.”

“Aurelian? Herätys! Kuuletko minut?” Hän kuuli äänen huutavan. Aurelian räpäytti silmiään ja katsoi ympärilleen. Hän oli vielä hieman hämmentynyt, mutta tunnisti että hän oli nyt lattialla pukuhuoneessa.

“Oletko heräillä? Tiedätkö kuka minä olen?” Poika katsoi ylös ja näki Gisellin naaman. Hän näytti huolestuneelta.

“Joo, uh, joo. Mitä, mitä tapahtui?” Aurelian kysyi käheällä äänellä ja istui ylös hitaasti.

“En oikein tiedä mitä tarkalleen tapahtui, mutta kuulin että olit sairas ja pyörtyit. Tulin niin nopeasti kun mahdollista. Miksi sinun aina pitää säikähdä minua noin? Luulin että olit kuolemassa!” Hän moitti, mutta Aurelian kuuli että se oli tarkoitettu kevyesti.

“Haluatko vettä?” Giselle kysyi hetken kuluttua. Aurelian virnisti.

“Uh, ei kiitos, luulen että pärjään.” Hän vastasi ja seiso ylös. Hän huojui hieman ja piti ottaa pöydästä kiinni ettei kaatuisi. Hän hengitti syvään ja katsoi Giselleä jolla oli lukematon ilme.

“Mitä..Mitä tapahtui?” Giselle kysyi varovaisesti. Poika ajatteli sitä hetken aikaa. Nimetön palvelija oli tullut sanomaan että kruunaus alkaa kahden tunnin päästä, hän oli vetänyt häntä pukuhuoneen, sitten häntä hermostutti niin hän joi lasi vettä, sitten hän tunsu itsensä sairaaksi ja sitten pyörtyi. Mitä meni väärin? Hän tiesi että *jotain* meni väärin mutta miten? Miksi? Kuka-

Oh.

Tottakain. Miten hän ei huomannut sitä aiemmin. Miksi hän ei kysynyt keneltäkään, miksi hän ei sanonut mitään. Hän ei ikinä unohtaisi jonkun nimen, joku palvelija ei voisi vaihtaa aikaa näin isolle tapahtumalle. Ei yksin. Miksi pöydällä olisi ollut vettä? Eihän se ollut siellä aiemmin. Kaikki oli suunniteltu. Vedessä oli jotain. Vedessä oli *myrkkyä*.

Mutta miksi? Myrkky ei tappanut häntä, ei se ollut niin voimakas. Niin miksi? Jos häntä ei haluttu tappaa niin mikä oli syy?

Löydä minut.

“Minun pitää mennä.”

“Häh?” Giselle vastasi ja antoi hänelle oudon katseen. Aurelian jätti häntä huomiotta. Hän tiesi että hänen piti mennä jonnekin, mihin? Hän ei ollut varma.

“Hei! Et voi vaan mennä pois kesken kaiken! Täällä on melkein koko kuningaskunta, he kaikki odottavat sinua!” Hän huusi ja otti Aurelina kädestä kiini. Aurelian katsoi häntä silmiin ja viritti kulmakarvojaan.

“Silloin he saavat odottaa vähän kauemmin.” Hän sanoi hampaiden välissä ja irtautui Gisellin otteesta.

“Olet niin ärsyttävä! Vastaa kunnolla nyt, mitä tapahtui, mitä sinä näit?” Hän kiljui ja otti hänen kädestä kiinni kovempaa tällä kertaa. Giselle katsoi häntä kylmästi, ikään kuin uskaltaisi hänet jälleen kerran jättää hänet huomioimatta. Aurelian huokaisi.

“Vedessä oli myrkyä,” Hän aloitti ja Gisellen käsi menetti melkein heti otteensa.

“Kun olin tajuton, näin samaa unta mitä olen nähnyt joka yö, paitsi että, se oli, uh, erilainen? Se ääni, se halusi minusta jotain? En tiedä.” Hän yritti mutta kaikki oli vain niin sekavaa että hän ei tiennyt mitä hänen pitäisi tehdä. Kummatkin olivat hiljaa hetken aikaa. Ei kukaan heistä tiennyt mitä sanoisi.

“Mene.”

“Häh?” Aurelian äänteli. Giselle hymyili ja taputti häntä olkapäähän.

“Mene, minä jään tänne. Niin kun minä sanoin, sinä et voi vaan mennä kesken kaiken, mutta jos sinä nyt ainakaan et aio kuunnella minua niin minä voin jäädä tänne. Jos sinua ei pelottaa liian paljon että haluat että tulen mukaan?” Tyttö virnisti ja Aurelian pyöräytti silmiään leikkisästi.

“Jos muistan oikein, niin oli sinä joka ei uskaltanut mennä metsään itse koska se oli liian pimeä.” Hän vastasi. Giselle nauroi sille.

“Joo, ja jos minä muistan oikein, niin sinä et edes uskaltanut nukkua yksin koska kummitustarinani oli liian pelottava.” Giselle nauroi ja Aurelian punastui muistista. Hän löi Giselleä kevyesti että hän lopettaisi mutta se oli näyttävästi Gisellille vain hauskenpää. Lopulta nauruunsa laantui ja hän pyyhki pois kyyneleensä jotka olivat muodostunut.

“Okei, en tuhlaa aikasi enemmän herra kuningas. Mene nyt, mutta älä vaan kuole. Jos kuolet niin tappaan sinut.” Hän sanoi ja Aurelian oli varma että hän tarkoitti viimeinen osa.

“Uskon sinua.” Hän naurahti. He halusivat viimeisen kerran, ja sitten Aurelian kääntyi ja meni tallille. Jotkut palvelijat olivat nähnyt häntä ja kysyi mihin hän oli menossa, mutta hän vain käski heitä valmistaa Arthuria.

“Mutta herra Lynx, se on sinun isän hevonen, hän ratsasti häntä sodassa, ehkä-”

“Se ei ollut kysymys, se oli käsky.” Palvelija katsoi häntä suurilla silmillä kun Aurelian ei näyttävästi muuttaisi mieltä.

“Kyllä. Anteeksi herra Lynx. Huomio! Kuningas tarvitsee hevosta!” Hän ilmoitti ja poistui paikaltaan. Aurelian meni panemaan päälle haarniskansa. Se oli voimakas mutta tyylikäs. Lynx perhe olivat tunnettu siitä. Keskellä oli hopea ilves jolla oli kruunu päässä. Se oli ilmeisesti tärkeää näyttää että olet ylpeä perheestä. Aurelian nauroi, ainoa perhe jolla hän oli jäljellä oli itseensä.

Aurelian näki jotain kimaltavaa nurkassa, hän katsoi mitä se oli. Miekka. Tai tarkemmin, isänsä miekka. Hänen olisi pitänyt antaa pojalle sitä tänään. Ikään kun joku lahja. Valitettavasti hän ei saanut sen kunnian. Hän tuijotti sitä hetken, harkitsemassa jos hänen pitäisi ottaa mukaan sitä.

Varmuuden vuoksi, hän ajatteli itselleen. Yhtäkkiä hän kuuli hirnuvan hevosen. Hän katsoi sivulle ja näki Arthurin pukeutunut haarniskassa. Melkein yhtä tyylikäs kuin omansa. Sen vieressä seisoj Crius jolla oli huolestunut ilme. Aurelian katsoi häntä pehmeällä katseella. Hän meni heitä vastaan ja istuutui hevosen selkään. Crius katsoi poikaa sanomatta mitään.

“Ole varovainen.” Hän sanoi lopulta. Aurelian vain nyökkäsi, hän ei luullut että hän voisi katsoa Criusta silmiin sillä hetkellä. Hän taputti Arthuria ja otti syvän hengityksen. Oli pimeää ulkona, mutta Aurelian ei välittänyt siitä, hän luottaisi siihen että Arthur ottaisi hänet mihin hän haluaisi.

“Luotan sinuun.” Hän kuiskasi. Hän otti vielä syvän hengityksen ja katsoi ulos pimeään kuningaskuntaan. Hän käski Arthurin lähtemään juoksemaan, he olivat poissa sekunnissa. Valkoinen hevonen näytti loistavan pimeydessä ratsastajansa kanssa. Kuningas ja kuningasten hevonen, semmonen pari ei ole nähty vuosiin, mutta nyt, se oli melkein kun sama näkymä joka tapahtui 17 vuotta sitten tapahtui taas. Kun kuningas Julian oli mennyt sotaan, minkä hän lupasi että hän voittaisi. Mutta takaisin oli tullut vain Arthur, vahingoittunut ja yksin. Mukana sillä oli Juliaksen miekka.

Pari juoksi pitkin polkua, se oli epätasainen, likainen ja hieman liukas, mutta he eivät välittänyt siitä. Kuninkaallinen hevonen oli kuninkaallinen syystä. Se juoksi nopeasti, niin nopeasti että Aurelian ei ollut varma jos he edes seurasivat polkua enää, niin nopeasti, että Aurelian melkein missasi kirkkaan valon joka tuli metsästä.

“Seis.” Hän käski lempeästi ja veti ohjokset taaksepäin. Kun Arthur pysähtyi hän antoi sille silityksen kaulaan. Aurelian katsoi metsään ja hän oli todellakin nähnyt valon sieltä. Se näytti välkkyvän hieman, niin hän käski Arthurin mennä siiheen suuntaan, ei yhtä nopeasti tällä

kertaa peläten, että joku kuulisi heitä. Kun he lähenivät Aurelian huomasi että valo tuli yhdestä luolasta. Se ei ollut iso, ei ainakaan näyttänyt siltä ulkopuolelta.

“Mitä luulet, onko siellä hirviöitä jotka syövät meitä?” Aurelian ihmetteli. Arthur näyttävästi ymmärsi mitä hän sanoi, koska hän hirnui ärsyyntyneenä. Aurelian nauroi ja taputti Arthuria kaulaan. Poika kiipesi alas hevosesta niin hiljaisesti kuin mahdollista.

“Ole hiljaa nyt, okei?” Hän sanoi ja Arthur näytti ikään kuin olisi ymmärtänyt häntä. Pari hiipivät luolalle, ihan hiljaa, kunnes Aurelian vahingossa astui oksan päälle. Se säikähti häntä niin paljon että melkein lensi ylös samalla kun hän kiljaisi kovempi kun hän ikinä oli. Kun hän katsoi alas ja huomasi että se oli vain oksa, hän katsoi nolona ylös Arthuriin. Hän melkein osasi ymmärtää mitä sen ilme sanoi, *oletko unohtanut että olet kuningas ny? Koska minä olen*, se sanoi.

“Älä katso minua tolla ilmeellä! Sinä säikähdit myös!” Hän syytti. Kun Arthurin ilme ei muuttunut hän huokaisi.

“Joo joo, tule nyt.” Aurelian sanoi ja veti ohjokset mukanaan. Kun he pääsivät luolan aukkoon, valo oli melkein poissa. Aurelian epäröi, ehkä siellä ei ollut mitään, ehkä siellä oli vain joku joka työskenteli siellä. Hän tiesi että se voisi olla ihan turhaa mennä sinne, mutta jotain sanoi hänelle että siellä oli jotain.

Arthur hirnui kärsimättömästi ja työnsi poikaa eteenpäin. Aurelian katsoi sitä ja hymyili. Aurelian tiesi että Arthur oli viisas hevonen, jos sen mielestä siellä oli jotain, niin niin se oli. Aurelian antoi hänelle viimeisen silityksen ja astui taaksepäin.

“Sinä jäät tänne, okei? En halua että sinulle tapahtuu mitään.” Hän selitti. Arthur ei näyttänyt niin iloiselta siitä, mutta teki kuin käsketty.

“Jos jotain tapahtuu minulle, tulethan pelastamaan minua?” Hän yritti. Arthur ei liikkunut, mutta Aurelian tiesi että se oli ymmärtänyt. Vastakohtaisesti, hän kääntyi luolaan ja meni sisään. Hän ei tiennyt mitä odotti, hän ei tiennyt miksi hän oli siellä, hän ei tiennyt mitään.

Oli pimeää, niin pimeää että hän ei nähnyt mihin hän astui. Se oli pelottavaa, mutta se tuntui tutulta. Oli kylmää, niin kylmää että hän tärisi, mutta sekin tuntui tutulta. Ihan kuin hän olisi ollut täällä aiemmin.

“Vihdoinkin.” Hän kuuli äänen. Hän tiesi kenen ääni se oli, hän oli kuullut sen. Aurelian kääntyi nopeasti ja katsoi ympärilleen. Siellä ei ollut mitään.

“Kuka sinä olet.” Hän kysyi kovalla äänellä.

“Etkö sinä muista minua? Tai, sinähän olit niin pieni..” Ääni sanoi surullisesti. Aurelian näki jotain liikkuvan silmäkulmassa, mutta kun hän kääntyi se oli jo poissa.

“Näytä itsesi!” Hän vaati. Yhtäkkiä hänen edessä näkyi valon.

Valon.

Se oli ihan sama kun mitä hän oli nähnyt joka yö, pimeys oli sama, ääni oli sama. Hän voisi vain odottaa kunnes hän heräsi, kaikki oli uni, ei se ollut oikeasti-

“Kesti tarpeeksi kauan.” Hänen eteen muodosti peili, tai, oliko se peili? Näytti siltä. Peiliin muodostui naaman, Aurelian tunnisti sen, hän ei tiennyt mistä, mutta se tuntui tutulta. Se oli mies, ehkä 50 vuotta? Hän oli iso, siis, pituudessa, hän ei ollut niin leveä. Miehellä oli vanhat vaatteet, ihan mustat. Hän näytti aivan kun äänensä kuulosti. Ilkeä, kylmä, *yksinäinen.*

“Kuka sinä olet!” Aurelian toisti ja katsoi miestä silmiin. Hän vain virnisti, sitten ilmeensä muuttui sympaattiseksi.

“Älä pelkää, Aurelian lapseni, minä en ole vaarallinen. Minä olen vaan niin yksinäinen. Jos autat minua ulos täältä...” Hän ei lopettanut lausettaan, Aurelian tiesi mitä hän halusi.

“Miten sinä tiedät nimeni?” Hän kysyi, Aurelian ei ikinä ollut puhunut tämän tyyppin kanssa, hän ei edes tiennyt sen nimen. Virne palasi miehen naamaan, ikään kuin olisi odottanut tätä kysymystä.

“Isäsi...” Hän aloitti. Aurelianin silmät levenivät kun hän kuuli isästänsä. Mies ei edes katsonut nuorempaa poikaa, ja sitten jatkoi,

“Hänen piti aina olla kaikkien lempi. En syytä niitä. Hän oli rohkea, vahva, komea jos olemme ihan rehellisiä, ja hän oli oikea johtaja. Ja minä, minä olin vaan.. siellä. Ei kukaan huomannut minua, ei edes äiti. Hän oli aina vaan Juliaksen kanssa. Ihan typerää minun mielestäni. Sen jälkeen että isä kuoli, äiti oli ainoa joka minulla oli, mutta hänhän ei välittänyt siitä..” Hän kertoi ja suru kuului hänen äänestä. Mutta..

Äiti?

“Oletko sinä-”

“Jos autat minu täältä pois, niin voin auttaa sinua! Tiedän että koko kuningas homma on aika raskasta, olet loppujen lopuksi vain 18 vuotta vanha. Minä olen vanha ja viisas, minä

tiedän. Niin jos sinä voisit vaan auttaa minua tästä pois, niin voidaan hallita yhdessä!” Hän ehdotti iloisesti, mutta Aurelian näki jotain siinä hymyssä, jotain niissä silmissä, joka sanoi että, *älä. Älä tee sitä*. Mies näki miten Aurelian ei luottanut häneen. Silmänsä tummenivat, ei ollut *reilua*.

“Velini jätti sinua. Äitisi jätti sinua. Olen ainoa perhe sinulla on jäljellä.” Pojan silmät levenivät. *Perhe?* Mutta kaikki kuoli? Isänsä ei ollut veliä? Tai?

“Mutta, isä, hän ei ikinä kertonut sinusta? Tai siis, ei kukaan ole, häh?” Hän yritti mutta ei saanut sanat ulos kunnolla. Hänellä oli vielä perhettä jäljellä? Miksi ei kukaan ollut kertonut hänelle? Miksi hän oli täällä? Miksi hän oli vangittu peilissä?

Vangittu.

Hän oli vangittu syystä. Hän oli tehnyt jotain, jotain hirveetä.

“Luota minuun. Minä voin muuttaa tämä kuningaskunta paremmaksi. Jos vain-”

“Ei. Minä en voi luottaa sinuun. Sinä olet vangittu. Olet rikollinen” Hän keskeytti. Miehen hymy katosi samalla kun valo tummensi. Nyt hän oli vihainen. Raivoissaan.

“Luulin, että olisit enemmän kuin isäsi. Luulin että halusit kuningaskunnalle parasta. Luulin että olit rohkea. Näyttävästi, et ole.” Hän sähisi. Aurelian oli järkyttynyt. Hän *halusi* kuningaskunnalle parasta, hän *oli* rohkea, hän *oli ihan kuin isänsä*.

“Ei! Minä olen ihan kuin isäni! Sinä et tiedä mitään! Hän oli rohkea kuningas, ja minä myös!” Hän huusi ajattelematta mitään muuta. Ei kukaan ollut ikinä vertailut heitä tällä tavalla. Ei kukaan ollut käyttänyt isänsä nimeä tällä tavalla. Hän oli niin syvissä ajatuksissa, että hän ei edes huomannut otteensa miekasta kovenemaan.

“Minä en tiedä mitään? Poikani, minä tiedän niin paljon enemmän kun sinä. Tiedäksä mitä? Otan takaisin sen. Sinä olet ihan kuin isäsi, itseks, hemmoteltu, pilaantuneeksi kakara!” Hän huusi. Siihen meni pojan viimeiset hermot. Ajattelematta, hän nosti miekkansa ja huitasi sen peiliin. Peili hajosi tuhansiin osiin, ja ääni oli niin järkyttävän tuskallinen että se sai Aurelianin ulos ajatuksistaan. Hän astui taaksepäin kun hän ymmärsi mitä hän oli tehnyt. Peilistä tuli ulos pitkä hahmo, joka näytti paljon pidemmältä peilin ulkopuolella. Mies astui eteenpäin ja hengitti syvään.

“Oli kauan aikaa sitten kun viimeksi hengitin oikeeta ilmaa.” Hän huokaisi. Sitten hän katsoi alas pojan käsiin. Miekka jota hänellä oli, hän tunnisti sen. Mies hymyili siihen muistiin.

“Tuo sun miekkasi.” Hän aloitti. Aurelian katsoi alas käteensä ja nopeasti suojeli sitä.

“Se oli isäni, älä koske sitä.” Hän käski. Mies melkein nauroi pojalle, hän näytti ihan isältänsä. Oli vaan yksi vika. *Hänen miekkansa.*

“Sanoiko hän niin? Siinä kyllä lukee *Lynx*, ymmärrän että haluat suojella sitä. Mutta poikani, se ei ikinä kuulunut isällesi. Ymmärräthän, että meillä on sama nimi?” Hän selitti pojalle, mutta hän ei kuunnellut. Aurelian puristi hampaitaan ja katsoi ylös mieheen.

“Se oli isäni! Hän kuoli sodassa, ja nyt, SE KUULUU MINULLE!”

Hänen hengitys tarttui kurkkuun heti kuin sanat jättivät suunsa. Nyt hän tunnisti kaiken. Kaikki oli hänen vika. Mies huomasi että Aurelian oli hoksannut mitä oli just tapahtunut, niin otti mahdollisuuden ja nappasi miekan heti hänen kädestänsä. Sekunnissa, miehen miekka osoitti Aureliania kohti ja hänen oli pakko perääntymään seinää vasten.

“Sinä olet vaan pieni poika joka ei tiedä mitään.” Hän sähisi. Aurelian pelkäsi, enemmän kun ikinä. Hän kastoi mieheen silmiin leveällä silmillä ja nielaisi. Hän keräsi viimeistä rohkeutta mitä hänellä oli jäljellä ja uhkasi,

“Minä olen kuningas. Jos tapat minut, he löytävät sinua. Silloin sinä menet takaisin peiliin.” Hän yritti mutta mies ei edes liikahtanut.

“Kuningas? Sinua ei edes ole kruunattu.” Hän vastasi.

“Häh? Miten sinä.. Olitko se sinä?” Aurelian melkein kuiskasi.

“Minä? Ei, se oli joku jätkä joka halusi rahaa. Jos olen ihan tosissaan, en ymmärrä miten sinä et voinut nähdä sen alusta. Olet vielä tyhmempi kuin luulin.” Hän naurahti. Nauru ei kuulostanut iloiselta, se oli kireä, hullu, ajattelematon. Ääni sattui korviin, tämän jälkeen nauru ei ikinä jättäisi häntä. Tai, se oli jos hän pääsisi pois sieltä elossa. Tulisiko kukaan pelastamaan häntä? Oliko siellä ketään?

Arthur.

Arthur oli vielä ulkopuolella, se voisi pelastaa häntä. Se oli Aurelianin viimeinen toivo. Hän nielaisi vielä kerran ja toivoin vaan että Arthur kuulisi häntä.

“Arthur! Minä tarvitsen sinut!” Hän kiljui. Huuto tuli niin äkkiä että mies laski miekkansa alas hetkeksi. Aurelian otti mahdollisuuden ja juoksi nopeammin kuin hän ikinä oli juossut. Hän kuunteli tarkalleen mutta ei kuullut Arthuria.

Mies oli nopeampi kun hän luuli. Kun Arthurista ei kuullut mitään poika oli hidastunut, mies näki sen ja otti hänen kädestä kiinni ja veti hänet takaisin. Ennen kuin Aurelian pystyi huutamaan mies löi kätensä hänen suunsa eteen.

“Siellä ei ole ketään, ei edes sinun typerä hevonen. Olet yksin, ihan yksin.” Hän murisi ja pani miekkansa pojan kaulaan eteen. Hän jäykistyi. Nyt hän kuolisi. Hän kuolisi. Yksin. Ei kukaan löytäisi hänet.

“Seis!” Yksi ääni sanoi luolan ulkopuolelta. Ääni oli tuttu, mutta ei samalla lailla kun luola, pimeys, ja mies. Tämä oli.. hän tunsi sen.

“Sanoin, seis!”

Giselle.

Giselle. Hän oli tullut. Miten? Hän ei tiennyt, mutta hän oli siellä. Hän ei kuolisi yksin. Giselle tuli luolaan sisään Arthurin kanssa. Tottakain. Arthur oli kuullut kaiken ja mennyt hakemaan Gisellin. Aurelian huokaisi helpotuksesta, mutta muisti heti että hän oli vielä miehen otteensa.

“Jahas, ja kuka sinä olet? Oletko tullut pelastamaan poikaystäväsi?” Mies pilkkasi. Giselle astui alas Arthurista ja astui enteenpäin. Hän ei näyttänyt pelkäävän yhtään.

“Minä olen prinsessa Giselle Irene Swan, ja minä käsken sinua päästämään häntä nyt tällä hetkellä.” Hän totesi kovalla äänellä.

“Mitä jos en halua?” Mies uhkasi ja pani miekka vielä lähempi Aurelianin kaula. Hän katsoi Giselliä pelästyneenä. *Älä*, silmänsä sanoivat. Tyttö tiesi että mies ei tappaisi poikaa, se oli pelkkä uhka.

“Neuvon sinua päästämään hänet menemään.” Hän uhkasi ja otti toisen askeleen eteenpäin. Ote omaan miekkaansa tiukensi joka sekunti. Yhtäkkiä, ilman varoitusta, Arthur hirnui vihaisesti ja juoksi suoraan Aurelianin ja mieheen päin. Järkytys teki että mies päästi otteensa ja antoi pojalle mahdollisuus ottaa takaisin miekkansa ja juosta pois Gisellin viereen. Hän katsoi tyttöä ja ihmetteli,

“Oliko tämä osa sinun suunnitelmasta?”

Giselle kohautti olkiaan.

“Oikeastaan ei, mutta Arthur on niin viisas että se varmasti suunnitteli sen itse, emmä tiedä.” Hän naurahti. Arthur ei ilmeisesti tarkoitti satuttaa miestä, vaan säikähtää häntä,

koska heti kun Aurelian oli turvassa se käveli tyytyväisesti Aurelianin ja Gisellin väliin. Mies ei voinut uskoa silmiään, se oli niin järkyttävää että hän alkoi nauramaan.

“Siis ei voi olla totta. Kaksi lasta ja yksi hevonen...” Hän mutisi. Aurelian katsoi Giselliin ja sitten takaisin miehelle. Hän pani miekkansa hänen eteen ja ilmoitti,

“Et voita meitä vastaan. Kohta kaikki tulevat etsimään meitä. Sinun on pakko luovuttaa.” Miehen surullisen naamaan muodostui outo hymy. Yhtäkkiä hänen käteen tuli miekka, ihan tyhjästä. Oliko sillä aina ollut sitä? He eivät tiennyt, kaikki mitä he tiesivät oli että heidän piti toimia nopeasti kun mies sanoi,

“Minä olen ollut täällä yli 10 vuotta. Olen ollut niin yksinäinen, se oli niin epäreilua. En aio hävitä pari lapsia vasten!” Hän heilui miekkansa ilmaan heitä päin. Aurelian pysähti miekan oman miekkansa kanssa. He tekivät intensiivinen katsekontakti ennen kun mies astui taaksepäin, ja tällä kertaa heilutti miekkansa kohti Giselleä.

“Giselle!” Aurelian varoitti, mutta se oli tarpeetonta. Giselle oli taitava miekkailija. Kuitenkin, hän ei halunnut että mitään tapahtuisi tytölle, niin hän juoksi hänen luo auttamaan häntä. Huono idea, koska hän oli juuri osumassa Giselleä, pojalla oli pakko suojella itsensä, mutta se vain johti siihen, että hän piti miekkaansa oudosti hänen ja tytön välillä.

“Mitä sinä teet?!” Giselle kysyi ärsyyntyneenä, eniten koska hän tiesi että hän voisi suojella itseensä ihan hyvin ilman apua.

“Halusin vain-” Hän yritti mutta ei pystynyt jatkaa lauseensa kun mies yhtäkkiä työnsi häntä seinää vasten. Hänen päänsä osui seinään aiheuttaen hänelle lievää huimausta.

“Typerä lapsi.” Mies sanoi ja nosti miekkansa. Aurelian näki sen, hän tiesi mitä tapahtuisi seuraavaksi, mutta hän tunsu itsensä niin heikolta että ainoa asia, jonka hän pystyi tekemään oli sulkea silmänsä ja odottaa iskua. Mutta iskua ei ikinä tullut. Hän aukaisi silmänsä ja näki Gisellen seisovan hänen edessään. Hänen sydämensä painui.

Ei, ei, ei, ei...

Punainen veri valui hitaasti kaulastaan alas. Alas maahan johon muodostui pieni lätäkkö. Giselle tunsu haavaa ja katsoi sitten kättään kauhuissaan kun hän näki verin. Hän alkoi jo kalpeaa verenhukasta, niin paljon, että hänen polvensa taipuivat ja hän kaatui maahan. Aurelian piti häntä nopeasti sylissään ja katsoi kauhuissaan kuinka tyttö näytti olevan vähemmän tajuissaan joka sekunti.

“Hei, hei, katso minua. Älä pane silmät kiinni, hei.” Hän yritti kuulostaa vahvalta, mutta epäonnistui kun kyyneleet alkoi valua silmistään. Tyttö avasi silmänsä ja hymyili heikosti.

“Älä, et saa, et saa jättää minua.” Hän nyhykytti. Giselle nosti verisen kätensä hänen kasvoilleen ja lohdutti,

“Minä en ikinä jättäisi sinua, okei?” Hän yritti, mutta se ei auttanut. Tyttö näytti melkein siniseltä sillä hetkellä. Aurelian otti hänen kädestä kiinni ja antoi kyneleet valua tytön päälle. Giselle veti viimeisen hengityksen, ja sitten sulki silmänsä kiinni.

“Anteeksi..” Hän kuiskasi surullisesti. Hänen paras ystävänsä, joka hän oli tuntenut koko elämänsä, makasi elottomana hänen sylissänsä. Kyneleet eivät loppuneet, se oli kuin koko maailmansa olisi romahtanut.

“Ja sinusta tulee kuningas? Mikä vitsi.” Mies sanoi, sanat täynnä pettymystä. Niihin sanoihin, jokin hänessä katkesi. Hän näki vain punaista. Kyneleet valuivat vielä mutta nyt ne olivat vihasta. Raivosta. Aurelian otti hänen ja Gisellen miekat käteen niin lujaa että ne muuttuivat valkoiseksi.

“Sinä.” Hän murisi ja katsoi miestä suoraan silmiin. Hän nousi ylös ja ei hukannut hetkeäkään. Aurelian hyökkäsi mieheen ja iski miekkansa. Hän ei ajatellut mitään, ei kuullut mitään, ei nähnyt mitään. Ainoa mitä poika tiesi oli että hän oli syy miksi Giselle oli nyt kuollut. Että hän kuoli tuskallisen kuoleman pimeässä ja kylmässä luolassa. Miehellä oli vaikeuksia pysyä pojan nopeassa tahdissa, hän ei ikinä ollut koskaan ennen nähnyt kenenkään taistelevan näin. Hän oli niin omissa ajatuksissaan, ettei hän huomannut pojan osoittavan miekkansa itseään kohti. Yhtäkkiä hän tunsi viiltävää kipua vatsassaan. Mies katsoi alas ja näki Aurelianin miekka syvällä hänen vatsassaan. Hän avasi suunsa sanoakseen jotain, mutta mitään ei tullut ulos. Aurelian potkaisu hänet maahan ja puukotti häntä yhä uudelleen ja uudelleen, että mies vielä hengitti oli ihme. Sitten hän pysähtyi ja sanoi matalalla sävyllä,

“Minä olen kuningas Aurelian Ptolemy Lynx, ja sinä, et ole mitään verrattuna minuun.” Mies onnistui virnistämään tuskansa läpi kuiskatessaan.

“He nimesivät sinut minun mukaani.”

...

“Olit rohkea.” Crius totesi ja katsoi näkymää parvekkeelta. Kattoja peittävä lumi näytti kiiltävän auringonpaisteessa. Lapset ulkona leikkivät ja heittelivät lumipalloja toisiinsa. Aurelian hymyili katsoessaan valtakunnansa, mutta hänen hymynsä haihtui, kun hän katsoi Criusta ja kysyi,

“Miksi.. Miksi häntä oli vangittu?” Crius huokaisi. Hän tiesi että hän kysyisi sitä, kuitenkin hän oli edelleen toivonut, ettei hänen koskaan tarvitsisi kertoa hänelle totuutta.

“Kun isäsi kuoli, setäsi- Ptolemy- yritti ottaa kruunun itselleen. Hän halusi tulla kuninkaaksi, hänen mielestä se oli ainut looginen ratkaisu. Setäsi ei tiennyt että sinä olit olemassa, ja kun hän sai tietää sen, hän..” Crius otti paussin ja pani silmänsä kiinni. Muisti oli tuskallinen.

“Hän tappoi äitisi, hän jopa yritti tappaa sinut, mutta he ottivat häntä kiinni ennen sitä.” Hän selitti surullisena. Aurelian nyökkäsi sanomatta mitään. Tämä oli totuus.

“Miekkansa..” Crius jatkoi. Hänen silmänsä laajenivat, kun hän katsoi Criusta kysyvästi.

“Se ei ikinä kuullut isällesi. Kun mummosi kuoli, hän antoi miekan setällesi, mutta koska isästäsi tuli kuningas, hän.. otti sen. Kun hän meni sotaan se oli sen miekan kanssa.” Hän tunnusti. Aurelian ei voinut tehdä mitään muuta kuin seisoa hiljaisena.

“Isäsi ei halunnut tunnustaa sitä, mutta miekasta näki, että se oli väärissä käsissä. Pimeys ei ikinä jättänyt sitä.” Palvelija totesi ja katsoi taas ulos näkymään. Aurelian mietti hetken, ja sanoi sitten,

“Ei se haittaa. Joskus pimeys ei ole paha, joskus se on lohduttavaa, kaunista. En voi muuttaa menneisyyttä, miekkani tulee aina olla sama. Vaikka se tarkoittaisi, että tulen ikuisesti kantamaan *pimeyden miekkaa*.

Ilisi Tainio Lagusson

Kiven Rungossa

Oli viimeinen päivä kesälomaa kun tapasin Ketun uudestaan mutta en sitä vielä tiennyt kun lähdin kesäloman viimeiselle kävelyllä. Koulu alkaisi seuraavana päivänä. Kävelin omista ajatuksistani enkä oikein ajatellut kelloa kun kuulin ääntä läheisestä syreeni puskaista. Kuulosti siltä niinkuin sien takana olisi joku elän. Olin kävelemässä puskaan päin kun kuulin sen. "Moikka Sinikello!" Kuului ääni minun takaa. Känähdyin ja katsoin ylös ja puussa istui Kettu. Hän ei katsonut minuun vain puskaa kohti. Hän näytti miettivän jotain hartaasti. Kettu hyppäsi puusta alas ja irvisteli minulle. "Seuraa mua... Jos pystyt." Hän lähti juoksuun ja minä seurasin. Juostiin peltoa poikki, Kettu katosi puun taakse, minä seurasin ja yhtäkkiä olin suuressa vanhassa metsässä.

Pilvenpiirtäjän kokoisia puita peittivät taivaan smaragdinvihreä lehdillään. Kuului satoja eri linnunlaulua ja pehmeä sammal peittää melkein koko maan. "Ah hyvä kun seurasit! Sinikello, Tarvitsen sinun apua!" Hän virnisti. "Minkä kanssa?" Kettu hymyili vielä suuremmin. "En voi sanoa! Sinun pitää vain tehdä mitä pyydän! Sopiiko?" Olin hiljaa jonkin aikaa. "Ja jos en?..." "Se olisi meille molemmille hyvin huono asia." Hän kattoi mua tarkasti, hymy yhtäkkiä kokonaan poissa. Nyökkäsin lyhyesti ja kysyin mitä minun piti tehdä. "Hae minulle musta oksa tehty kivistä. Kävele sitten sen kanssa lammelle, tapaan sinut siellä." Katoin Kettuun mutta hän ei vaikutanu vitsailevan. "Mistä minä sellaisen löydän?" Kettu vastasi minulle ärsyyntyneenä "Kivi puusta tottakai! Se on tuohon suuntaan." Katsoin siihen suuntaan mihin hän osti ja kun katoin takaisin kettu oli hävinnyt. Huokaisin ja jatkoin matkaani. Metsä oli todella kaunis mutta kivipuuta ei löytynyt. Olin antamassa periksi kun kuulin putoavan veden äänen. Ehkä puu on jossain täällä lähellä? Tempasin juoksuun mutta en ehtinyt pitkälle kunnes kompastuin mustaan kiven...eikun puunjuureen! Suuri tammen minun vieressäni olikin musta, kokonaan sileä ja tehty kivistä. Oli vain yksi ongelma, oksat olivat satoja metriä minun pääni yläpuolella.

Puuta oli mahdoton kiipeä koska se oli sileä kuin marmori. Yritin kuitenkin, eikä se toiminut. Kävelin puun ympäri kattelen maata, ehkä siihen oli tipahtunut oksa, mutta ei. Kävelin puun ympäri vielä kerran tällä kertaa katoin runkoa, en oikein tiedä miksi. rungossa, noin silmän korkeudella oli pieni reikä rungossa. Kurkistin siihen mutta en nähnyt mitään muuta kun mustaa. "Haloo? Onko täällä ketään?" Ei mitään vastausta puusta. Jatkoin kuitenkin puhumista, ei ollut paljon parempaa tekemistä. "Tarvitsen yhden mustan puun oksan tehty kivistä. Voisinko kiltti saada yhden?" Hätkähdin äkkiä ja astuin takaisin. Puun aukko laajeni! Yhtäkkiä se oli nyrkin kokonen sen asian että se olisi kruunun kokoinen. Katsoin taas reikään ja näin että rungon sisälle oli laitettu tavaraa. Kaikenlaisia eri asioita: vaateita, aseja, väitetyjä patsaita ja niin poispäin. Puu pyysi minulta maksua oksasta mutta minulla ei ollut mitään annettavaa... paitsi Ketun antava kaulakoru. En oikeastaan halunnut luopua siitä mutta minua alkoi stressata kotiin pääseminen, en voi vahingossa hävitä taas viikoksi, en varsinkaan kun koulu kohta alkaa. Riisuin korun ja heitin sen koloon. Kolo sulki heti. Odotin että jotain tapahtuisi, että puu yhtäkkiä kumartui ja antaisi minulle oksan, tai mitä vain. Aika meni ja meni... yhtäkkiä kuului jotain. Outo, hiljainen ääni kuului puusta. Katsoin latvaa kohti ja näin oksan liukuvan puurunkoa alas, se pysähtyi minun eteeni. Oksa oli valtava. "Olisiko vähä pienempi oksa mahdollinen?" Kysyin puulta ja oksa kutistui taskun kokoiseksi ja irtoi

puusta. Minä nappasin sen ilmasta ja käännyin puuta kohti. "Suurkiitos!" Sanoin ja kävelin putoavan veden ääntä kohti.

Lammen luona Kettu otti minulta oksan ja heitti sen lappeeseen. "Mitä sinä teet?!" Kysyin hämmästyneenä. "Kato vaan" sanoi Kettu. Oksa hukkui kirkkaan veden pohjalle ja siellä se muuttuu takaisin alkuperäiseen kokoonsa. Oksa oli muuttunut puuksi ja sen ympärillä lensi outoja pikku olentoja. "Ketjujen vanha puu oli liian pieni." Hän selitti minulle ja me istahdettiin maahan lammen ärrän ja kateltiin kun ketjut leikkivät puun ympärillä.

Muistin yhtäkkiä että minun pitäisi mennä kotiin. Miten pitkään olin oikeastaan ollut Ketun maailmassa? Onko koulu jo alkanut? "Hei Kettu...minun pitäisi mennä kotiin... Miten kauan olen ollut täällä?" Hän katsoi minua oudosti eikä sanonut mitään. Selitin minun koulu dilemman Ketulle mutta hän ei oikein näyttänyt ymmärtävän minua. Huakaisin ja sanoin "Minun olisi pitänyt mennä kotiin silloin kun menin tänne." Hän näytti ymmärtävän ja nousi hitaasti seisomaan. "Seuraa mua jos pystyt." Hän nauroi ja tempahti juoksuun. Paniikissa juoksin perässä. Häntä oli vaikea seurata, ja yhtäkkiä en nähnyt Kettua enään. Edessäni oli iso syreeni puska joka oli jotenkin oudosti tuttu. Kun kävelin lähemmäs näin itseni. Astuin vahingossa oksan päälle ja se toinen minä kääntyi puskaan päin. Hän? Minä näytin hämmästyneeltä mutta kuin tämä toinen minä käveli minua kohti kuulin sen. "Moikka Sinikello!" Toinen minä kääntyi Ketun suuntaan mutta Ketu katsoi suoraan minuun. Hän näytti melkein hämmästyneeltä. Hän laskeutui mahaan ja käänsi katseensa toiseen minuun. "Seuraa mua... jos pystyt." He juoksivat pellon poikki ja katosivat puun taakse. Kuulin Ketun nauravan niinkuin hän seisoi minun vieressäni ja hätkähdin mutta ei siinä seissyt ketään. Astuin ulos puskasta ja lähdin kävelemään kotia päin. Taloni oven kahvassa roikkui se sama koru jonka olin heittänyt puun runkoon. Outo tyyppi toi Kettu.

Timea Tainio Lagusson

Silmät kiinni

Kevätsade kasvattaa ja syyssade kadottaa
Silmut jotka keväällä syntyy, hukkuvat syksyyn
Jos he saisivat vaan kerran tuntea jouluilon
Silloin he kukoistuisivat koristevalojen armossa
Ihan niin kuin huomina olisi lupaus
Ihan niin kuin tänään olisi siunaus
Mutta koko elämä on huijaus
Ja hengitys on pelkkä huokaus
Piilossa todellisuudesta